Poveşti pentru a ne vindeca
Poveşti pentru a creşte

„Am descoperit în aceste poveşti o prospeţime, o emoţie şi o profunzime minunată. Sunt agreabile, revelatoare şi, ascultându-le, m-am gândit la copiii aflaţi în dificultate şi aş fi vrut să le povestesc unele dintre ele, care păreau scrise chiar pentru acei copii.
Aş vrea să ofer aceste metafore atât de grăitoare, în special părinţilor, pentru a le deschide lumea interioară ascunsă, profundă şi uneori plină de suferinţă a copilului lor.
M-am recunoscut în mai multe dintre aceste poveşti, pentru că fiecare poate avea un ecou în fiecare dintre noi. „

Sylvie Galland

ISBN 978-973-88454-7-3
9 789738 845473

Jacques Salomé

ţti pentru a ne vindeca
oveşti pentru a creşte

543.793

FIŞĂ DE TERMENE DE RESTITUIRE

Numărul permisului	Data restit.	Numărul permisului	Data restit.

159.9
S17

Jacques Salomé

Poveşti pentru a ne vindeca
Poveşti pentru a creşte

Ilustraţii realizate de
Dominique de Mestral

Editura Ascendent

© Editions Albin Michel, 1993

22, rue Huyghens, 75014 Paris
www.albin-michel.fr

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ
BUCUREŞTI
Sediul Central "M. Sadoveanu"
Inventar Nr. 543.793

Editor: Clara Toma
Coperta si tehnoredactare: Magda Capraru - New Media Trade

SALOME, JACQUES
Povesti pentru a ne vindeca, povesti pentru a creste / Jacques Salome ; trad.: Doina Anghel ; ed.: Clara Toma. - Bucuresti : Ascendent, 2007

ISBN 978-973-88454-7-3

I. Anghel, Doina (trad.)
II. Toma, Clara (ed.)

821.135.1-32

Toate drepturile apartin Editurii Ascendent.
Reproducerea integrala sau partiala, sub orice forma, a textului din aceasta carte este posibila doar cu acordul scris al Editurii Ascendent.

Copyright@2007 Editura Ascendent
www.edituraascendent.ro

Am vrut să încep această culegere de poveşti astfel....

"A fost odată ca niciodată un psihosociolog ce îşi amintea de copilul care fusese cândva, de poveştile pe care şi le spunea seara, înainte de culcare pentru a-şi linişti rănile deschise în timpul zilei, pentru a îmblânzi fricile nopţii, pentru a îmbunătăţi imaginea negativă pe care lumea o avea despre el... pe vremea aceea!"

De asemenea, aş vrea să vă spun că această culegere s-a născut dintr-o triplă descoperire, care a fost esenţială în viaţa mea personală şi profesională.

* În primul rând am descoperit cât de necesar era, în orice relaţie, să îndrăzneşti să spui, să-ţi numeşti sentimentele, trăirile, emoţiile sau dorinţele, să treci dincolo de tăcerea cuvintelor pentru a depăşi violenţa lucrurilor rele.

* Cea de a doua descoperire pe care am avut-o a fost înţelegerea faptului că toate maladiile (mal-à-dit)[1] sunt limbaje simbolice, prin care, o persoană având dificultăţi legate de sănătate, încearcă să exprime sau să nu exprime insuportabilul, ceea ce este de nespus.

* Cea de a treia descoperire a fost aceea de a accepta ideea că dincolo de cele cinci simţuri pe care le folosim în mod obişnuit, fiecare dintre noi avem încă alte cinci simţuri minunate, pe care le folosim mai rar: emoţia, imaginaţia, intuiţia simbolică, inspiraţia creatoare şi conştiinţa universală care ne leagă de elementul divin.

[1] Joc de cuvinte în limba franceză: maladie=boală şi mal-à-dit=greu de spus, n.tr.

* Aceste lucruri m-au ajutat să descopăr, în urmă cu câţiva ani, conceptul de **îngrijiri relaţionale**.

Numesc îngrijiri relaţionale totalitatea gesturilor, a cuvintelor, a atitudinilor, a demersurilor realiste sau simbolice pe care le pot propune unei persoane care are o problemă de sănătate,

* pentru ca aceasta să înţeleagă mai bine sensul somatizărilor sale, al acestor concretizări a violenţelor fizice primite sau înscrise în corpul său,

* pentru a-i da posibilitatea de a redeveni un subiect activ,

* pentru a reuşi să-şi regăsească şi să îşi dezvolte energiile şi resursele care îi vor permite să aibă mai multă autonomie fizică, mai multe posibilităţi în întâlnirile pe parcursul vieţii sale.

Printre îngrijirile relaţionale **am introdus poveştile, metaforele, povestirile poetice şi ludice:** acestea stârnesc la cel care le ascultă o deşteptare, o conştientizare, activând legăturile cu trecutul său personal şi familial.

Ceea ce numesc eu legătură reprezintă capacitatea de a stabili o relaţie între anumite evenimente, situaţii din trecutul nostru, răspândite de-a lungul timpului, disociate şi aparent fără un raport comun, care însă sunt purtătoare de sensuri, de semnificaţii ale unui mesaj, al unei fidelităţi sau a unei misiuni.

Aceste legături ne oferă posibilitatea de a pune în ordine bucăţile din puzzle-ul vieţii noastre reuşind în acest mod să ajungem la o reconciliere, să dăm un sens existenţei noastre.

Am început să scriu această carte de **Poveşti pentru a ne vindeca, poveşti pentru a creşte**, în urmă cu trei ani. Am făcut acest lucru la cererea prietenilor, a colegilor sau a necunoscuţilor care, ascultându-mă sau citindu-mi cărţile au fost emoţionaţi, tulburaţi de ideile mele.

Aş vrea să le mulţumesc tuturor, nu doar pentru impulsul pe care mi l-au dat, ci şi pentru faptul că au declanşat în mine o noua dinamică, în care celelalte cinci simţuri ale mele, despre care am vorbit mai sus, au fost amplificate.

Pe unii dintre ei i-am rugat să îmi ofere posibilitatea publicării acestor poveşti, pe care ei înşişi le creaseră. Şi aş vrea să menţionez în acest sens bucuria mea faţă de supleţea şi de creativitatea unora dintre ei de a folosi resursele limbajului simbolic.

Poveştile fac parte din acest tip de limbaj. Conţin mesaje care se adresează în mod direct inconştientului, fără intermediari.

Aceste poveşti, create plecând de la un simptom, de la o dificultate, o tulburare, o somatizare sau un comportament atipic, au prin conţinutul lor metaforic, poetic şi ludic, puterea de "a vorbi inconştientului" celui care le ascultă şi le primeşte.

Astfel, ele provoacă, declanşează o adevărată alchimie reparatoare, restauratoare a imaginarului rănit.

Unele poveşti acţionează într-o anumită direcţie şi îndeplinesc o funcţie de reunificare sau de depăşire a conflictelor interne. Altele vor înlesni întâlnirea unei persoane aflate în nesiguranţă, cu o realitate percepută ca fiind ameninţătoare, haotică sau contradictorie. Poveştile pot fi, la orice vârstă puncte de legătură pentru a învăţa din nou anumite comportamente cenzurate, pentru a înlesni o diferenţiere mai clară între diversele aspecte ale sinelui, pentru a depăşi conflictele şi riscurile confuziilor rolurilor, introduse de anumiţi părinţi şi întreţinute de anumiţi parteneri la vârsta adultă.

Fiecare dintre poveştile din această culegere şi-a îndeplinit pe deplin misiunea, aceea de a vindeca un simptom, de a modifica sau de a transforma o relaţie trăită ca fiind nesatisfăcătoare sau dureroasă, de a repara relaţii conflictuale, de a determina o schimbare într-un anumit mod de viaţă şi, cel mai adesea, într-o manieră de a fi.

*** Poveştile au această putere de a atinge în noi, în acelaşi timp, mai multe registre, de a ne reactiva inconştientul, de a stimula memoria lucrurilor uitate, de a stârni un alt fel de a privi, de a asculta şi de a fi plini de energie creatoare.**

Dăruiesc aceste poveşti fiecăruia şi fiecăreia dintre voi, cititori şi cititoare. Voi singuri le veţi înţelege sensul şi mesajele pe care veţi fi pregătiţi să le primiţi.

Căci, după cum spunea bunica mea:

- Nu ne putem vedea propriile probleme decât prin propriii noştri ochi.

Şi, dat fiind că îi plăcea să inventeze propriile ei vorbe de duh, a adăugat:

- Nimeni nu este mai surd decât cel care aude...

Deoarece, lucrul cel mai greu în căutarea adevărului este uneori faptul că... îl găsim!

- De unde vin poveştile, întrebă un copil?

- Se nasc din poezia ce există în fiecare dintre noi.

- De unde ştiai că există o femeie goală în acea piatră? îl întrebă un alt copil pe un sculptor.

- Nu ştiam, răspunse artistul, simţeam acest lucru, undeva în adâncul meu şi apoi am lăsat să iasă la suprafaţă acea formă.

- Unde găseşti toate poveştile acestea? întrebă un fost copil.

- Nu le găsesc eu, ele sunt cele care m-au căutat şi m-au găsit.

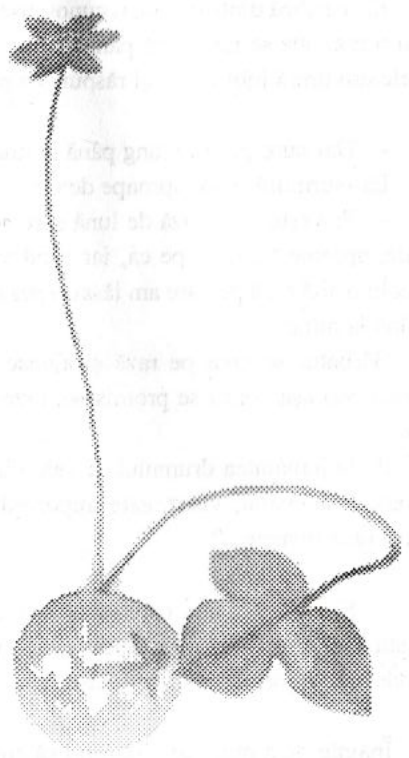

Povestea bărbatului îndrăgostit de planeta Venus

Un bărbat era îndrăgostit de planeta Venus (unii dintre ei se opresc doar la muntele lui Venus!) şi era îndrăgostit cu adevărat, iar în fiecare seară cu cer înstelat, se întindea în faţa casei sale pentru a-şi declara iubirea unei planete inaccesibile, sau cel puţin aşa credea el....

Într-o seară, în timp ce visa astfel, cu inima plină de iubire şi corpul fremătând de emoţie, a auzit o voce foarte suavă, şoptindu-i la ureche:

- Sunt tare emoţionată de înflăcărarea ta şi atât de nerăbdătoare să te strâng în braţe, vino spre mine, vino....

El se ridică dintr-o dată, recunoscuse vocea iubitei lui, chiar dacă nu o mai auzise niciodată până atunci. Planeta Venus observase în cele din urmă iubirea lui şi răspundea pasiunii sale.

- Dar cum pot să ajung până la tine? Eu nu sunt decât un om.

Ea murmură foare aproape de el:

- Priveşte acea rază de lună care străluceşte până la picioarele tale, apropie-te, urcă pe ea, iar când vei ajunge pe Lună vei găsi acolo o altă rază pe care am lăsat-o pentru tine şi care te va conduce până la mine...

Bărbatul se urcă pe rază şi ajunse uşor până la Lună. Acolo, descoperi aşa cum i se promisese, raza lui Venus şi începu să urce pe ea.

Pe la jumătatea drumului, îi veni dintr-o dată un gând: "Dar nu poate fi adevărat, visez, este imposibil ca un om păşească aşa pe raza unei planete..."

Şi prin îndoiala care se năştea în el, începu să tremure, se clătină şi căzu... sfărâmându-se la mii de kilometri depărtare, undeva mai jos, pe planeta Marte.

Înainte de a muri, avu răgazul să audă vocea iubitei sale care îi murmura la ureche:

- Nu era de ajuns să mă iubeşti şi să ai încredere în mine, mai trebuia să te încrezi în propriile tale forţe, să îndrăzneşti să ai încredere în tine însuţi!

Şi astfel se încheie povestea bărbatului care nu ştia că posibilul e doar cu un pas în urma imposibilului.

Una dintre otrăvurile cele mai puternice din viaţa noastră este formată din toate fricile care există în noi. Avem o abilitate incredibilă de a ne crea noi temeri, pentru a le întreţine pe cele mai vechi, pentru a reînnoi şi a menţine actual depozitul inepuizabil al fricilor noastre.

Dat fiind faptul că frica reprezintă unul dintre limbajele cele mai frecvent folosite de către copiii, precum şi de către foştii copii, am creat această mică poveste...

A fost odată Magicianul Fricilor...

A fost odată, o singură dată, într-o ţară din lumea noastră largă, un om căruia toţi îi spuneau Magicianul Fricilor.

Ceea ce trebuie să ştim, înainte de a spune mai multe, este faptul că toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii din acea ţară erau tulburaţi de frici nenumărate.

Temeri foarte de demult, născute de la începuturile omenirii, când oamenii încă nu ştiau ce înseamnă râsul, abandonul, încrederea şi iubirea.

Temeri mai noi, ivite din copilăria fiecăruia, când inocenţa unei priviri, uimirea unui cuvânt, minunăţia unui gest sau farmecul unui surâs se izbeau de o realitate de neînţeles.

Ce este sigur e că, fiecare dintre ei, de îndată ce auzea vorbindu-se despre Magicianul Fricilor, nu ezita să parcurgă un drum anevoios pentru a-l întâlni. Sperau că astfel vor face să dispară temerile pe care le purtau cu ei, în corp, în minte sau care le însoţeau zi de zi viaţa.

Nimeni nu ştia ce se întâmpla în timpul acelei întâlniri. Cei care se întorceau din călătorie erau foarte reţinuţi când vorbeau despre ceea ce trăiseră acolo. Iar un lucru sigur era că, drumul de întoarcere era întotdeauna mai lung decât cel de dus.

Într-o zi, un copil dezvălui secretul Magicianului Fricilor. Dar ceea ce a spus a părut atât de simplu, atât de incredibil de simplu încât nimeni nu l-a crezut.

"A venit spre mine, povestea copilul, mi-a luat mâinile într-ale sale şi mi-a şoptit:

- În spatele fiecărei temeri există o dorinţă. Întotdeauna există o dorinţă sub fiecare frică, oricât de mică sau de înspăimântătoare ar fi aceasta! Să ştii că există întotdeauna o dorinţă.

Îşi apropiase buzele de urechea mea şi mirosea a turtă dulce, spuse mai departe copilul.

Mi-a mai spus apoi:

- Ne petrecem viaţa pentru a ne ascunde dorinţele, de aceea există atât de multă teamă pe lume.

Misiunea mea şi singurul meu secret este de a lăsa pe fiecare să îndrăznească să regăsească, să înţeleagă şi să respecte dorinţa care există în el, sub fiecare dintre temerile sale. "

Povestind toate acestea, copilul simţea că nu îl credea nimeni. Şi începu şi el să se îndoiască de propriile lui dorinţe.

Abia după ani de zile a reuşit să-şi regăsească libertatea de a le înţelege, de a le accepta, dar aceasta este deja o altă poveste.

Într-o zi, un bărbat se hotărî să-l pună la încercare pe Magicianul Fricilor. Ajunse la capătul călătoriei, se înfăţişă înaintea Magicianului spunându-i:

- Mi-e frică de dorinţele mele!

Magicianul Fricilor îl întrebă:

- Poţi să-mi spui care este cea mai de temut dorinţă pe care o ai?

- Îmi doresc să nu mor **niciodată**, răspunse omul.

- Este o dorinţă fantastică şi extraordinară.

Apoi, după o lungă tăcere, Magicianul Fricilor îi spuse:

- Şi care este teama pe care o ai, în spatele acestei dorinţe?

Deoarece în spatele fiecărei dorinţe se adăposteşte o frică, iar uneori chiar mai multe frici.

Omul îi răspunse repede:

- Mi-e teamă că nu voi avea timp să îmi trăiesc întreaga viaţă.

- Şi care este dorinţa acestei temeri?

- Aş vrea să trăiesc fiecare moment din viaţa mea într-un mod cât mai intens, cât mai însufleţit, mai vesel, fără să risipesc nimic.

- Aşadar, aceasta este dorinţa ta cea mai puternică, murmură Magicianul Fricilor.

- Ascultă-mă cu atenţie. Să ai grijă de această dorinţă, este o dorinţă foarte preţioasă, unică. A trăi fiecare moment din viaţă

într-un mod cât mai intens, mai însufleţit, mai vesel... fără să risipeşti nimic, este o dorinţă foarte frumoasă. Dacă vei respecta această dorinţă, dacă îi vei acorda un loc special în tine, nu îţi va mai fi teamă de moarte. Du-te acum, te poţi întoarce acasă.

Dar voi, cei care mă ascultaţi, care citiţi aceste rânduri, o să îmi spuneţi imediat:

- Atunci fiecare dintre noi poate deveni magicianul propriilor sale temeri!

- Bineînţeles, este posibil **dacă fiecare descoperă dorinţa care se ascunde sub fiecare dintre fricile sale!** Pentru că fiecare dintre noi poate îndrăzni să descopere, să vorbească sau să-şi facă cunoscute dorinţele. Cu o singură condiţie - să accepte faptul că nu toate dorinţele se împlinesc. Fiecare trebuie să înveţe diferenţa dintre o dorinţă şi realizarea ei....

- Prin urmare, nu toate dorinţele se pot realiza, chiar dacă ne dorim acest lucru?

- Aşa este, nu toate dorinţele se pot împlini, doar unele dintre ele se împlinesc. Şi nimeni nu ştie dinainte care dintre dorinţele lui va fi doar înţeleasă, care se va împlini, care va fi respinsă, care se va amplifica până la stele!

Acesta este marele secret al vieţii. Faptul că este imprevizibilă, neîmblânzită şi, în acelaşi timp, foarte deschisă şi generoasă în faţa dorinţelor oamenilor. Există în acelaşi timp, dorinţe care au nevoie să rămână în starea de dorinţe, pentru a se împlini în totalitate.

Circulă zvonul că Magicianul Fricilor ar putea trece într-o zi şi prin ţara noastră...

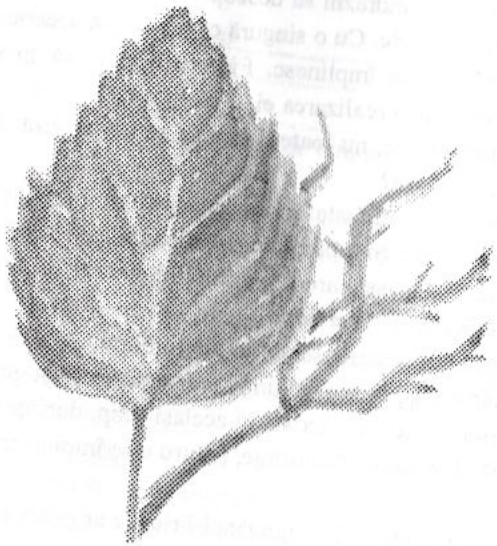

Povestea negustorului de haine

De mult, tare de mult, într-o ţară căreia nu îi voi spune numele, trăia un negustor de haine.

Magazinul lui se afla chiar lângă un alt magazin, al cărui vânzător vindea "ani" în plus sau în minus. Dar, acum aş vrea să vă vorbesc despre vânzătorul de haine. Acesta vindea veşminte potrivite sentimentelor pe care oamenii voiau să le aibă, emoţiilor pe care aceştia voiau să le simtă.

Dacă doreaţi o haină de tristeţe, vă vindea o haină de tristeţe de culoare cenuşie sau neagră, pe măsură, în funcţie de profunzimea sau de intensitatea alegerii voastre, de supărare sau de disperare, trecând prin toată gama de decepţii.

Dacă doreaţi o haină de bucurie, o croia de îndată pe măsura voastră.

La cerere, vă confecţiona o haină de bună dispoziţie, de râsete sau doar de surâsuri.

Dacă doreaţi să aveţi o haină de iubire, vă propunea un veşmânt de iubire uşor, de iubire trecătoare, de iubire pasiune sau de iubire furioasă. Avea un talent nemaipomenit de a crea haine cât mai apropiate de dorinţele voastre cele mai intime.

Într-o zi, în magazinul negustorului intră un bărbat care ceru o întrevedere particulară:

- Am nevoie, zise el, când se regăsi singur cu vânzătorul, de o haină pentru un sentiment foarte special. Este un sentiment important pentru mine: nu vreau să fiu iubit.

Uimit, negustorul îi ceru câteva zile de gândire, înainte de a-i da un răspuns.

O lună mai târziu, vânzătorul îi trimise un bilet acelui bărbat pentru a-l invita să vadă haina pe care o crease special pentru el.

- Această haină, îi spuse el, o să vă mulţumească pe deplin. De îndată ce o veţi purta, îl va împiedica pe cel care va încerca să vă iubească, să vă iubească cu adevărat. O să vedeţi, îi va fi foarte greu

să vă mai iubească.

Şi poate, până la urmă îşi va pierde orice speranţă.

- Dar cum se numeşte haina aceasta?

- I-am dat numele de GELOZIE.

Fiţi fără grijă, am prevăzut totul. Imediat ce o să o îmbrăcaţi, o să vreţi să îl acuzaţi pe celălalt că nu vă iubeşte destul de mult. O să îi reproşaţi că se interesează de dumneavoastră, doar pentru corpul pe care îl aveţi, pentru bani, pentru ceva ce aveţi sau nu aveţi.

O să aveţi tendinţa să îl agresaţi şi o sa faceţi acest lucru.

De îndată ce iubitul sau iubita celui care o îmbracă va arăta cel mai neînsemnat interes pentru o altă persoană, vor apărea reproşuri, acuzaţii, critici nejustificate. Veţi fi surprinşi de creativitatea voastră, de inventivitatea de care veţi da dovadă, în a transforma orice întâlnire în infern... pentru voi înşivă şi pentru celălalt.

Dar să fiţi cu băgare de seamă, trebuie să îndepliniţi o condiţie pentru ca eu să vă pot vinde această haină: este atât de eficientă în a-i face pe oameni să nu poată fi iubiţi încât vă cer să nu încercaţi în nici un chip să o multiplicaţi.

Urmarea acestei poveşti este foarte dramatică.

Bărbatul acela a fost atât de încântat de haina sa, deoarece imediat ce o purta reuşea să distrugă orice relaţie de iubire, ducând la eşec orice tentativă de iubire sinceră...

După cum vă spuneam, a fost atât de mulţumit încât a început să le vorbească tuturor despre ea, încălcându-şi astfel angajamentul luat. A acceptat chiar să fie copiate anumite părţi ale veşmântului, astfel încât "haina gelozie" se răspândi cu repeziciune pe întreaga suprafaţă a pământului.

Haina ajunsese să îmbrace în întregime sau în parte, mii de bărbaţi şi femei, unii dintre ei purtând-o tot timpul şi ajungând la o gelozie morbidă, maladivă, dăunătoare nu doar pentru ei înşişi ci şi pentru ceilalţi.

Astfel, pe vremea aceea se putea citi în ziare sau auzi la radio informaţii de genul:

"Dramă din gelozie... o iubea atât de mult încât a preferat să o omoare" sau:

"Înnebunită de crizele ei de gelozie, femeia sfârşi prin a-şi otrăvi soţul..."

"Şi-au petrecut douăzeci de ani din viaţă făcându-şi reproşuri reciproc, acuzându-se unul pe altul de a nu iubi destul sau de a iubi prea mult..."

Cei care citesc sau ascultă genul acesta de povestiri, desprinse din jurnale, consideră că persoanele geloase sunt cele care iubesc foarte mult.

Dar noi, cei care cunoaştem dezastrele pe care le poate provoca acest "veşmânt al geloziei" ştim foarte bine că nu este aşa. Celui care îl poartă îi este foarte frică de a se lăsa iubit şi face în aşa fel încât, chiar dacă nu este conştient de acest lucru, să-l descurajeze pe celălalt, să-l ţină la distanţă, să îndepărteze posibila iubire a celuilalt.

Într-o zi mi s-a întâmplat şi mie să fiu foarte tentat de culoarea şi de forma unei haine a geloziei.... Efectul s-a arătat imediat, veşmântul a alungat-o foarte repede pe cea care pretindea că mă iubeşte.

Am lăsat la o parte haina aceea ispititoare, dar răul fusese făcut. Nu am mai revăzut-o după aceea. Dacă într-o zi veţi fi tentaţi să împrumutaţi sau pur şi simplu să încercaţi să purtaţi o haină a geloziei, fiţi foarte atenţi, pentru ca nu cumva chiar dragostea să fie cea care să vă sperie atât de tare încât să vreţi să purtaţi acea haină.

Astăzi credem că un număr mare de astfel de haine circulă peste tot prin lume.

Unele sunt purtate doar pentru un timp, altele sunt îmbrăcate frecvent, timp de ani de zile fiindcă sunt aproape indestructibile.

Unii oameni ajung chiar să-şi imprime în piele acea haină, care ajunge treptat să îl sufoce pe cel care o poartă.

Nu doresc nimănui o astfel de soartă... nici măcar celui mai aprig duşman al meu, în cazul în care aş avea vreunul.

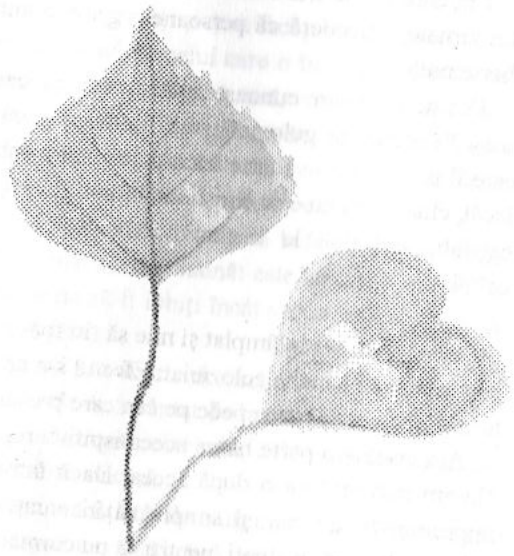

Povestea fetiţei care credea că într-o zi iubirea va veni să o caute

A fost odată o fetiţă care purta în sufletul ei, de foarte mult timp, visul unei iubiri neasemuit de frumoase. Visa la un băiat, apoi la un tânăr, un necunoscut care va veni şi căreia îi va dărui întreaga sa viaţă, corpul său şi întreaga fiinţă. Anii au trecut iar iubirea aceea frumoasă nu mai apărea. Fata o căuta în zadar peste tot, în cel mai fragil zâmbet, în fiecare privire, în fiecare întâlnire.

De-a lungul anilor, era sigură că acea iubirea va veni spre ea, o va recunoaşte din mulţime şi îi va spune:

- Da, tu eşti cea pe care o căutam, am venit pentru tine, doar pentru tine...

Iar fetiţa, devenind apoi mare, pentru a fi la fel ca prietenele sale şi ca celelalte femei lăsă deoparte visul cel frumos şi se îndreptă spre primul trecător care îi ieşi în cale.

Încă nu ştia că îşi trădase visul, deoarece nu a cunoscut în acea întâlnire nici iubirea, nici plăcerea şi nici măcar posibilitatea de a-şi continua visele.

Apoi, într-o zi relaţia s-a rupt iar tânăra fată alergă să mai salveze puţin din viaţa ei.

Mult timp, foarte mult timp, corpul ei a păstrat urmele acelei poveşti cu început banal, mediocru şi în cele din urmă sordid.

De atunci încolo a devenit închisă, temătoare în faţa unei noi relaţii.

Într-o zi, mult mai târziu după cele spuse, a descoperit, în adâncurile fiinţei ei toată acea iubire pe care o căutase atât de mult în afară.

Descoperise acea iubire în ea însăşi, ca pe o forţă extraordinară care o împinse spre un bărbat pe care nu-l aşteptase. Era acolo, fără ca ea măcar să ştie, prezent cu întreaga lui făptură.

El era acolo şi ea se trezise la viaţă sau mai degrabă iubirea pe care o purta în ea este cea care o trezise.

Asemenea unui izvor, îi împrospăta fiecare gest îi însenina vor-

bele şi dădea naştere unor posibilităţi nebănuite până atunci. Era asemenea unui cutremur interior care îi zdruncinase întreaga fiinţă. Ea care aşteptase atât de mult, care sperase o iubire ce va veni spre ea din exterior, descoperi cu uimire, înmărmurită că acea iubire fusese până atunci adormită undeva în adâncurile ei. O purtase în taină, fascinantă, plină de viaţă, surprinzătoare şi neprevăzută.

Bărbatul căruia îi dăruise această iubire neaşteptată a fost atât de surprins încât era neîncrezător în acel sentiment atât de spontan şi liber. La început i-a fost chiar frică:

- Nu merit iubirea aceasta, se gândea el, probabil că ea se înşelă şi mă ia drept altcineva.

Dar pe el îl alesese ea, doar pe el.

Nu pot să vă spun continuarea poveştii, deoarece se întâmplă uneori ca iubirea să crească atât de mult, să fie atât de mult îmbogăţită de către cel care o primeşte, încât se transformă în legendă.

Şi nu pot să las pe nimeni să intre într-un vis care nu se va transforma în realitate. Şi totuşi, dacă ascultaţi atent în voi înşivă...

O poveste creează forţe nebănuite.

Poate să refacă legături căutate de mult timp sau care s-au pierdut cu şi mai mult timp în urmă.

Toate aceste vibraţii reluate vor crea o energie şi uneori o cale pentru a putea atinge mai mult din ceea ce este inaccesibil.

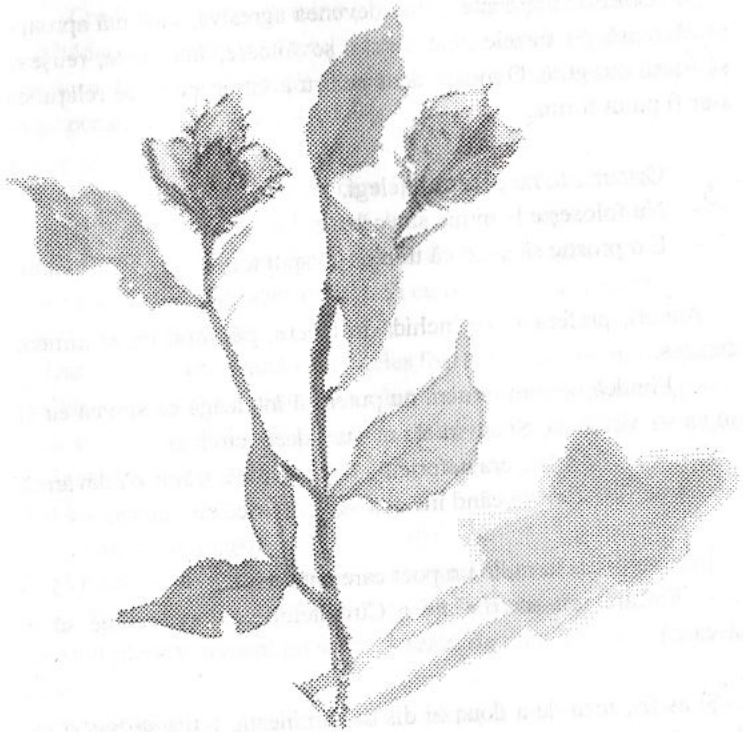

Povestea fetiţei care căuta în ea Calea Cuvintelor

A fost odată o fetiţă care nu găsea niciodată cuvintele pentru a spune ceea ce simţea. De fiecare dată când încerca să se exprime, să arate ceea ce se întâmpla în interiorul ei, simţea un fel de gol. Cuvintele păreau să alerge mai repede decât gândurile. Se îmbulzeau în gura ei, dar nu reuşeau să se adune pentru a crea o propoziţie.

În astfel de momente, fetiţa devenea agresivă, violentă aproape răutăcioasă. Şi frazele gata făcute, şovăitoare, întrerupte, reuşeau să-i iasă din gură. O ajutau doar pentru a întrerupe orice relaţie ce s-ar fi putut forma.

- Oricum, tu nu poţi să înţelegi.
- Nu foloseşte la nimic să vorbesc.
- E o prostie să crezi că trebuie să spui totul!

Alteori, prefera să se închidă în tăcere, păstrând un sentiment dureros.

- Fiindcă oricum nimeni nu putea să înţeleagă ce simţea ea şi nu va şti niciodată. Şi cuvintele nu sunt decât cuvinte.

Dar, în adâncul ei, era nefericită, fără speranţă, trăind o adevărată tortură de fiecare dată când încerca să vorbească cu cineva.

Într-o zi, auzi la radio un poet care spunea:

- Fiecare om are o Cale a Cuvintelor pe care trebuie să o găsească.

Şi astfel, încă de a doua zi dis de dimineaţă, fetiţa se hotărî să plece să găsească acea Cale a Cuvintelor din interiorul ei.

Prima oară când o luă pe calea Cuvintelor, nu văzu nimic acolo. Erau doar pietricele, tufişuri şi crengi uscate, scaieţi şi câteva flori cu frunze înţepătoare.

Cuvintele păreau să se ascundă, să fugă din calea ei.

A doua oară când a mers pe Calea Cuvintelor, primul cuvânt pe care l-a văzut scris pe un copac, a fost: **"Îndrăzneşte!"** Iar când se apropie de el, cuvântul a îndrăznit să-i vorbească şi i-a spus cu o voce sfârşită:

- Vrei să mă ridici un pic pe creanga copacului?

Fetiţa i-a răspuns:

- Cred că te voi lua cu mine şi te voi purta departe în viaţa mea.

Altădată, a descoperit faptul că cuvintele erau ca nişte semne pe marginea drumului şi fiecare dintre ele avea o formă diferită şi un sens special.

Cel de-al doilea cuvânt pe care l-a întâlnit a fost **"Viaţă"**. L-a adunat şi l-a pus cu grijă sub pernă. La început, nu a auzit nimic, dar, ţinându-şi respiraţia a perceput o voce firavă care şuşotea:

- Eu sunt în tine, sunt în tine. Şi cu o voce şi mai slabă:
- Ai grijă de mine.

Dar fetiţa nu era sigură că a înţeles foarte bine. Puţin mai departe pe Calea Cuvintelor a găsit un cuvânt însingurat, ghemuit şi zgribulit ca şi cum i-ar fi fost frig. Fetiţa îl luă în palmă şi îl încălzi puţin apoi, apropiindu-l de inima ei, a auzit o tăcere adâncă. L-a mângâiat şi i-a spus:

- Cum te numeşti?

Şi micuţul cuvânt îi răspunse cu o voce înecată:

- Eu sunt cuvântul "Singur". Şi într-adevăr sunt foarte singur. Mă simt pierdut, nimeni nu se interesează de mine şi nu se ocupă de mine.

Fetiţa strânse cu grijă cuvântul la piept, îl sărută uşor şi îşi continuă drumul.

Lângă un şanţ, a găsit pe calea Cuvintelor un cuvânt în genunchi cu braţele întinse. Fetiţa se opri, îl privi, iar cuvântul îi spuse:

- Mă numesc "Tu". Sunt un cuvânt foarte vechi, dar greu de găsit deoarece trebuie tot timpul să mă cauţi printre multe alte cuvinte.

Fetiţa îl luă şi îi spuse:

- Vreau să te adopt eu, "Tu" vei fi un prieten foarte bun pentru mine.

Pe calea Cuvintelor găsi apoi alte cuvinte pe care le lăsă la locurile lor. Căuta un cuvânt vesel şi plin de viaţă. Un cuvânt care să poată străluci în întunericul rătăcirilor şi tăcerilor sale.

Îl găsi la capătul unui luminiş. Era întins cât era de lung, relaxat, cu ochii larg deschişi. Părea un cuvânt fericit că se afla acolo. Fetiţa se apropie de el, îi zâmbi şi spuse:

- Într-adevăr, pe tine de căutam, sunt bucuroasă că te-am găsit. Vrei să vii cu mine?

El îi răspunse:

- Bineînţeles şi eu te aşteptam...

Cuvântul pe care îl găsise era **"Vei trăi"**. Când adună toate cuvintele pe care le culesese pe Calea Cuvintelor, descoperi cu surpriză că acestea puteau forma următorul enunţ: "Îndrăzneşte-ţi viaţa, tu singură eşti cea care o trăieşti" şi repetă mai rar:"Îndrăzneşte-ţi viaţa, tu singură eşti cea care o trăieşti!"

Începând din acea zi, fetiţa obişnuia să se plimbe pe Calea Cuvintelor. Astfel descoperi lucruri uimitoare iar cei care o cunoşteau erau foarte surprinşi să audă tot ceea ce adunase în interiorul ei. Erau uimiţi de toată bogăţia pe care o puteau găsi în fetiţa aceea atât de tăcută înainte.

Astfel se încheie povestea fetiţei care nu găsea niciodată cuvintele pentru a exprima ceea ce simte.

Uneori poveştile ne dezvăluie propria noastră orbire, comportamentele noastre cele mai aberante, atitudinile noastre cele mai banale, cele mai puerile.

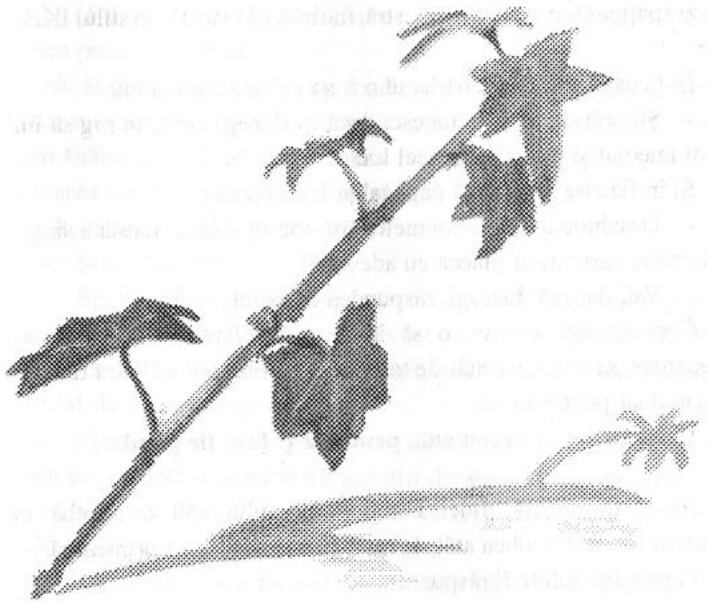

Povestea bărbatului foarte îndrăgostit

A fost odată un om care avea un papagal minunat, de fapt o papagaliţă, pe care o iubea atât de tare încât făcea confuzii între sentimente şi relaţie. Lucru care de altfel se întâmplă foarte des în rândul oamenilor, dar mult mai rar în rândul **păsărilor vorbitoare**. Bărbatul construise pentru papagaliţa sa o colivie din aur, echipată cu tot confortul modern: baie cu apă fierbinte, bucătărie ultra utilată, cuptor cu micro-unde, maşină de spălat vase, uscător, mixer, cameră de zi spaţioasă, cu televizor, lustră, mobilier Henri IV în stilul IKEA etc.

În fiecare dimineaţă bărbatul o ruga pe mult iubita lui:

- Ştii cât de mult te iubesc, dacă îţi doreşti ceva, te rog să îmi spui imediat şi o să-ţi ofer acel lucru!

Şi în fiecare dimineaţă papagaliţa îi răspundea:

- Deschide uşa coliviei mele, lasă-mă să plec... Acesta e singurul cadou care mi-ar plăcea cu adevărat!

- Vai, dar mă distrugi, răspundea bărbatul.

Cere-mi tot ce vrei, o să îţi dau, în afară de libertatea ta. Deoarece eu te iubesc atât de tare încât nu mai pot trăi fără tine. Te vreau doar pentru mine.

Cere-mi tot ce vreau eu... pentru a-ţi face ţie pe plac.

Într-o dimineaţă, fidel comportamentului său o întrebă pe pasărea pe care o iubea atât de mult ce i-ar plăcea să primească.

Papagaliţa iubită îi răspunse:

- Ai putea să faci o călătorie pentru mine?

- Da, sigur că da tot ce vrei tu!

- Ai putea să mergi în Insula Dorinţelor, să-i transmiţi un mesaj bunicului meu care locuieşte acolo.

- Cu plăcere, îi răspunse bărbatul. Cât sunt de fericit! În sfârşit îmi cer ceva pentru tine iar eu pot să-ţi împlinesc dorinţa. Dar cum îl voi recunoaşte pe bunicul tău?

- Este foarte simplu. Când vei ajunge pe **Insula Dorinţelor** întreabă unde se află plaja căreia i se spune **Plaja Fidelităţii.**

- Eşti sigură că acolo se găseşte bunicul tău?

- Da, da, o să vezi. În spatele acelui loc se află un munte căruia localnicii îi spun: **Respectul de sine**.

Plaja este la capătul unei văi căreia toată lumea îi spune **Valea Responsabilităţii**. Pe acea plajă se află nişte cocotieri de o specie foarte rară care se numesc **Afirmarea de sine** iar pe jos sunt nişte scoici foarte diverse, numite **Puterea de a vorbi despre sine**.

Dacă vei privi în sus, în vârful cocotierului celui mai înalt îl vei vedea pe ... bunicul meu!

Nu ai cum să te înşeli, este foarte bătrân, are o mustaţă ca a lui Brassens, are ochii tandri şi albaştri ca ai lui Jean Ferrat, are un râs asemănător cu cel al lui Jacques Brel şi poartă un pulover de culoarea curcubeului, precum cel al lui Julos Beaucarne.

Nu ai cum să nu-l recunoşti!

- Şi ce să-i spun?

- Spune-i doar atât: am venit la cererea nepoatei tale. Spune-i cum trăiesc eu aici. Spune-i mai ales tot ce faci pentru mine: colivia de aur, mocheta, baia, televizorul... **Spune-i tot ce faci pentru mine cu atât de multă dragoste**.

- Crezi că mă va crede! Poate o să spună că vreau să mă laud. Ceea ce fac pentru tine **fac numai din dragoste, ştii bine asta!**

- Să nu-ţi fie teamă de nimic, te va crede pe cuvânt. Mai ales după ce îi vei spune numele meu secret.

- **Tu ai un nume secret!** strigă bărbatul enervându-se dintr-o dată.

- Nu mi-ai spus niciodată acest lucru. M-ai înşelat, cum ai putut să faci aşa ceva?

Papagaliţa i-a răspuns:

- Nu te-am înşelat, e doar un vechi obicei de la noi. Fiecare are un nume secret, pe care doar părinţii noştri îl cunosc. Iar astăzi, deoarece o să ţi-l spun voi dezvălui o regulă importantă în lumea papagalilor. O regulă vitală pe care *toată lumea* o va respecta într-o

zi. Iar această zi a sosit acum.

- Care este numele tău secret? o întrebă omul uşor încordat.
- Mă numesc: Tu eşti tu atunci când vorbeşti.

Bărbatul o întrebă:

- TACI ATUNCI CÂND VORBEŞTI[1]?
- Nu, TU EŞTI TU ATUNCI CÂND VORBEŞTI! Răspunse nerăbdătoare papagaliţa.
- Haide, du-te şi spune-i din partea mea bunicului tot ceea ce ţi-am spus.

Bărbatul îşi luă un bilet de avion la clasa întâi. Ajuns pe **Insula Dorinţelor**, căută **Valea Responsabilităţii**.

Găsi apoi Muntele **Respectul de sine,** coborî pe **Plaja Fidelităţii,** descoperi cocotierii din specia aceia atât de rară, numită **Afirmarea de sine,** remarcă scoicile pe care toţi le ştiau sub numele de **Puterea de a vorbi despre sine**

Iar apoi, sus de tot, în vârful celui mai înalt cocotier a văzut un papagal frumos, bătrân, cu mustaţă ca a lui Brassens, cu ochii albaştri ca ai lui Ferrat cu un pulovăr de culoarea curcubeului, precum cel al lui Julos, care râdea în hohote cu un râs aşa cum doar Jacques Brel mai avea.

- Vin din partea nepoatei tale! strigă bărbatul.
- O cunoşti pe nepoţica mea! strigă fericit papagalul bunic.
- Da, trăieşte la mine, am făcut totul pentru fericirea ei, spuse omul într-un puternic acces de tuse.
- Ah! Se miră bunicul. Te-ai sufocat[1] pentru fericirea ei!
- Nu, am făcut totul pentru fericirea ei.
- Da, da, răspunse bunicul, am auzit bine, poţi să-mi spui mai multe?

1 Joc de cuvinte în limba franceză: "T'es toi quand tu parles" (trad. Tu eşti tu când vorbeşti) şi "Tais toi..." (trad. Taci..."), n.tr.

- Am cumpărat pentru ea o colivie de aur.
- O colivie de aur, dar nu se poate aşa ceva.
- Ba da, ba da! Strigă bărbatul, mândru de el. Cu tot confortul modern, nu îi lipseşte nimic nepoţelei tale, te asigur de asta.
- Ah! Ah! Ah! Urlă bunicul ai făcut toate astea! Ah ....

Nu mai putu să spună nimic mai mult. Îi puse cele două gheare pe pieptul lui de papagal şi căzu dintr-o dată, ca şi străfulgerat pe nisip, printre scoici....

Bărbatul, obosit, se simţi dintr-o dată foarte vinovat. Începu să se plângă:

- Nu ar fi trebuit să-i spun despre toate lucrurile bune pe care le-am dăruit nepoţelei sale. Nu a putut suporta emoţia. Ce nefericire! Ce îi voi spune papagaliţei mele iubite?

Ar trebui să nu vorbim niciodată despre sacrificiile pe care le facem pentru fiinţele iubite.

Bărbatul s-a întors în ţara lui, a ajuns în faţa coliviei de aur şi a chemat-o încet pe papagaliţă. Aceasta se ridică şi întrebă:

- L-ai văzut pe bunicul meu?
- Da... spuse bărbatul. I-ai spus cum trăiesc şi tot ce ai făcut pentru mine?
- Da, dar sunt foarte supărat. Nu ar fi trebuit să-i spun aşa ceva. Nu ar fi trebuit să te ascult. Am vrut doar să-ţi fac ţie pe plac.
- Da, mi-a făcut plăcere că i-ai spus, el ce ţi-a răspuns?
- Nu a avut timp să-mi răspundă, suspină bărbatul.
- Pai şi atunci ce a făcut? nu a spus nimic, nu a făcut nimic?
- Nu a spus nimic a făcut doar Ah!Ah!
- Nu a mai făcut nimic altceva?
- Ba da, mi-a spus: "Ai făcut într-adevăr toate astea pentru ea, pentru nepoţica mea?"

1 Joc de cuvinte în limba franceză:" J'ai tout fais" (Am făcut totul) şi "J' étouffais " (Mă sufocam), n.tr.

Iar apoi a căzut ca străfulgerat pe plajă făcând Ahhhh.

- Ahah, am înţeles eu, ţipă papagaliţa, care căzu dintr-o dată străfulgerată, fără să mai spună nimic, pe mocheta coliviei.

- Dumnezeule, ce am făcut, strigă bărbatul, nu ar fi trebuit să-i spun toate astea. Mi-am ucis dragostea.

O luă pe papagaliţă cu mare grijă în braţe, o duse plângând în grădina de vară. El, care nu plânsese niciodată în viaţa lui.

Luă repede hotărârea să îngroape papagaliţa aproape de casă, pentru a o păstra astfel lângă el pentru totdeauna.

O lăsă pe pământ pentru a merge să caute o lopată, nici nu apucă să se dezmeticească şi papagaliţa... dintr-o singură mişcare se ridică în aer şi se aşează pe cea mai înaltă creangă a unui stejar, de acolo sări pe un mesteacăn, deoarece îi plăceau mai mult mestecenii decât stejarii.

Apoi îi spuse bărbatului înmărmurit:

- Îţi mulţumesc din toată inima pentru că ai transmis mesajul bunicului meu. Îţi mulţumesc pentru că mi l-ai spus.

- Dar despre ce mesaj vorbeşti, întrebă bărbatul izbucnind în plâns. Nu pleca, fie-ţi milă, întoarce-te în colivia ta, îţi voi da tot ceea ce îmi vei cere... Dar ce mesaj ţi-am transmis? Întrebă el din nou.

- Mesajul despre drumul spre libertatea mea.

- Întoarce-te, imploră bărbatul, nu pleca, te iubesc, am nevoie de tine. Dacă vrei voi face un ascensor în colivia ta, o voi face mai mare şi îţi voi construi o insulă unde voi planta cocotieri. Rămâi cu mine, te rog!

Înainte de a-şi lua zborul în înaltul cerului, papagaliţa îi spuse:

- Să nu uiţi niciodată numele meu secret: **Eşti tu când vorbeşti.** Îţi ofer cadou acest nume, pentru că m-ai iubit îţi dau dreptul să-l foloseşti pentru tine ... sau pentru cei pe care îi vei iubi cu adevărat.

Apoi dispăru spre **anotimpurile vieţii sale** ... care, după cum ştie fiecare... nu au vârstă.

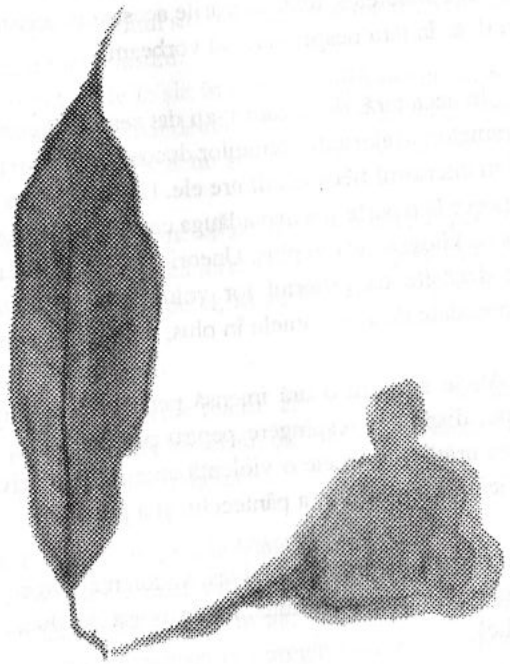

O poveste despre cum să slăbeşti

În ţara aceea, toate femeile sau aproape toate erau preocupate să aibă un corp subţire sau cel puţin aşa credeau ele, că sunt îngrijorate. Foarte devreme, în viaţa lor, li se spusese că trebuie să aibă un corp suplu şi înalt, fără excese de forme sau de grăsime.

În acea ţară, bărbaţii erau mai sensibili la corpurile femeilor decât la privirile lor, erau mai atenţi la formele lor decât la a le asculta şi erau mai atraşi de imaginea lor decât de iubirea acestora.

Şi bineînţeles, toate lucrurile acestea nu existau pe toată planeta, ci doar în ţara despre care vă vorbeam.

În acea ţară, după cum v-aţi dat seama, domnea terorismul kilogramelor. Majoritatea femeilor duceau un război teribil, nu între ele, ci în interiorul fiecăreia dintre ele. Un război fără milă, pentru a mai da ceva la o parte şi a mai adăuga ceva în altă parte. Un război nemilos cu kilogramele în plus. Uneori se întâmpla ca unele dintre ele să fie depăşite de propriul lor volum, să se simtă invadate, chiar deposedate de kilogramele în plus, repartizate cum nu trebuie.

Altele simţeau o ură imensă pentru acele kilograme prea evidente, dispreţ şi respingere pentru pliurile pielii, pentru grăsimea aceea urâtă. Era în ele o violenţă enormă împotriva greutăţii sau a moliciunii feselor lor, a pântecelui şi a pieptului.

Teritoriul favorit al acelei uri, a violenţei din acea ţară, era baia, dormitorul, locurile intime, iar la masă se ducea cea mai mare bătălie!

Într-o zi de primăvară, o femeie din acea ţară se hotărî să-şi asculte corpul.

- Nu mai vreau să-mi petrec viaţa încercând să slăbesc. Nu mai vreau să-mi consum energia cu frica de a nu mânca prea mult sau de

a nu mânca destul. Nu mai vreau să-mi petrec ore importante din viaţă simţindu-mă vinovată pentru că nu am destul sau am prea mult, să mă simt datoare pentru tot. Nu mai vreau să-mi petrec majoritatea timpului întrebându-mă "de ce" îmi torturez corpul cu toată acea mâncare în exces, cu răul pe care i-l fac mereu...

Într-o altă zi, femeia a auzit un poet spunând o frază simplă, care o trezi la realitate:

- Am avut nevoie de mult timp să descopăr că puteam fie să-mi hrănesc viaţa, fie să continui să o consum. Prefer să o hrănesc, adăugă poetul, să nu o mai consum.

Această frază o urmări zile în şir, înainte să-i atribuie un sens.

- Dar aşa este, îmi petrec atât de mult timp şi atâta energie pentru a-mi hrăni corpul şi nici măcar nu ştiu cum să-mi hrănesc propria viaţă!

Înţelesese că era mai important să-şi hrănească corpul pentru a supravieţui, pentru a face faţă. Şi că nu era de dorit să-şi chinuie corpul şi nu trebuia să-i fie ruşine de el, să simtă faţă de el furie sau tristeţe.

Putea să-şi ia viaţa în propriile mâini, cu toată forţa, fără să fie nevoie să aibă o contragreutate în corpul ei. Putea să consume fericire, fericirea de a fi vie şi nevătămată.

În acea seară, îşi invită propria sa Viaţă la cină.

- Viaţa mea, în seara aceasta eşti invitata mea de onoare.

A pus cea mai frumoasă faţă de masă, două farfurii, două furculiţe, două pahare, două lumânări şi a pregătit o cină excelentă.

Mai întâi o servi pe Viaţa ei, cu grijă, alegând fiecare bucăţică, fiind atentă la prezentare, iar apoi se servi pe ea, în farfuria corpului ei.

După acea experienţă totul se schimbă în viaţa ei.

Acum ştia că putea să-şi hrănească viaţa cu mii de stimuli, cu mii

de invenţii, cu multă creativitate şi tandreţe. Printr-o mulţime de mici gesturi şi priviri pline de respect pentru partenerul cel mai fidel din existenţa sa, propriul ei corp. Descoperise că putea să hrănească acel corp cu viaţă, mai degrabă de cât cu angoase şi supărări.

Găsise chiar şi o expresie doar pentru ea:

- Să arăţi în fiecare zi bucurie şi tandreţe propriei tale Vieţi.

Le mărturisi prietenilor săi:

- Nu mai puteam să-mi continui viaţa îngrăşându-mă.

Astăzi îmi trăiesc viaţa fără să o consum, îmi trăiesc existenţa, dăruindu-i ... viaţă.

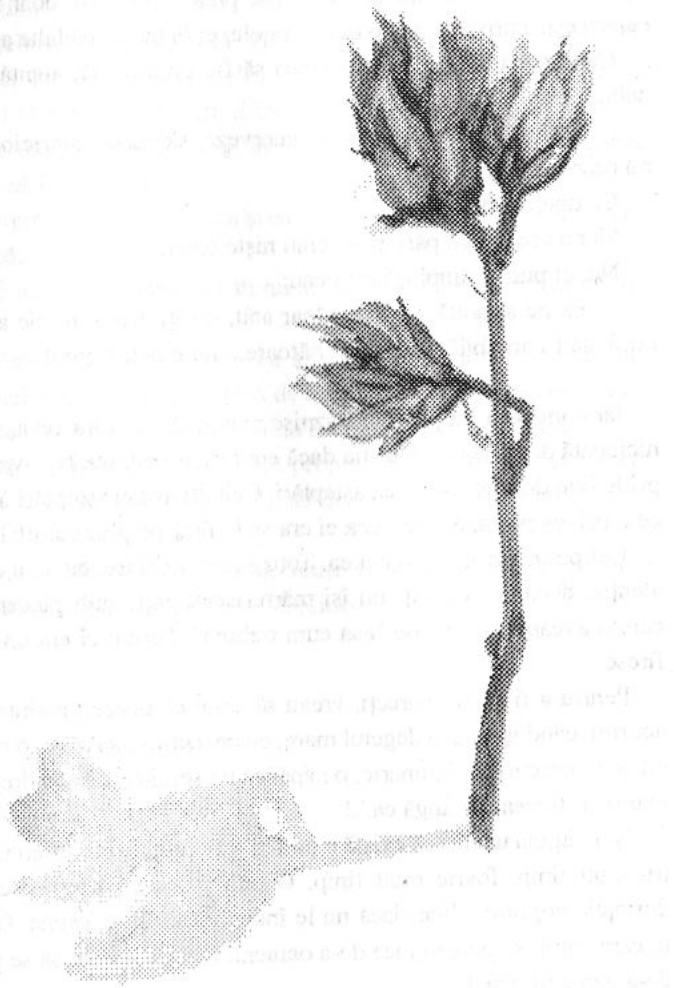

Povestea fetiţei
căreia i se spunea mereu
"fata mea cea mare"

A fost odată o fetiţă care crescuse prea repede. Nu doar în ceea ce priveşte corpul ei, picioarele, braţele, ci în toate celelalte aspecte.

Când avea opt ani, i se spunea să fie politicoasă, atentă, rezonabilă.

- Să nu se plângă, să nu se enerveze, să nu fie capricioasă, să nu ceară prea multe.

Ce mai, să fie mare!

Să nu credeţi că părinţii ei erau nişte călăi.

Nu, ci pur şi simplu îi spuneau:

- Fă-ne şi nouă pe plac. Doar atât, nu îţi cerem nimic altceva decât să fii amabilă, să fii ascultătoare... nu e deloc greu!

Iar cum acea fetiţă nu îndrăznise niciodată să ceară ceva, nu era niciodată dezamăgită. Nu ştia dacă era fericită sau nu. Nu avea propriile sale dorinţe. Nu avea aşteptări. Ceilalţi aveau aşteptări în ceea ce o privea pe ea. Şi plăcerea ei era să le facă pe plac celorlalţi!

Cel puţin aşa îşi imagina ea. Totuşi ceva ar fi trebuit să îi atragă atenţia, deoarece ceilalţi nu îşi mărturiseau prea mult plăcerea pe care o aveau ca ea să fie "aşa cum trebuie". Pentru ei era un lucru firesc.

Pentru a fi foarte corecţi, vreau să spun că uneori, înainte de a adormi, când îşi sugea degetul mare, cu cearşaful tras până la năsuc, cu ochii deschişi în întuneric, o năpădea un sentiment de nedreptate. Dar doar trecea pe lângă ea...!

Îşi imagina uneori că există o ţară în care fetiţele pot fi fetiţe pentru mult timp, foarte mult timp. O ţară în care părinţii ascultau dorinţele copiilor, chiar dacă nu le îndeplineau întotdeauna. O ţară în care copiii se puteau juca de-a oamenii mari, dar doar să se joace de-a oamenii mari!

În unele seri îşi imagina că pleca în acele ţări, cu un rucsac mare pe care îl umplea cu vise, cu jocuri, cu râsete şi lacrimi.

Probabil că aţi ghicit, fetiţa aceea nu plângea deloc pentru că "trebuia să fie mare".

Continuarea poveştii este surprinzătoare.

A trebuit ca acea fetiţă să aştepte să ajungă la vârsta de patruzeci de ani. M-aţi înţeles bine, patruzeci de ani, pentru a îndrăzni să fie mică, pentru a îndrăzni să aibă dorinţe imposibile, pentru a îndrăzni să plângă şi să râdă. Pentru a îndrăzni să danseze şi chiar să facă prostii.

Pe vremea aceea avea deja şi ea copii, iar într-o zi propria ei fiică o întrebă:

- E adevărat, mamă, că tu nu ai putut fi mică atunci când erai copil?

- Este adevărat, am trăit ca şi cum nu aveam niciodată nici timp, nici idei, nici posibilitatea de a fi mică. Da, îi spuse ea, foarte devreme am devenit mare. De abia astăzi înţeleg acest lucru.

Totul s-a întâmplat ca şi cum propriii mei părinţi nu avuseseră timp să crească, când erau copii, iar eu trebuia să fiu mare în locul lor...

Uneori se întâmplă ca fostele fetiţe să aştepte mult, foarte mult timp pentru a îndrăzni să fie în sfârşit copii...

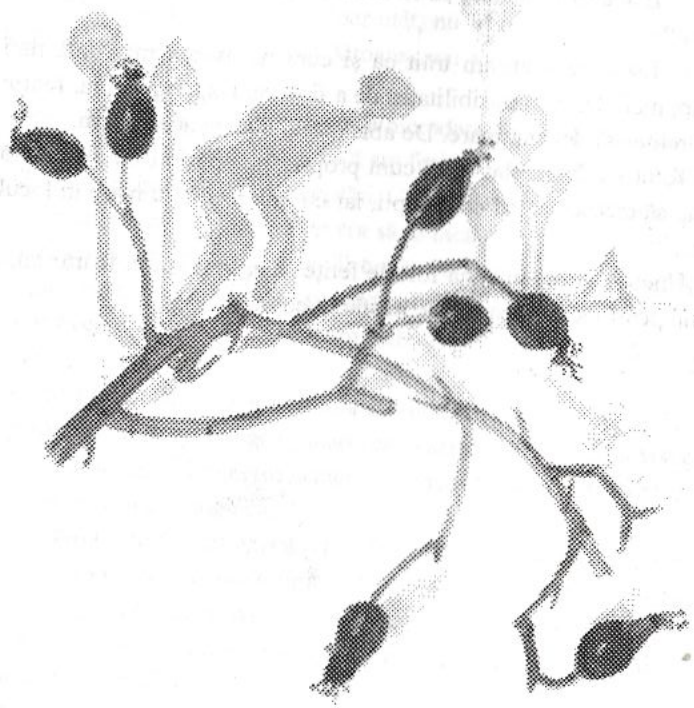

Povestea lui Mallodo cel neînţeles

Mallodo era fiinţa cea mai neînţeleasă care se născuse vreodată pe planeta Tăcerii.

Poate l-aţi întâlnit sau l-aţi zărit în drumul vostru, pentru că Mallodo este peste tot. De obicei este discret, nu se manifestă decât prin semne de durere relativ suportabilă. Alteori însă ţipă, urlă, se blochează şi refuză clar să mai facă vreo mişcare.

Trebuie să încercăm să îl înţelegem puţin pe Mallodo. Este neînţeles şi nu se poate exprima decât prin violenţă. În adâncurile lui, este o persoană care nu prea are încredere în sine. Crede că pentru a fi iubit, pentru a fi acceptat trebuie să facă ceva pentru ceilalţi.

Pentru că, vedeţi voi, viaţa lui Mallodo este plină de o mulţime de injuncţii pe care şi le atribuie el singur:

"Trebuie să faci asta şi asta." "Nu trebuie să faci cutare sau cutare lucru".

La toate acestea se adaugă multe alte "Trebuie să", toate acele fraze care îi umplu existenţa.

Încă de dimineaţă, chiar înainte de a deschide ochii are deja pregătite mai multe fraze în minte: "Trebuie să...".

Mallodo are sentimentul că nu există decât cu acordul sau aprobarea celorlalţi. Bineînţeles, încearcă să se afirme uneori, dar după cum am spus, într-un mod violent. Deoarece suferă, ajunge să ţipe foarte tare. Limbajul lui preferat se bazează pe oboseală, laşitate, suferinţe împrăştiate din cap până în picioare.

Dar, în anumite momente refuză orice, totul se blochează. Atunci e imposibil să-l faci să se mişte.

Mallodo a avut o copilărie, nu atât nefericită, cât plină de neînţelegeri. De exemplu, când încerca să vorbească despre el, să exprime ceea ce simţea, în nouă cazuri din zece nu era înţeles. O să vă dau un exemplu simplu, pe care voi îl veţi înţelege cu uşurinţă.

Când Mallodo era mic şi nu îi plăcea supa, încerca să îi spună mamei sale:

- Mamă, nu îmi place supa, nu vreau să o mănânc...

Mama lui îi răspundea imediat:

- Dar este foarte bună supa, o să-ţi dau şi puţin lapte sau puţină smântână să pui în ea...

Ea îi vorbea despre supă şi smântână în timp ce el vorbea despre el însuşi. Se crea astfel o neînţelegere îngrozitoare. Era înspăimântător sentimentul acela de a nu fi înţeles când vorbea, atunci când vorbea despre el! Cu siguranţă credeţi că exagerez, dar ascultaţi urmarea poveştii.

Câţiva ani mai târziu, când încerca să spună:

- Mamă, mă plictisesc la şcoală, copiii nu se poartă frumos cu mine...

Mama lui îi răspundea:

- Cum adică, nu se poartă frumos! Sunt sigură că Nicolas şi Naomi vor să se joace cu tine atunci când şi tu eşti drăguţ cu ei. Şi apoi, ştii că şcoala este foarte importantă pentru tine, pentru viitorul tău, eu dacă nu mi-aş fi continuat studiile...

Şi astfel se crea o nouă neînţelegere. Mama îi vorbea despre alţii, despre Nicolas, despre Naomi, despre şcoală... În timp ce el încerca pur şi simplu să vorbească doar despre el şi să se facă înţeles în sentimentele lui: plictiseală, dezamăgire, tristeţe... şi nu era niciodată înţeles.

Şi toate acestea au continuat de-a lungul întregii vieţi a lui Mallodo:

- Mamă, tată, aţi văzut bicicleta lui George, un Pegas nou nouţ, cu zece viteze, din oţel şi titan etc.

- Iar începi cu bicicleta lui George, ai văzut cum arată bicicleta ta? E nouă nouţă, ai primit-o la ultimul Crăciun ....

Şi tatăl lui ţinea un discurs întreg despre bicicleta copilului, în loc să-l asculte pe cel care vorbea, pe fiul său Mallodo! Este destul de greu să încerci să-ţi înţelegi copilul atunci când acesta îţi vorbeşte despre el însuşi!

Voiam să vă mai spun că, în ziua aceea Mallodo ştia cum primise George bicicleta sa din oţel-titan. Făcând economii timp de paisprezece luni, pentru a reuşi să o cumpere "singur". Mallodo ar

fi vrut ca părinţii lui să nu-i mai facă daruri "gata făcute", "cadouri afective", cum le numeau ei, cei crescuţi în anii 60. Mallodo ar fi vrut mai degrabă ca părinţii săi să-i dea bani de ziua lui de naştere sau de sărbători, deoarece, Mallodo calculase şi aflase că, economisind treisprezece luni, ar fi putut să-şi ofere el "singur" o bicicletă frumoasă! Dorinţa lui cea mai arzătoare de atâta timp.

Dar cum să-i facă să înţeleagă toate acestea, când adulţii din jurul lui Mallodo confundau totdeauna "subiectul": cel care vorbeşte, cel care vrea să spună ceva, cu "obiectul", despre care se vorbeşte! Într-adevăr, trăim într-o civilizaţie a obiectelor, după cum spun ziarele cunoscute, foarte cunoscute, se gândea Mallodo!

Adulţii şi în primul rând părinţii se grăbesc, se aruncă, cu capetele înainte, cu urechile astupate, cu ochii larg deschişi, asupra a ceea ce cred ei că au înţeles.

- Tată, sunt invitat la ziua de naştere a Silviei, sunt foarte fericit...

- Cine mai e şi Silvia asta şi la ce oră se termină petrecerea? Te gândeşti că mâine mergi la şcoală?

Cine l-ar fi întrebat pe Mallodo "ce reprezintă pentru el acea petrecere şi mai ales ce înseamnă Silvia pentru el" ?

Nu vă dau decât câteva detalii, dar puteţi să vă imaginaţi că aceste lucruri se repetau de o sută de ori pe zi, în trei sute cincizeci şi cinci de zile pe an, trei sute şaizeci şi şase, în anii bisecţi şi timp de zece, cincisprezece, douăzeci sau treizeci de ani. E un lucru exasperant pentru un copil şi mai apoi pentru un adult, să trăiască pe planeta Tăcerii, planeta neînţelegerii!

Fiindcă majoritatea oamenilor de pe acea planetă funcţionează aşa. Chiar şi Mallodo, de altfel, deoarece nimeni nu îl învăţase să comunice. Nimeni nu îl învăţase ce înseamnă "să pui în comun ceva". Cum aţi vrea să nu se simtă neînţeles? Nimeni nu îl învăţase să nu confunde subiectul şi obiectul în materie de comunicare.

Dar ceea ce era cel mai îngrozitor pentru Mallodo era faptul că, devenit adult, credea că este înţeles cel puţin de cea pe care o iubea şi de care se simţea iubit. Şi dintr-o dată, lucrurile au început să meargă foarte prost. În sensul că Mallodo nu înţelegea de ce nu era înţeles.

Într-o seară, întorcându-se acasă (ce cuvânt frumos!), a îndrăznit să spună:

- Nu mi-e cald, mi-e cam frig la spate...

Şi iubita lui i-a răspuns:

- Dar aerul condiţionat este fixat la 24° C.

Ceea ce însemna că ar fi trebuit să-i fie cald, deoarece termometrul arăta o temperatură ridicată.

Totul se întâmpla în viaţa lui Mallodo ca şi cum nu ar fi fost posibil să-şi exprime propriile sentimente, trăirile sale, fără să stârnească o respingere, un refuz, o neînţelegere, pe scurt, o lipsă de comunicare.

În acelaşi timp şi el îşi dădea seama că funcţiona la fel, după acelaşi sistem.

Seara, când îşi dorea să facă dragoste cu soţia sa, nu suporta ca ea să nu vrea acelaşi lucru.

- Nu este normal, înseamnă că nu mă iubeşti, nu ai chef niciodată, eşti frigidă, eşti la fel ca mama ta...

Nici el, în astfel de momente nu ştia să asculte şi să înţeleagă ceea ce simţea celălalt.

O dată au petrecut împreună un week-end de trei zile la Veneţia. El s-a bucurat foarte mult. Iar când a vrut să povestească despre asta în faţa prietenilor, soţia sa a spus:

- Nu m-am plictisit niciodată atât de mult, bătea un vânt umed, nu a fost soare decât în ziua în care am plecat, eu aveam chef să rămân la hotel şi să citesc, departe de copiii mei, în sfârşit în linişte,

iar el mă târa după el pe jos şi în gondolă prin toate colţurile Veneţiei, o după-amiază întreagă am stat pe o insuliţă să ne uităm la morminte ... A fost oribil!

Auzind cele spuse de soţia sa, lui Mallodo nu-i venea să creadă.

Şi în cazul multor altor evenimente, fiecare dintre ei avea sentimente diferite, dar nu accepta să recunoască trăirile celuilalt, atât erau de diferite de cele personale.

Nu voi insista mai mult asupra vieţii lui Mallodo cel neînţeles. Cred că voi m-aţi înţeles. Dacă nu, risc să am dureri în zona lombară[1].

Într-adevăr, Mallodo este însoţitorul nostru cel mai familiar. Trăieşte în fiecare dintre noi şi apare în momentul în care nu ne mai respectăm pe noi înşine.

De fapt, am putea să-l considerăm pe Mallodo un prieten. De fiecare dată când apare, încearcă să ne spună, în felul său:

- Atenţie, există un conflict în tine, nu un conflict cu celălalt, ci un conflict cu tine însuţi. Fie nu te-ai respectat, fie ai vrut să-i faci pe plac celuilalt, renunţând la propria ta plăcere, uitând propriul tău proiect.

Mallodo foloseşte o mulţime de trucuri foarte iscusite, dureroase de altfel, pentru a ne spune:

- Asumă-ţi riscul de a te afirma, renunţă la nevoia ta bolnăvicioasă de a fi aprobat, de a căuta acordul celuilalt în tot ceea ce faci sau nu faci. Asumă-ţi riscul de a fi mai mult tu însuţi...

Vă spun toate acestea pentru că l-am cunoscut bine, la fel de bine ca şi pe vărul său, Maldedo. Vă transmit în încheiere mesajul cel mai important al lui Mallodo cel neînţeles:

- Îndrăzneşte să te respecţi rămânând în acelaşi timp în acord cu tine însuţi.

[1] Joc de cuvinte în limba franceză "mal au dos " înseamnă "durere de spate", n. tr.

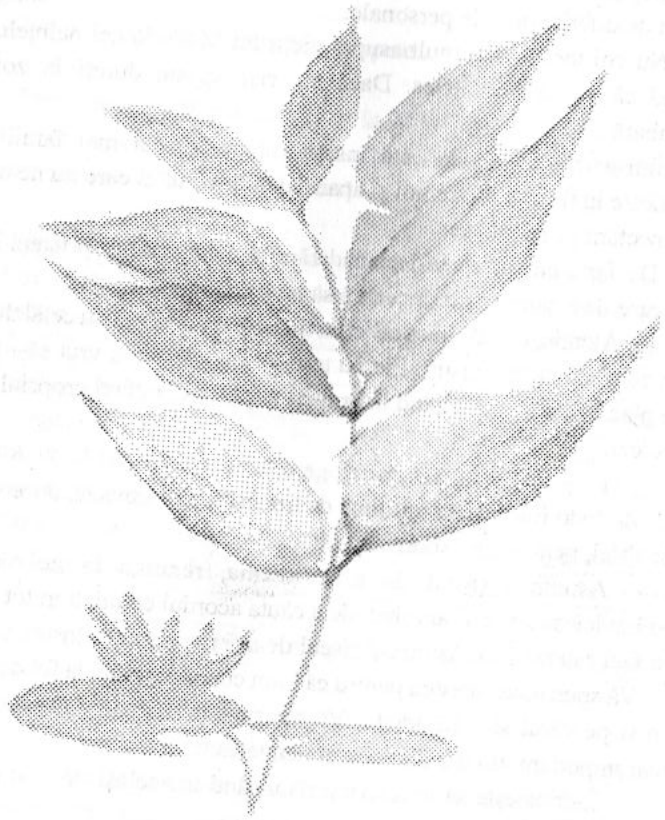

Povestea Régulei, cea cu nume nepotrivit

Régula este un adevărat fenomen şi are un caracter imprevizibil. Aş spune chiar lunatic.

Duce o viaţă foarte curioasă, câte patru sau cinci zile pe lună, se arătă la lumina zilei uneori ezitând, alteori se manifestă ca o furtună, iar alteori se abandonează parcă - acesta ar fi cuvântul cel mai potrivit.

În restul zilelor, Régula nu se manifestă deloc. Absolut nimic. Nici un semn de viaţă. Linişte totală. Rămâne închisă în interior.

Régula înţelesese totul despre ea. Era tratată cu mult dispreţ, cu ruşine.. Iar comportamentul celorlalţi, mai ales cel al femeilor era ambivalent.

Prezenţa ei nu era cu adevărat dorită iar când lipsea ceilalţi se nelinişteau sau se bucurau în anumite cazuri.

Aţi ghicit, viaţa ei era un adevărat dezastru. Încă dinainte de a se naşte. A venit pe lume fără să anunţe pe nimeni, într-o zi de duminică sau de luni, nu contează în ce zi, la o oră oarecare. Iar când s-a ivit pe lume a văzut o emoţie puternică la fetiţa care a întâmpinat-o atunci. Deoarece Régula nu putea să apară decât la o fetiţă, a cărei vârstă era între unsprezece şi şaisprezece, şaptesprezece ani.

A venit pe lume fără să ţipe, s-a acomodat, s-a obişnuit timp de trei, patru, cinci zile. Culoarea ei preferată era roşul - roşu - sângeriu - ca să spunem totul despre ea.

Mai de mult era primită cu prosoape. Pe acea vreme i se făcea loc.

Astăzi majoritatea femeilor încearcă să o înghesuie pe Régula cu tampoane mici care o strâng, o presează şi o absorb în acelaşi timp.

Cred că i-ar fi plăcut să curgă liberă, fără reţinere. Régula nu înţelegea nici misterul, nici ruşinea, nici sentimentele atât de contradictorii din jurul ei.

Ar fi vrut să fie acceptată pentru ceea ce era, o muncitoare cinstită, care îşi îndeplinea sarcina cu curaj, punctualitate şi rigoare. Îşi cunoştea foarte bine rolul important pe care îl avea în viaţa femeilor.

Majoritatea dintre ele îi datorau multe, fără să ştie.

Régula ar fi meritate să fie sărbătorită... să i se arate o recunoaştere care să aducă la lumină rolul important pe care îl avea.

La sfârşitul vieţii, când Régula dispărea definitiv, multe dintre femei se simţeau eliberate, dar şi mai multe dintre ele o regretau. Visul Régulei era să găsească un corp de femeie care să o primească într-un mod necondiţionat, fără reţineri, fără ascunzişuri, fără ambiguitate.

Să nu credeţi că spera că va fi iubită într-o zi, nu a îndrăznit niciodată să-şi mărturisească acest lucru, nici în cel mai adânc colţ din liniştea sa, în cel mai secret loc din deznădejdea sa.

Dacă m-aţi înţeles cu adevărat, trebuie să înţelegeţi că Régula este simbolul singurătăţii celei mai dureroase, aceea de a nu putea da viaţă.

Când o femeie purta o viaţă în ea, Régula dispărea timp de luni de zile, fără să ezite, fără să ceară ceva, se ascundea în spatele Căii Lactee. Când se reîntorcea triumfătoare iar ciclul propriei sale existenţe se relua, fierbea de nerăbdare să fie respectată, recunoscută şi de ce nu, slăvită!

Mie mi-ar plăcea ca Régula să aibă un nume personalizat. Aş invita fiecare fetiţă, în primele trei luni când apare Régula în viaţa ei, să îi dea un nume, familiar pe care să-l asocieze cu un personaj important, unic şi respectabil.

Cunosc o fetiţă care spunea: "Thereza s-a întors" sau "Thereza nu mai întârzie". Şi era multă afecţiune între Thereza şi ea.

Devotamentul Regulei este fără limite timp de patruzeci de ani din viaţa unei femei.

Ceea ce nu v-am spus încă, este că Régula este un adevărat barometru pentru stările sufleteşti. Este capabilă să producă durere, mai ales în ziua în care revine, când simte că femeia care o poartă se simte rău în rolul ei de femeie sau îşi acceptă cu greu feminitatea. Aşa este ea, Régula.

Povestea unei familii de vidre
care trăia după următorul principiu:
să nu spui niciodată ceea ce nu merge bine
şi să negi diferenţele

A fost odată o familie de vidre foarte unită şi ştiţi şi voi că în familiile de vidre foarte unite este foarte important să nu se recunoască şi să se ascundă lucrurile care ar putea să dezbine familia.

Această familie în care "totul merge bine" era formată dintr-un tată, fiul cel mare, fiica cea mică şi încă o fetiţă şi mai mică.

În această familie, regula de viaţă care fusese impusă de-a lungul anilor era "să nu spui niciodată ce nu merge bine şi să ascunzi diferenţele care ar putea să apară între membrii familiei".

Era şi un preţ de plătit: faptul de a nega diferenţele anula unicitatea şi particularitatea fiecăruia.

Într-o noapte, deoarece diferenţele erau negate, tatăl vidră o confundase pe fiica lui cu soţia lui. Acel tată a avut relaţii sexuale cu fiica sa. Ceilalţi membrii ai familiei nu au văzut nimic, nu au auzit nimic.

Câteva luni mai târziu, fratele a avut o relaţie sexuală cu sora lui şi din nou, nimeni nu a spus nimic despre asta.

Anii au trecut. Într-o duminică, un tânăr dintr-o altă familie de vidre a ajuns în acea familie, iar el a văzut diferenţele şi a aflat ceea ce se petrecuse între tată şi fiica sa, între frate şi sora lui. I-a spus tinerei vidre să vorbească despre toate acestea deoarece o iubea cu adevărat. Şi astfel ea a îndrăznit să-i spună mamei sale ce se petrecuse.

Aceasta a fost foarte răvăşită când a aflat. A încercat să nege, să refuze acea realitate. Apoi s-a închis în sine, într-o tăcere rănită, refuzând să mai doarmă cu soţul ei. Tăcerea i se părea singura ieşire, deoarece era îngrozită la ideea de a-şi denunţa soţul. Apoi a început să-şi facă griji pentru cea de a doua fiică, devenind neîncrezătoare, agresivă, dar cum regula familiei era "să nu se spună ceea ce nu mergea bine" a preferat să se închidă într-o depresie nervoasă. A fost modalitatea ei proprie de a cere ajutor.

Apoi au trecut alţi ani. Trebuie spus că în acea familie de vidre

se iubeau cu toţii cu adevărat. Aveau o iubire profundă unii pentru alţii, dar ceea ce era insuportabil exista în continuare. Era ca o otravă între ei. Şi nimeni nu îşi asuma riscul de a o scoate la iveală, de a o arăta în văzul tuturor... vorbind despre ceea ce se întâmpla.

Este un lucru caracteristic familiilor de vidre, acela de a păstra tăcerea, sperând că lucrurile se vor rezolva în timp!

Într-o zi, mama vidră avu un curaj imens, pentru că avea nevoie de curaj, de a face un lucru care nu corespundea regulilor familiei sale. Luă hotărârea de a vorbi cu cineva, de a le reaminti celorlalţi că existau diferenţe între membrii unei familii. S-a poziţionat în faţa fiicei ei, a soţului ei şi a fiului ei.

- Fiica mea, eu te văd ca pe fiica mea, sora fratelui tău şi a surorii tale, fiica soţului meu care este în acelaşi timp şi tatăl tău.

Iar fiului ei i-a spus:

- Fiul meu, pentru mine eşti fiul meu, fratele surorilor tale şi fiul soţului meu care este tatăl tău.

Şi cel mai greu a fost pentru ea să-i spună soţului ei:

- Pentru mine tu eşti soţul meu şi tatăl copiilor mei. Este adevărat că m-a rănit mult confuzia ta, când ai îndrăznit să ai relaţii pe care nu ar fi trebuit să le ai cu fiica ta.

- Este adevărat, i-a spus ea apoi fiului ei, că m-am simţit în pericol când am descoperit că tu, fiul meu, ai avut relaţii sexuale cu sora ta, relaţii pe care ar fi trebuit să le ai cu o femeie dintr-o altă familie.

Astăzi aş vrea să mai spun fiecăruia ceva ce ar fi trebuit să spun cu mult timp înainte:

- În familiile de vidre există un lucru interzis cu stricteţe, INCESTUL! Astăzi aş vrea să vă reamintesc legăturile pe care le avem între noi şi aş dori ca niciodată aceste legături să nu mai fie încălcate.

Spunând toate acestea simţea că spusese esenţialul, că regăsise

cuvintele potrivite pentru a restabili regulile. Cuvinte care lipsiseră atât de mult în acea familie.

Răspunsul cel mai surprinzător veni din partea celei mai mici dintre fete, care avea probleme cu somnul (ştiindu-se faptul că vidrele au nevoie de mult somn). A ajuns să aibă un somn adânc, fără să ia medicamente şi avea chiar şi vise frumoase!

Este nevoie de mult curaj pentru a arăta diferenţele, pentru a ieşi dintr-un sistem în care am trăit atât de mult timp. Este nevoie de curaj pentru a reaminti legăturile care pot uni sau pot destrăma o familie.

Astfel se încheie povestea familiei de vidre care voia să nege diferenţele.

Atunci când un copil suferă de astm, este adeseori semnul unui conflict intern, imposibil de exprimat în alt fel decât prin manifestarea unei imense culpabilităţi.

"Am făcut totul pentru el, pentru ea..."

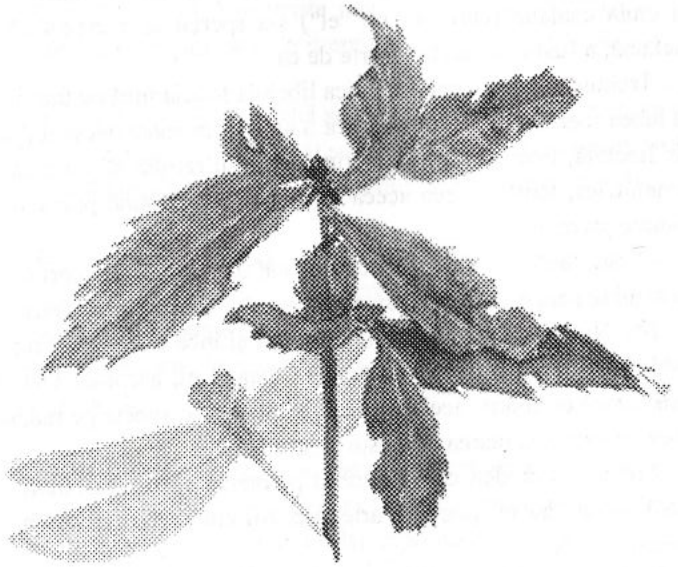

Povestea micii libelule care suferea de tuse cronică

A fost odată o libelulă mică care suferea de tuse cronică, adică tuşea tot timpul. Lucru care este foarte, foarte stânjenitor atunci când eşti o libelulă, după cum vă puteţi da seama, mai ales când acest lucru se întâmplă atunci când zbori!

Imaginaţi-vă ce haos, ce zăpăceală, ce acrobaţii în aer. Era îngrozitor pentru mica noastră libelulă.

Aşa s-a întâmplat într-o zi când a vrut să o salute pe o libelulă de vârsta ei. S-a apropiat de ea, a început să tuşească, să scoată nişte ţipete de libelulă, de neînţeles, care voiau să însemne:

- Bună ziua, este prima oară când te văd...

Se îneca, bătea din aripi într-un fel dezordonat, astfel încât libelula cealaltă (care era un "el") s-a speriat şi a crezut că era nebună, a luat-o la fugă, departe de ea.

Trebuie să mai spunea că mica libelulă locuia încă cu familia ei. Îl iubea foarte mult pe tatăl ei. Era o iubire mai mare decât corpul ei de libelulă, care se revărsa pretutindeni, nu reuşea să o reţină. Şi, bineînţeles, toată iubirea aceea nu reuşea să o spună prin cuvinte simple precum:

- Ştii, tată, te iubesc foarte tare, atât de tare încât uneori corpul meu mi se pare prea mic pentru a conţine toată iubirea mea pentru tine.

Nu. Nu ştia să spună astfel de lucruri şi încă altceva. Îşi reţinea astfel toată acea iubire, o păstra în adâncul ei, ascunsă. Dar mai exista încă un motiv, acela că îi era frică să nu o supere pe mama ei dacă îşi exprima marea dragoste pentru tatăl ei.

Ah! Să nu credeţi că nu o iubea pe mama ei, o iubea mult, din toată inima, dar nu foarte, foarte tare. Nu era acelaşi lucru, nu era aceeaşi iubire.

Deoarece la libelule există două feluri de dragoste: "iubirea neliniştită" şi "iubirile libere de nelinişti, fără nelinişti".

În relaţia cu mama ei era vorba despre o iubire necomplicată. Ştia că este iubită, era o formă de dragoste fără nici un pericol, fără ameninţare.

În timp ce cu tatăl ei, nu era deloc acelaşi lucru! Dragostea ei

pentru el era tot timpul în nesiguranţă, nu era foarte sigură. Vreau să spun că ea nu era prea sigură de faptul că era iubită la fel de mult... de către tatăl ei!

În cazul mamei ei nu era nici o problemă, era totul ok! Dar cu tatăl ei, era foarte greu. Cum s-ar putea spune acest lucru cât mai simplu posibil? Nu se simţea în largul ei cu el, simţea un soi de reţinere, o formă de îndoială, o speria puţin. Chiar şi atunci când o lua pe genunchii lui şi ea îi prindea urechile cu degetele. Era un joc al libelulelor!

Astfel, o să înţelegeţi de ce ea îşi ascundea iubirea în pieptul ei de libelulă. Şi ştiţi că este foarte mic un piept de libelulă, foarte strâmt, fragil, cu o palpitaţie în dreptul inimii, foarte blândă, foarte uşoară.

Iar uneori, foarte des de altfel se simţea sufocată de iubirea pentru tatăl ei. Atât de sufocată încât se manifesta prin tusea puternică. Tusea ei, care exprima de fapt prea plinul iubirii ei pentru tatăl său!

Nimeni nu înţelesese însă acest lucru mai devreme. Nici doctorul libelulelor care spusese cu o voce gravă:

- **Este o tuse asmatică cronică.**

Nici părinţii care o îngrijeau cu tot felul de medicamente: pastile, siropuri şi altele.

Ei, părinţii **voiau să oprească cu orice preţ acea tuse**. Fără însă să înţeleagă, nefericiţii, că prin acea tuse, micuţa libelulă îşi exprima o mare iubire, pentru tatăl ei. Îşi exprima de asemenea frica de a nu o răni pe mama ei arătându-şi acea iubire disproporţionată pentru tatăl ei.

Şi, o să mă întrebaţi probabil, cum s-a terminat această poveste? O să vă spun, însă este un secret al libelulelor.

Într-o zi, mica libelulă se apropie de urechea mamei sale şi îi şopti:

- Ştii, mami, te iubesc ca pe o mamă. Iar pe tata, îl iubesc ca pe

un tată. Dar, nu ştiu de ce, nu pot să fac nimic în acest sens, uneori îl iubesc ca pe doi taţi iar alteori ca pe trei taţi. Crezi că este grav, mamă?

Mama o luă pe mica libelulă între aripile sale de libelulă şi îi spuse:

- Îşi mulţumesc pentru că mi-ai vorbit despre toate acestea, acum înţeleg în sfârşit de ce tuşeşti tot timpul. Este iubirea ta prea mare pentru tatăl tău, care a fost prea mult timp închisă în pieptul tău. Ai dreptul să îl iubeşti pe tatăl tău cât poţi tu de puternic.

- Eu mă simt iubită de el foarte tare şi ştiu că te iubeşte şi pe tine, chiar dacă nu ştie să spună acest lucru. Iar dragostea pe care o are pentru tine nu este aceeaşi cu dragostea pe care o simte pentru mine.

Sunt două iubiri diferite între ele.

Puteţi să ghiciţi continuarea. Micuţa libelulă nu a mai tuşit deloc. Absolut deloc.

Astfel se încheie povestea micii libelule care simţea o iubire atât de mare încât nu o putea cuprinde în pieptul ei.

Atunci când părinţii se despart, unii copiii încep să se considere ca fiind răi, responsabili de despărţirea părinţilor, de suferinţa acestora.

Deoarece multe dintre despărţiri nu pun capăt şirului de conflicte, care vor continua uneori ani de zile, având ca miză ... situaţia copilului.

Astfel se formează răni adânci, care apoi se vor oglindi în viaţa afectivă şi în relaţiile de cuplu ale foştilor copii care au descoperit prea devreme faptul că iubirea pe care o simţeau pentru tata sau pentru mama... nu fusese suficientă pentru a-i reţine. Rămân cu multe îndoieli....

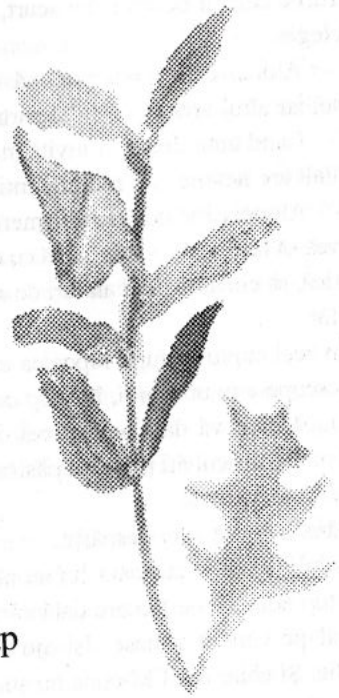

Povestea puiului de lup care fura orice lucru de care nu avea nevoie

Nu ştiu dacă voi aţi aflat până acum, dar, când vorbim despre lupi, ar trebui să vă spun două lucruri importante:

* Lupii sunt foarte fideli, când un lup alege să trăiască cu o lupoaică, nu o va mai părăsi niciodată.

* Lupii, care sunt fiinţe libere, nu fură niciodată.

Acestea fiind spuse, o să vă vorbesc despre un pui de lup, care se numeşte Mienda, care în limba lupilor înseamnă "Curajosul". Mienda, trăia situaţii dificile în viaţa lui de lupuşor. Mama lui şi tatăl lui, după ce au trăit împreună, au avut un puiuţ, pe sora lui, iar apoi pe el, s-au despărţit. E un lucru care se întâmplă foarte rar, atunci când un lup şi o lupoaică conştientizează faptul că nu mai pot trăi împreună, nu mai au nimic în comun şi că sunt prea multe lucrurile care îi despart. Pe scurt, îşi dau seama că nu se mai pot înţelege:

- Atunci când unul vrea să aibă terenul de vânătoare într-o parte, iar altul vrea în cealaltă parte.
- Când unul dintre ei invită mereu prieteni acasă, în bârlog, iar celălalt are nevoie mai mult de intimitate.
- Atunci când unul se uită mereu la televizor, în timp ce celălalt ar vrea să facă lucruri împreună cu cel sau cea de lângă el, să asculte muzică, să citească unul alături de altul sau să-şi vorbească pe limba lupilor.

În acel cuplu de lupi, lupoaica era cea care voia să călătorească, să descopere ţinuturi noi, în timp ce lupul nu voia deloc.

După cum vă daţi seama, cei doi, părinţii puiului Mienda, au avut multe dificultăţi pentru a păstra o relaţie vie şi a rămâne împreună fără să se certe.

Până la urmă s-au despărţit.

Puiul de lup şi surioara lui au rămas cu mama lor. Bineînţeles, tatăl lup aducea, de fiecare dată când putea, o căprioară sau un alt animal pe care îl vânase. Îşi ajuta atât cât era în stare fosta lui familie. Şi chiar dacă Mienda nu ştia acest lucru, tatăl lui îi proteja de la distanţă. Veghea asupra lor pentru a nu li se întâmpla nimic

rău. Ceilalţi lupi nu i-ar fi făcut niciodată rău mamei lui Mienda.

Dar, începând cu primăvara trecută, situaţia se schimbase mult. Tatăl lui Mienda se recăsătorise cu o altă lupoaică. De atunci, Mienda a început să fure, să şterpelească din casele altora, din vecini.

Lucru foarte rar, pentru că, după cum v-am spus, lupii nu fură. Micul Mienda, credea, cu mintea lui de pui de lup, că astfel îi va face să se împace pe părinţii lui (deşi nu recunoştea niciodată acest lucru). E un lucru foarte curajos pentru un pui de lup! Deoarece furând risca foarte mult să fie respins de către ceilalţi lupi, risca chiar şi să fie închis.

Şi vă daţi seama cât de groaznic este pentru un lup liber să fie închis!

Cu toate acestea, Mienda îşi asuma acest risc, atât de mult credea că doar el singur putea să îi determine pe mama şi pe tatăl lui să se împace. Vă spuneam că Mienda înseamnă "Curajosul", în limba lupilor.

Vreau să vă spun de asemenea secretul acestei povestiri. În sinea lui, Mienda avea o altă frică. Dacă tatăl lui se recăsătorise, însemna că şi mama lui putea să facă acelaşi lucru. Iar Mienda credea că nu va putea să suporte aşa ceva. Nu ar fi putut niciodată să accepte un alt lup în bârlogul lor.

Nu ştiu ce va fi făcut Mienda după aceea! A continuat să fure sau a acceptat să crească şi să devină şi el un lup adevărat.

Oricum era greu pentru Mienda. Trăia o situaţie foarte dureroasă, zbătându-se între mai multe variante.

Cred că până la urmă, Mienda îi va vorbi tatălui său despre fricile şi furia pe care le simte. Şi cred, de asemenea că tatăl lui îl va putea asculta fără să se înfurie ca un lup.

Fiindcă atunci când vorbesc între ei, lupii pot scoate la suprafaţă şi înlătura multe temeri şi suferinţe. Şi astfel sunt aplanate multe neînţelegeri.

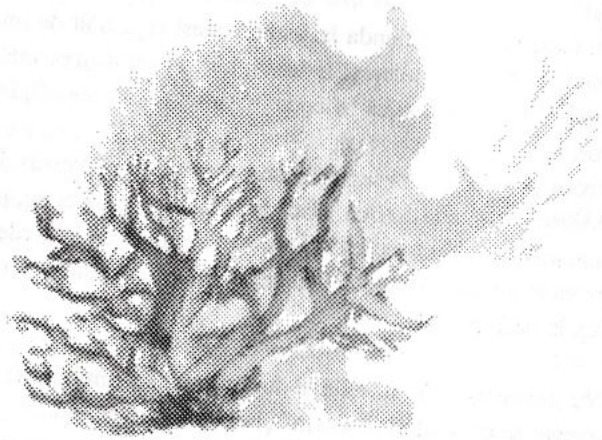

Povestea tăticului Arici Tata-ştie-tot şi a mămicii Arici Care-se-sufocă

A fost odată, în ţara aricilor o familie, pe nume Arici.

Subliniez faptul că ariciul este un animal foarte folositor, deoarece distruge insectele, viermii, moluştele, reptilele, iar sub carapacea lui de ţepi ascunde o comoară. Oare comorile nu sunt întotdeauna foarte bine păstrate? Poate o să descoperiţi comoara la sfârşitul acestei poveşti.

Domnul Arici, mare şi puternic, cu ţepi foarte înţepători se numea Tata-ştie-tot (e un nume foarte frecvent în rândul aricilor). Pe Doamna Arici, cea liniştită şi rotundă, o chema Mama Care-se-sufocă. Cei şase puişori ai ei nu pierdeau nici o bucăţică de mâncare şi nu o scăpau din ochi toată ziua.

Tata Arici ştia foarte multe lucruri, iar cei mici trebuiau să-l asculte, altfel tata începea să vorbească foarte tare, iar urechiuşele lor se închideau atunci temătoare.

Imediat se speriau şi se ascundeau sub Mama-care-se sufocă. Uneori, aceasta stătea mai departe de soţul ei, deoarece el avea un caracter aparte. Era foarte fidel, atât acasă cât şi în afara casei şi îi învăţa pe copii că nu degeaba aveau un năsuc aşa de ascuţit. Le spunea aşa: "Nasul vostru cel ascuţit vă va fi de folos când veţi fi mari, veţi putea mirosi foarte bine, să cunoaşteţi şi să recunoaşteţi tot ce vă iese în cale."

Şi adăuga: "Dar pentru asta, trebuie mai întâi să mă ascultaţi, căci ceea ce vă spun eu este Adevărul." Există o lege, în lumea aricilor, conform căreia taţii spun întotdeauna adevărul.

În alte ţări, există alte obiceiuri. Unele sunt fantezii numite "minciuni". Prin acestea putem obţine uneori câteva servicii sau mai multă blândeţe şi tandreţe. Dar oare chiar am vrea să mângâiem un arici? Nu o să întâlniţi verbul " a mângâia" în vocabularul aricilor, este imposibil! Doar adevărurile lui Tata-ştie-tot fac legea. Micii arici nu avea o altă alegere în afara drumului trasat de tatăl lor, nu îndrăzneau să se aventureze, deşi se plictiseau uneori. Pe drumul

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ
BUCUREŞTI
Sediul Central "M. Sadoveanu"
- Comunicarea Colecţiilor -

acela al "adevărului" erau o mulţime de tentaţii: buburuze roşii arzătoare, furnicuţe agitate, râme leneşe, viermişori puternici, melci înceţi, toate acestea li se părea micuţilor extraordinare. Dar imediat ce unul dintre ei se abătea din drum, Tata-ştie-tot îl trimitea înapoi împingându-l cu lăbuţa. Căci spunea el, "viermele acela nu e destul de mare", "scarabeul acela era încă prea crud", "omida aceea avea prea mult păr". Ucenicia aricilor se făcea cu lovituri aplicate, aşa era la ei. Mama lor nu putea face nimic, iar prietenele ei îi spuneau între ele, "Mama-care-se-sufocă" (dar asta nu îi plăcea deloc soţului ei).

Am putea crede că, datorită severităţi sale, tata Arici îşi iubea mai puţin copiii. Este total greşit. Îi adora. Le dorea tot binele din lume, lor şi soţiei sale. Trudea cu greu pentru ca ei să nu ducă lipsă de nimic. Gândiţi-vă numai, erau şase guri de hrănit, iar el trebuie să alerge tot timpul, să prindă o muscă, un vierme şi orice altceva ce era necesar şi avea vitamine şi minerale pentru a creşte copiii sănătoşi şi puternici. Se străduia din răsputeri pentru ei. Cu toate acestea, asemenea tuturor taţilor din alte părţi, nu era încă perfect şi exista un lucru care îl scotea din sărite. Nu suporta, absolut deloc, ca vreunul dintre copiii lui să îl bată la cap. Când se întâmpla aşa ceva, devenea foarte furios, smulgea şi distrugea totul în jurul lui. Mama-care-se-sufocă, terorizată, nu înţelegea ce se întâmplă cu iubitul ei soţ, de obicei atât de inteligent şi de generos şi de devotat. Deşi, observase că, acesta, de fiecare dată când era contrazis, se declanşa acelaşi cutremur, deşi nici unuia dintre ei nu i se părea ceva "amuzant". Iar furia unui arici furios era foarte înţepătoare!

"Mama-care-se-sufocă" se consuma foarte mult pentru a sta cât mai mult alături de copiii ei. Copii, la rândul lor creşteau iubindu-şi în continuare părinţii. În sinea lor, înţelegeau de ce se întâmplau toate acestea. Tata-ştie-tot le explicase totul. Dar nu puteau să-şi arate afecţiunea şi tandreţea, căci, după cum aţi aflat, la ei nu existau mângâieri. Iubirea pe care o simţeau unii pentru alţii rămânea în interior şi cu cât iubeau mai mult pe cineva, cu atât creşteau mai mult ţepii lor.

Şi astfel, aricii deveneau mari şi solitari. Aţi văzut vreodată doi arici împreună pe acelaşi drum? Ar fi un adevărat miracol!

Mama şi Tata Arici se străduiseră atât de mult pentru a-i creşte pe cei şase copii ai lor, iar într-o zi aceştia au devenit destul de puternici astfel încât Tata Arici să le dea voie să plece.

Şi astfel, Mama Aici se regăsi singură cu Tata-ştie-tot. În sfârşit!, îşi spunea ea ne vom putea gândi acum la noi, vom sta liniştiţi unul lângă altul, vom vorbi şi poate vom mai descoperi şi alte lucruri. Însă, Domnul Arici, neavând acum nici un copil de educat, nevoit să găsească muşte şi viermi doar pentru el, cu o Mama-care-se-sufocă ce îl privea tot timpul, deveni trist, mohorât şi din ce în ce mai surd. Nimic nu putea să-i alunge tristeţea şi să-i înseninеze zilele. Era tot mai disperat, se usca pe zi ce trecea şi nimeni din lumea aricilor nu ştia cum să-l scoată din acea stare cenuşie.

Într-o dimineaţă, Domnul Arici, distrus de gândurile sale negre, bolnav de toate acele dureri pe care le avea din copilăria sa de arici, care reveneau acum cu tărie, se îndreptă spre marginea autostrăzii. Ştia foarte bine că şocul îi va fi fatal.

Pentru ultima dată, se făcu ghem şi îşi încordă ţepii din toate puterile, închise apoi ochii aşteptând sfârşitul.

În acel moment auzi, venind de foarte departe, o voce mică şi nedesluşită. Era vocea inimii lui, înlănţuită de inimile apropiaţilor lui, prin legea aricilor. Vocea era suavă, blândă asemenea muzicii. Ariciul se lăsă cuprins de acea voce, se lăsă în voia muzicii şi se întoarse spre casă. Intrarea era luminată toată. Mama-care-se-sufocă zâmbea, iar cei şase copii ai lor, se întorseseră cu toţii pentru o vreme. Făcură un cerc în jurul lui, se îmbrăţişară foarte strâns, formând un ghem ţepos neasemuit de frumos. Din interiorul lui, unde se simţea o tandreţe duioasă, se auzea o simfonie minunată. Din afară, se vedea asemenea unui soare rătăcind prin univers. Iar în aer se simţea un parfum delicat.

Din acel flux de iubire, ţâşnit din inimile tuturor s-a împlinit o poveste foarte frumoasă.

Tata Arici a simţit că renaşte şi-a dat seama cât de important era pentru ceilalţi, chiar dacă el se credea bătrân şi inutil (aceasta era de altfel ideea lui fixă). În adâncul lui, înţelesese până la urmă cine era el cu adevărat şi se îndrăgosti de Viaţă.

Voi aţi găsit comoara aceasta atât de bine ascunsă?

Oferită de Jeannine Bernard

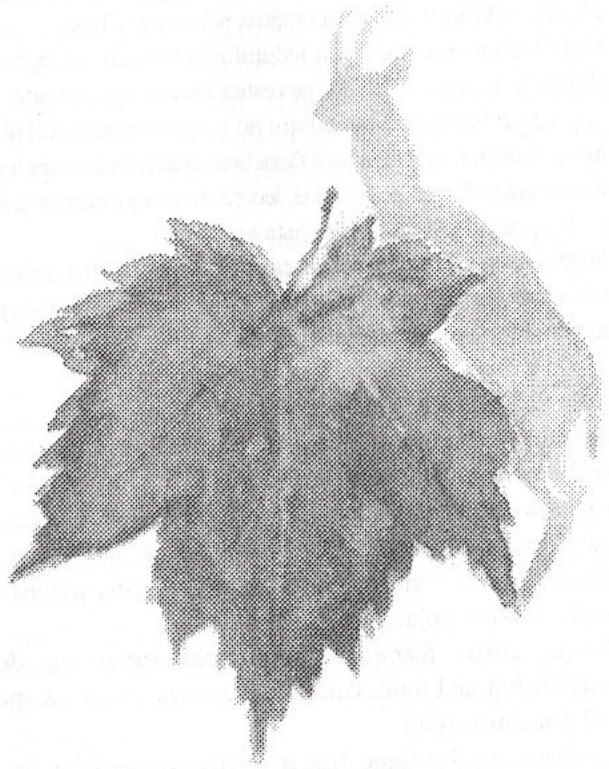

Povestea micului ied
căruia îi era foarte frică
să nu-şi piardă însemnul bărbăţiei

Vreau să vă povestesc acum o poveste extraordinară, despre un ieduţ care avea o frică foarte mare!

Iezii, asemenea puilor de cămilă, a cerbilor şi a tuturor animalelor care trăiesc în libertate ţin foarte mult la însemnul bărbăţiei lor, oricât de curios ar putea să pară acest lucru. Şi ştiţi de ce?

Deoarece au unul singur, foarte fragil şi preţios şi mai ales pentru că ştiu că în jurul lor există atâtea plăceri posibile.

Să vedeţi ce i s-a întâmplat ieduţului nostru. Într-o zi, în timp ce se plimba la munte..., de fapt povestea începe mai înainte. Trebuie să vă spun un lucru pe care ieduţul nu îl spusese nimănui niciodată.

Într-o zi, în timp ce mama lui îi făcea baie, ajutată de surioara lui care era foarte curioasă să îl vadă pe fratele ei, ieduţul, mama s-a enervat şi a spus:

- Vai, ce greu e cu chestia asta aici!

Vorbea despre partea aceea care nu voia să stea liniştită, dar surioara, care era lângă ea, crezând că mama vorbea despre puţulica frăţiorului ei, îi spuse imediat mamei sale:

- Nu-ţi face griji mama, o să cadă sigur într-o zi!

Apoi fugi la joacă, gândindu-se la alte lucruri.

Căpriţele, trebuie să ştiţi deja, nu e nevoie să vă desenez, nu au nimic în exterior, pentru că sexul lor este doar în interior, un loc între picioare, secret şi călduros. Căpriţa aceea credea că sexul exterior al fetiţelor cădea imediat după ce mama nu le mai alăpta. Credea că asta i se întâmplase ei şi, prin urmare, trebuia să i se întâmple şi fratelui său.

Ieduţul, auzise foarte clar comentariul surorii lui, deoarece bebeluşii ieduţi aud totul. Uneori aud şi ceea ce nu s-a spus. Aşa sunt ei, bebeluşii ieduţi.

Şi ieduţului i-a fost foarte frică, se gândi cu mintea lui de ied mic:

- Nu trebuie să-mi cadă puţulica.

Şi ştiţi ce a făcut apoi? În timpul nopţii şi chiar şi ziua când ţopăia pe păşune, îşi ţinea puţulica cu mâinile, adică cu copitele.

Noapte era cum era, dar ziua! Imaginaţi-vă un ieduţ plin de viaţă, alergând, ţopăind, jucându-se pe munte şi ţinându-şi puţulica cu

două copite pentru a nu o pierde!

Nu vă daţi seama câte accidente a trebuit să evite. Fiindcă nu îi era deloc uşor să se plimbe în viaţă, la munte, la şcoala ieduţilor... ţinându-se tot timpul de puţulică de frică să nu o piardă.

Într-o zi i se întâmplă un lucru îngrozitor. Sărea peste un tufiş şi puţulica lui rămase agăţată de tufişul acela. Pur şi simplu rămase înţepenită, ca şi cum tufişul o prinsese şi nu mai voia să îi dea drumul.

A fost imposibil să o elibereze. A fost chemat doctorul iezilor, pompierii, salvarea. Micuţului ied îi era foarte frică, dar nu spunea nimic. Strângea din dinţi, îşi păstra frica în gât, deşi era terorizat.

Din fericire, puţulica lui se desprinse de tufiş, înainte să ajungă toată lumea acolo, din fericire.

De atunci, ieduţul îşi ţinea şi mai cu grijă puţulica. Dacă putea o ţinea cu toate cele patru copite ale sale. Dar cum să mai şi meargă, cum să mai urce pe munte? Asta nu mai era o viaţă de ieduţ!

Ieduţul nostru s-a gândit mult. Era normal să ţină la puţulica lui, era normal. Dar nimeni din familia lui nu îi spusese:

- Ştii, puţulica ieduţilor nu cade niciodată, din contră, creşte o dată cu tine.

Nimeni nu îi spusese acest lucru.

În acea perioadă mama şi tata ieduţului au fost tare îngrijoraţi, deoarece îşi închipuiau că băieţelul lor era foarte tulburat. Chiar au vorbit între ei să îl ducă la un psiholog! Eu cred că nu era necesar.

Nu ştiu cum s-a terminat povestea. Pot doar să îmi imaginez că, dacă părinţii ieduţului nu i-au vorbit, micuţul ied a vorbit singur cu puţulica lui şi i-a spus:

- Ştii, ţin mult la tine, chiar foarte mult, eşti foarte importantă pentru mine, sper că vom trăi mult timp împreună.

Dar de fapt, nu ştiu dacă ieduţul a îndrăznit să spună aceste lucruri...

Şi astfel se încheie povestea ieduţului căruia îi era frică să nu-şi piardă însemnul bărbăţiei.

Povestea fetiţei
care o vedea pe mama sa
ca pe un monstru cu nouă capete

A fost odată o fetiţă pe care o chema Eaea, care o vedea pe mama ei ca pe un monstru înfricoşător cu nouă capete. Bineînţeles, mama ei era o mamă normală, ca multe alte mame, dar Eaea o vedea într-adevăr ca pe un monstru, cu capetele schimbătoare. Fiecare dintre capetele ei reprezenta câte o violenţă, o ameninţare sau un pericol pentru fetiţă.

Aceasta este descrierea sumară a celor nouă capete ale mamei:

1. Unul dintre capete spunea întotdeauna contrariul a ceea ce spunea fetiţa.

"Nu se poate să spui aşa ceva."

"Nu pot să te las să faci nimic, tot timpul faci prostii."

"Vrei să mă contrazici mereu. "

2. Un cap care scotea nişte ţipete îngrozitoare, de fiecare dată când fetiţa făcea ceva doar pentru ea. Trebuia să facă ceva pentru ceilalţi, doar pentru ceilalţi, niciodată pentru ea însăşi!

3. Un altul era cel care lovea. Lovea cu furie pe spate, pe fese, pe burtă şi chiar pe capul fetiţei, de fiecare dată când mama era contrariată, lucru care se întâmpla foarte des.

"Nu eşti în stare de nimic, ar trebui să te pedepsesc mai des!"

4. Alt cap era cel care critica tot timpul, descalifica, acuza şi mai ales o culpabiliza pe fetiţă.

"Din cauza ta nu mă înţeleg cu tatăl tău."

"Sunt nefericită pentru că tu faci doar ceea ce îţi trece prin cap."

"Cu caracterul pe care îl ai, nu vei reuşi să faci mare lucru şi nimeni nu va vrea să stea cu tine."

5. Un alt cap vorbea, vorbea fără încetare. Sute de cuvinte ţâşneau şi invadau tot spaţiul, lucruri spuse de mii şi mii de ori, care se repetau. Iar fetiţa, care se străduia să asculte, se pierdea în cuvin-

tele mamei ei.

"Nimeni nu mă înţelege, spunea capul mamei, îmi petrec viaţa făcând tot timpul ceva pentru ceilalţi şi ei mai vor să fiu şi fericită. Dacă o să continui aşa, mă voi sinucide într-o zi, dar asta o să-i bucure prea mult pe ceilalţi. O să le arăt eu lor, de ce sunt în stare..."

6. Un alt cap avea tot timpul o privire foarte severă, plină de judecăţi. Orice ar fi făcut fetiţa, niciodată nu era ceea ce ar fi trebuit să facă!

"Nu pot să am deloc încredere în tine, e groaznic, ai fi putut să pui masa în loc să stai să-ţi faci acum temele. "

"Stai mai departe un pic, mă împiedic de tine, dar să nu mergi prea departe, ca să te pot vedea, poate o să am nevoie de tine".

7. Capul acesta o compara mereu pe fetiţă cu sora ei!

"Sora ta nu m-ar fi supărat atât de mult.... Ei nu e nevoie să îi spun mereu acelaşi lucru, înţelege repede, uneori stau şi mă întreb tu al cui copil eşti?"

8. Un altul dintre capete se plângea de condiţia sa de mamă.

"Nu sunt deloc fericită, aş fi putut avea o altă viaţă. Dacă tu nu te-ai fi născut, aş fi reuşit să îmi refac viaţa....!"

9. Ultimul cap era cel care îl numea pe tatăl fetiţei în toate felurile - mincinos, slab, sărac cu duhul.

"Nu poţi să-i ceri nimic, nu e în stare să termine ceva. "

"Oare ce m-a apucat în ziua în care l-am cunoscut? Probabil am fost oarbă, nu-mi vine să cred acum."

"Mă întreb ce mă determină să rămân cu un bărbat care nici măcar nu ştie să fie bărbat."

Fetiţa se afla într-o mare dificultate, deoarece nu mai ştia de care dintre cele nouă capete să asculte.

Când alegea să îi facă pe plac primului dintre capete, al treilea şi al cincilea nu erau deloc de acord.

Când făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-l mulţumi pe al patrulea sau pe al şaselea, al şaptelea şi al nouălea se revoltau imediat.

Fetiţa îşi imaginase chiar că va înnebuni pentru a reuşi să scape de capetele mamei sale. Visase ca va deveni lipsită de importanţă, lipsită de inteligenţă, inexistentă. Gândea ceva de genul acesta: "Să nu mai exist pentru a nu mai suferi."

Timpul a trecut. Fetiţa a crescut, a devenit femeie şi într-o zi, a purtat în pântece un copil. O stăpânea o frică foarte puternică: "Oare şi eu o să am nouă capete de monstru când voi avea un copil?"

Începuse să aibă coşmaruri. Se vedea pe ea cu cele nouă capete îngrozitoare şi îl vedea în acelaşi timp pe bebeluşul ei care închidea ochii pentru a nu o mai vedea. Îşi imagina chiar că nu ar trebui să păstreze copilul.

Într-o noapte avu un vis. În vis o vedea pe mama ei, cu cele nouă capete ale sale. Dar, în centrul monstrului cu nouă capete, era o fetiţă speriată, cu ochii larg deschişi, cu pumnii strânşi, cu buzele crispate, cu respiraţia sacadată, cu pielea rece de groază. Iar acea fetiţă, care semăna cu o fotografie pe care o văzuse în albumul mamei sale, o privea în linişte, ca printr-o oglindă. Erau atât de multe lucruri între ele, care nu fuseseră niciodată rostite! Părea că o prăpastie adâncă o despărţea pe fetiţa, care fusese mama ei cu mult timp în urmă, cu părul scurt, de ea, care purta părul lung. Părea o prăpastie de netrecut, care împiedica orice apropiere. După vis, Eaea se trezi plângând.

În urma acelui vis, a ştiut că o să îi ceară mamei ei să îi vorbească despre fetiţa care fusese cândva. Îşi imagină un dialog între ele.

- Spune-mi cum trăiai tu când aveai opt ani? În cine aveai încredere?

- Aveai un prieten, când aveai vârsta mea de acum? Ce îi plăcea mamei tale să facă?

Propunându-şi să o întâlnească pe fetiţa care exista încă în mama ei, Eaea era sigură că acel schimb avea să-i permită să descopere "cine era cu adevărat mama ei".

Nu ştiu urmarea poveştii, ca în cazul multor poveşti despre părinţi. Deoarece este întotdeauna o mirare, să descoperi dincolo de aparenţe, dincolo de cele nouă capete cu o mulţime de feţe, inima unei persoane, sensibilitatea, bogăţia ascunsă de o fiinţă rănită în copilăria sa.

Fiecare mamă mai poartă în ea, o fetiţă împietrită sau speriată, o fetiţă veselă şi plină de viaţă care încă îşi caută locul, după ani de zile de când nu mai este copil.

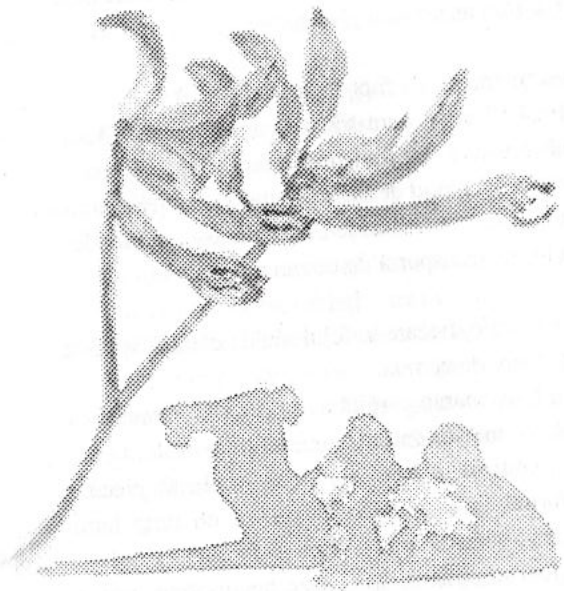

Povestea puiului de cămilă
care îi purta pică mamei sale
pentru că îi era mereu sete...

Povestea noastră începe în ţara cămilelor care, după cum ştie fiecare, sunt fiinţe sau animale, cum vreţi, foarte inteligente şi mai ales, foarte sensibile.

Tara cămilelor, ţara favorită a cămilelor este deşertul. Într-o parte foarte îndepărtată a deşertului trăia o familie de cămile formată din două cămile, o mamă şi o fiică şi trei masculi, un tată şi doi fii.

Povestea pe care o să v-o spun s-a întâmplat mai mult între mamă şi unul dintre fii şi este o poveste tristă, asemenea multor altor poveşti de familie în care se amestecă sentimente puternice, neînţelegeri şi răni ascunse.

Dar ce s-a întâmplat de fapt în acea familie?

Mai întâi să vă spun cum trăiau. Familia aceea făcea parte dintr-o turmă formată din mai multe familii de cămile. Aveau obiceiuri comune, un mod de viaţă comun şi însoţeau caravanele ce transportau sare sau mirodenii fabuloase venite de peste ocean... cam tot ce transportă de obicei caravanele.

Iar în acea familie, fiecare în felul său de cămilă, îşi făcea treaba trăindu-şi viaţa de cămilă.

Din întâmplare, mama cămilă avea o sensibilitate ieşită din comun. Nu se recunoştea întotdeauna în obiceiurile, în modelul de viaţă al tribului ei. Adeseori i se întâmpla să plece, să se detaşeze de turmă, să-şi părăsească pentru un timp familia şi chiar şi caravana. Pleca singură, spre alte colţuri ale deşertului unde nu mai fusese nimeni, spre oaze necunoscute, cu un aer magic, despre care membrii tribului ei nici măcar nu ştiau că există. Mergea prin văi şi munţi, străbătea drumurile ocolite de celelalte cămile...

Dar acest lucru, era greu de suportat, mai ales de către familia ei, în mode special de către unul dintre fiii săi care nu tolera

deloc ce făcea mama lui.

Se ştie bine că neamul cămilelor este renumit pentru faptul că acestora nu le este sete când traversează deşertul, deoarece sunt capabile să facă provizii importante de apă, pe care le păstrează în cocoaşa lor. Şi ceea ce era neobişnuit la acea mamă cămilă era faptul că îi era mereu sete! Avea o sete extraordinară de a descoperi nu numai cunoştinţe noi, ci şi sentimente sau senzaţii, percepţii necunoscute. Avea o sete foarte mare de viaţă.

Această sete era ca un nesecat izvor de viaţă pentru ea. Dar toate acestea, nu erau înţelese prea bine de către celelalte cămile din tribul ei şi dădeau naştere unor comentarii, unor reacţii nepotrivite şi chiar unor agresiuni.

Dar, o să mă întrebaţi voi, ce legătură aveau toate astea cu puiul de cămilă? Ei, tocmai am ajuns la asta. El trăia foarte greu plecările mamei sale. În el se amestecau o mulţime de sentimente, furie, disperare, îndoială. De fiecare dată când mama lui se îndepărta... îi purta pică tatălui său.

Pentru că, în cazul cămilelor sentimentele se deplasează, adeseori sunt depuse la unul dintre părinţi, care nu constituie obiectul direct al acestora.... şi cum vă spuneam, sentimentele unui pui de cămilă sunt foarte complexe, contradictorii. Era ca şi cum îi reproşa tatălui său, în tăcere bineînţeles (de aceea era atât de epuizant pentru el), îi reproşa:

- Tu, tată, tu soţul soţiei tale ar trebui să fii capabil să o reţii, să o împiedici să plece tot timpul aşa, doar pentru ea...

Ar fi vrut ca tatăl lui să o împiedice pe mama lui să plece!

Nu ştia însă că acest lucru nu stătea în puterea nici unei cămile. Deoarece nici o iubire, nici un sentiment, nici un devotament, oricât de arzătoare ar fi fost, nu ar fi putut să o reţină pe mama cămilă din foamea ei de cunoaştere, din setea ei de a şti cât mai multe lucruri.

Într-adevăr, mama acelui pui nu era o femeie care să stea mereu la cratiţă, acasă, ci era o cămilă specială, care avea o sete teribilă de a călători, de a vedea lucruri ne-explorate încă. Aceea femeie era

mama lui şi nu o alta, care să fie mai apropiată de cererile lui sau de temerile lui.

Într-o zi când se stârnise o furtună puternică (plouă uneori şi în deşert şi există furtuni groaznice care schimbă cursul gândurilor), într-o zi deci, puiul de cămilă o privea foarte atent pe mama lui. Se adânci în privirea ei profundă şi dintr-o dată simţi, ca pe un lucru evident, faptul că ea va fi întotdeauna mama lui. Oricare ar fi descoperirile ei, oricare ar fi călătoriile pe care le va întreprinde. Era foarte bine cu mama pe care o avea şi nu cu o alta pe care nu o avea.

Şi atunci, simţi în adâncul lui o stare de bine, un soi de linişte şi o mare încredere. El, căruia îi fusese până atunci atât de frică de furtuni, se ridică şi începu să ţopăie prin ploaie, lăsând apa să curgă pe spatele şi pe pieptul lui. Se născuse în el un sentiment nou, se simţea mai mare, mai vesel, mai puternic.

După o vreme, în urma acelei descoperiri, se surprinse pe sine imaginându-şi oase noi, munţi necunoscuţi încă, văi secrete, în afara drumurilor obişnuite pe care le urmau caravanele de mii şi mii de ani...

Fostele sale supărări şi dezamăgiri au dispărut ca prin farmec. Încetă să mai sufere în tăcere. Deveni treptat o cămilă adevărată, plină de viaţă, vioaie şi descurcăreaţă.

Astfel se încheie povestea puiului de cămilă care îi purta o pică atât de mare mamei lui pentru că acesteia îi era mereu sete... până în ziua în care a descoperit că există feluri de sete diferite la fiecare dintre cămile.

Povestea micului delfin
care făcea foarte, foarte multe prostioare,
deoarece credea că nu fusese dorit

A fost odată, într-o mare al cărei nume l-am uitat, o mamă delfin care iubea foarte mult libertatea. Îi plăcea să înoate zile în şir în adâncurile oceanului. Singură, deoarece îi plăcea singurătatea şi nu prea se întâlnea cu alţi delfini.

Cu toate acestea avea un prieten, un soi de soţ, cu care împărtăşea momente de tandreţe, clipe de fericire. Făceau chiar şi dragoste atunci când se apropiau de insule şi ea se simţea încrezătoare în viaţa ei.

Într-o zi, a descoperit că era însărcinată. Aştepta un bebeluş delfin. Dar mai întâi aş vrea să vă spun ce se întâmplase cu câţiva ani înainte.

Într-o seară de iarnă născuse un pui care însă murise după câteva zile. Corpul lui coborâse încet, foarte încet pe fundul oceanului. Mama delfin suferise atunci o durere foarte mare şi simţise în acelaşi timp o furie imensă. Împotriva tuturor oceanelor şi mărilor, împotriva tuturor vieţuitoarelor mării. A jurat atunci că nu va mai avea niciodată pui. Îşi spunea, cu mintea ei de delfin:

- Ce rost are să ai un pui, dacă îl pierzi apoi atât de repede?

Iar cel mai groaznic lucru era faptul că încă păstra iubirea pe care nu o putuse oferi puiului ei. Rămăsese cu toată acea iubire neîmpărtăşită în corpul ei.

Dar chiar şi în lumea delfinilor, timpul vindecă supărările.

Cu toate acestea, pe undeva rămăsese cu o dorinţă ascunsă, o dorinţă foarte puternică de a avea un pui, deoarece, în ciuda deciziei ei... era din nou însărcinată. În pântecele ei se afla un pui, pregătit să vină pe lume peste câteva luni.

La început îi fusese foarte frică. O frică fără margini:

- Dar dacă puiul meu va muri aşa cum a murit primul pui? Nu aş putea să suport aşa ceva!

I-a fost foarte frică, pe toată durata sarcinii. Apoi născu, pentru că viaţa se dezvolta foarte repede, mai repede decât temerile sale. Dădu naştere unui pui de delfin închis la culoare care ţâşni din pân-

tecele ei ca o săgeată. Apoi a început să înoate în jurul ei, şi-a apropiat boticul de ea, pentru a-i spune în limbajul delfinilor:

- Tu eşti mama mea, te recunosc, nu o să te uit niciodată.

Au trecut apoi alţi ani, iar micul delfin creştea, dar avea o tristeţe nesfârşită. O tristeţe imensă pe care o ascundea cu grijă, aşa cum fac adeseori puii de delfini atunci când vor să ascundă o prostie pe care au făcut-o. Nu pot să vă spun acum toate prostioarele pe care le făcea, erau atât de multe, dar puteţi să vi le imaginaţi. Tot ceea ce poate să facă un pui de delfin care nu vrea să asculte de nimeni!

Nu ştia nici el de unde venea acea tristeţe, era ca şi cum exista ceva nespus între el şi mama lui.

Într-o zi, mama delfin se hotărî să îi vorbească puiului despre naşterea ei de mai de mult şi despre perioada în care fusese însărcinată cu el:

- Când erai în pântecele meu îmi era foarte frică. Îmi era frică să nu mori imediat după naştere, la fel ca şi primul pui pe care l-am avut. Astăzi mă întreb dacă nu cumva tu ai auzit frica mea, dacă nu ai simţit, în ciuda dorinţei mele de a te avea, cât de mult îmi era teamă de momentul în care vei veni pe lume.

Puiul de delfin rămase tăcut, iar după câteva zile îi spuse mamei lui:

- M-am simţit foarte eliberat atunci când mi-ai vorbit despre primul tău pui. Simţeam eu foarte limpede că ceva nu era clar, că existau nişte lucruri care nu fuseseră spuse. Credeam că erai tristă şi îngrijorată uneori din cauza mea. Credeam chiar că nu mă iubeşti, că nu eram interesant pentru tine. Uneori mi-am imaginat chiar că ai fi vrut ca eu să mor...

Mama delfin izbucni în râs, simţindu-se şi ea eliberată. Au început să înoate apoi împreună şi să se învârtă unul în jurul celuilalt. Aşa se dezmiardă delfinii între ei şi îşi manifestă plăcerea de a fi împreună.

Astfel se încheie povestea micului delfin, care făcea multe multe prostioare, deoarece credea că nu fusese dorit de către mama lui.

Poveştile au o latură magică prin faptul că ne ajută să spunem şi în acelaşi timp să înţelegem lucrurile nerostite.

De fapt, prin intermediul unei poveşti, a unei fantezii, se creează în mintea celui care le aude o fantezie, o rezonanţă, o stimulare extraordinar de puternică a imaginarului.

Se ştie că imaginarul este elementul care îi permite copilului şi adultului să depăşească prăpastia adâncă dintre realitatea exterioară şi realitatea interioară. Impactul acestor imagini, asociaţiile fanteziste ne permit să lipim bucăţile împrăştiate, evenimentele haotice din trecut, rănile ascunse, conflictele neexprimate.

Povestea curcubeului emoţiilor

A fost odată o fetiţă care nu îndrăznea să vorbească despre emoţiile ei.

Nu spunea nimic nimănui şi mai ales, mai ales celor pe care îi iubea!

Bineînţeles, nu este întotdeauna uşor să îţi exprimi emoţiile, care uneori sunt copleşitoare. Există lacrimile, hohotele de plâns sau de râs, râsul isteric, transpiraţia, senzaţia de frig sau de cald, pe scurt, o mulţime de lucruri care năvălesc în corpul nostru.

Există de asemenea şi reacţiile celor din jurul nostru... pe care şi le imagina fetiţa:

- Ce o să creadă ceilalţi despre mine, ce vor spune?

Iar pentru a îndrăzni să vorbeşti despre emoţiile tale, trebuie să le cunoşti mai întâi.

Voi vă cunoaşteţi emoţiile? Încercaţi să-mi spuneţi trei dintre emoţiile voastre...

Oricum, nu aceasta este problema, deoarece încerc să vă spun povestea fetiţei care nu ştia să vorbească despre emoţiile sale.

Într-o zi, în timp ce visa cu ochii deschişi în pătuţul ei, privind cerul, imaginându-şi fericirea care ar putea să existe în viaţa ei, văzu deasupra ei un curcubeu neasemuit de frumos.

Ceea ce era interesant la acel curcubeu era faptul că mai avea o a opta culoare, culoarea negru. Se întâmplă foarte rar să apară un curcubeu cu opt culori. Şi dintr-o dată, fetiţa înţelese. Înţelese totul şi recunoscu numele tuturor emoţiilor pe care le avea. Datorită culorilor curcubeului. A ghicit că fiecare dintre culori reprezenta una sau mai multe emoţii. Fiecare culoare devenea o mişcare a inimii ei, o direcţie a energiilor sale, un elan al sentimentelor, o vibraţie a pântecelui, sau a spatelui, o sclipire a ochilor...

Dintr-o dată i se dezvăluiră toate aceste lucruri.

Roşul, de exemplu, roşul era culoarea pasiunii, a sărutului.

Portocaliul era culoarea abandonului de sine, a ofrandei, a dăruirii de sine.

Galben era culoarea luminii, a bucuriei şi a plăcerii. Senzaţia de a se lăsa purtată de viaţă, încrezătoare şi firavă ca un surâs e primăvară.

Şi verdele? Verdele era culoarea din zona pântecelui, a vieţii din ea. A tot ceea ce simţea adevărat, autentic în ea!

Albastru, culoarea tandreţei, a mângâierilor nesfârşite, a blândeţii şi a speranţei.

Violetul în schimb, era o culoare mai neliniştitoare, închisă şi surdă. Exista o violenţă în violet, o ameninţare. Deoarece era important să recunoască şi aceste lucruri din ea.

Violenţa pe care o purtăm în noi, violenţa pe care o provoçăm noi uneori... violenţă care ajunge la noi pe căi neprevăzute...

Negrul. Ah! Culoarea aceasta, negru , care să facă parte dintr-un curcubeu ! Culoarea fricii, a răului, a răutăţii care exista uneori în ea.

Şi apoi culoarea albă, culoarea dorinţei. A dorinţei nesfârşite, care renăştea în ea, uneori timidă, alte ori mai directă, mai îndrăzneaţă!

Această culoare este preţioasă, indispensabilă, fără ea nu pot exista celelalte culori. Albul este o culoare lumină, care le luminează pe toate celelalte culori, accentuându-le strălucirea.

Începând din acea zi, fetiţa, ah, am uitat să vă spun cum o chema: Yanou, a ştiut să vorbească despre emoţiile ei, pentru că era de ajuns să le caute culoarea. Privea cerul, îşi imagina un curcubeu şi căuta culoarea emoţiei pe care o simţea..

Câţiva ani mai târziu, a fost foarte uimită când a auzit-o pe fiica ei spunându-i:

- Ştii, mamă, eu sunt ca un curcubeu de emoţii, am toate emoţiile atunci când dansez. Ador să dansez. Dansul este cântecul emoţiilor...

Uneori simt că izbucnesc atunci când toate culorile, toate emoţiile mele prind viaţă în acelaşi timp..., o să dea pe dinafară într-o bună zi!

Nu ştiu dacă fiica lui Yanou a explodat de atâtea emoţii, după cum se temea că o să se întâmple, ştiu doar că mama ei făcuse o descoperire foarte importantă, asociindu-şi emoţiile cu culorile curcubeului.

Povestea micului koala care credea că iubirea înseamnă să fii bătut

A fost odată un pui de koala care trăia într-un colţ foarte retras al Australiei. De fapt, trebuie să vă spun, trăia într-o casă de copii koala, deoarece părinţi lui nu puteau să se ocupe de el.

Toată viaţa fusese lovit, bătut. Încă de când era foarte mic, era lovit de ceilalţi urşi koala din jurul lui. Astfel încât, ajunsese să creadă că a fi iubit înseamnă să fii lovit! Poate să vi se pară ciudat, dar asta era convingerea lui.

Avea un fel foarte special de a-i provoca pe ceilalţi. Făcea în aşa fel încât să declanşeze la ceilalţi frică, iritare, furie. Era foarte priceput în a-i face pe ceilalţi să vrea să-l lovească!

În acea casă de copii koala era o tânără educatoare care se ocupa de el, îl trezea dimineaţa, îl ajuta să-şi facă toaleta, să se îmbrace, să-şi ia micul dejun... tot ceea ce face în general o mamă sau un tată care se ocupă de copilul lor.

Ei bine, puiul koala, încă de dimineaţă, de abia deschidea ochii că făcea tot posibilul pentru a declanşa la acea educatoare... pofta de a-l lovi, de a-i da o palmă, a-l scutura şi chiar de a-i suci gâtul. Şi imediat începea o adevărată bătălie, puiul, la rândul lui, lovea, zgâria, chiar muşca uneori. Undeva, în sine lui, credea că asta înseamnă să iubeşti.

Când era foarte mic, îl marcase o întâmplare despre care nu vorbise niciodată până atunci. Intrase în camera părinţilor lui (înainte ca aceştia să-l ducă la casa de copii) şi, în semiîntuneric îl văzuse pe tatăl koala, agitându-se deasupra mamei koala, patul se zguduia puternic, mama gemea ca şi cum ar fi suferit. Micul koala, rămase nemişcat, pentru a nu face zgomot. Ar fi vrut să o apere pe mama lui, dar nu îndrăznea. Credea că tatăl lui îi făcea rău mamei, ar fi vrut să o ajute, dar nu avea curaj....

A doua zi dimineaţă a întrebat:

- Ce fac taţii în pat cu mamele?

Iar mama, puţin distrată îi răspunse:

- Ştii, pot să doarmă sau să se iubească. Uneori se iubesc mult...

- Şi îşi fac rău atunci când se iubesc? întrebă micuţul koala.

- Când ne iubim nu ne este rău, adăugă mama, haide, mănâncă laurtul, grăbeşte-te.

Şi începând din acea zi, în ciuda sau datorită celor spuse de mama lui, micul koala era convins că a iubi înseamnă a face rău celuilalt. Adică chiar şi a-l lovi...

Haideţi să ne întoarcem la casa de copii koala. Tânăra educatoare care se ocupa de el îi spusese unei prietene:

- E ciudat, îl iubesc foarte mult pe copil, dar îmi este teamă să îi arăt dragostea mea. Mi-e teamă mai ales că o va primi cum nu trebuie sau o va refuza.

Într-o zi, avu o idee. Îi spuse micului koala să găsească o cutie pentru fricile sale.

El o privi uimit:

- O cutie cu frici!

- Da, o cutie pentru frici, în care voi putea pune toate temerile mele, pentru a nu le mai păstra în mintea mea, în corpul meu, în inima mea.

A doua zi, micul koala îi aduse o cutie mare de carton, pe care o ceruse de la supermarketul de alături. Înţelesese că temerile educatoarei erau foarte importante. Educatoarea fu foarte emoţionată de gestul lui. Şi îi spuse:

- Mi-ar plăcea să te sărut fără ca tu să mă loveşti.

Puiul încuviinţă din cap.

Îl sărută chiar în colţul ochiului, încet şi blând. Atât de blând încât micuţul koala, care nu primise niciodată un sărut atât de blând, simţi o lacrimă alunecându-i pe obraz. Din fericire, nu îl văzuse nimeni, altfel s-ar fi enervat şi ar fi început să o lovească, în ciuda promisiunii pe care o făcuse.

În acea zi, educatoarea puse în cutia de carton cea mai mare dintre temerile sale, aceea de a nu-i fi primită dragostea.

Era o frică enormă, care ocupa aproape toată cutia.

Din când în când mai arunca o privire la teama ei din cutie. Vedea foarte clar că era vorba despre o frică mult mai veche, de aceeaşi vârstă cu ea.

La rândul lui, micul koala descoperi o cutie pentru propriile sale temeri. A început să le adune pe toate acolo. Se simţea mai uşor, mai mulţumit.

Mai mult, avea chiar chef să ofere celorlalţi săruturi, alinturi, chiar dacă nu ştia cum se face acest lucru. Într-o zi, îndrăzni să o întrebe pe educatoare:

- Ştii, mi-ar plăcea să mă înveţi cum să nu iubesc...

Ea îl privi surprinsă:

- Cum să nu iubeşti!

- Da, ştii, când iubim prea mult, o facem cu ţipete şi lovituri. Mi-ar plăcea să mă înveţi cum să nu iubesc, să nu mai lovesc, să pot să ofer săruturi din teamă, ca cel pe care mi l-ai dat tu, în colţul ochiului...

Nu vă puteţi imagina câtă energie i-a trebuit micului koala pentru a putea spune aceste lucruri. Poate să vi se pară simplu, vouă, celor care citiţi această poveste, dar pentru el a fost foarte greu, era ca şi cum i s-ar fi smuls pielea de pe el.

În acea zi, educatoarea înţelese care era marea neînţelegere din viaţa micului koala. Îi răspunse cu blândeţe:

- Da, sunt de acord. O să te învăţ. O să învăţăm de fapt împreună, pentru că şi eu sunt un pic ca şi tine, nu ştiu prea bine cum să iubesc. Altădată inventam. O să descoperim toate acestea împreună. O să avem nevoie şi tu şi eu, de foarte multă răbdare...

Nu o să vă mai povestesc urmarea, căci puteţi să vă imaginaţi voi singuri.

Dar, să nu credeţi că a fost uşor. Nu, au mai fost încă multe certuri între ei, fiindcă amândoi erau stângaci în ceea ce priveşte iubirea.

Am remarcat de altfel că se întâmpla foarte des să existe această stângăcie în a iubi, în cazul urşilor koala, între părinţi şi copii sau între adulţi. Eu cred că aceasta este una dintre caracteristicile iubirii la urşii koala!

Astfel se încheie povestea micului koala care credea că a iubi înseamnă a lovi şi a-l face să sufere pe celălalt.

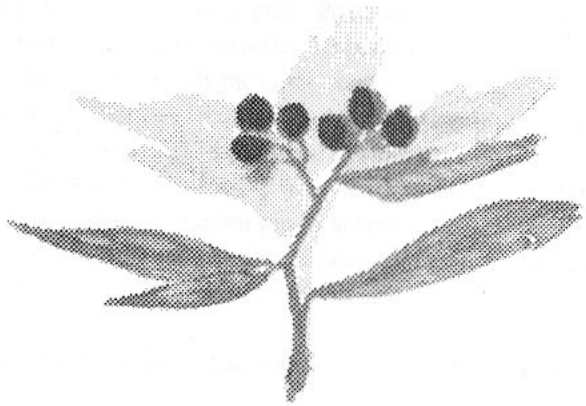

Povestea micilor Bobo

Erau odată doi prieteni care se certau mereu, dar nu se despărţeau deoarece ţineau foarte mult unul la altul. Pe unul îl chema Micul Bobo şi era mai coleric, celălalt Marele Bobo, era cel mai încăpăţânat. Se certau tot timpul deoarece fiecare dintre ei pretindea că lui îi este cel mai greu.

Micul Bobo:

- Mie întotdeauna mi-a fost greu. Mă doare peste tot, nu am fost niciodată fericit, nu am putut să spun niciodată ceea ce gândeam...

Marele Bobo îi răspundea:

- Mie când îmi este rău, păi îmi e foarte rău. Sufăr foarte mult, dar nimeni nu mă iubeşte, nimeni nu vrea să înţeleagă ce vreau eu să exprim prin acea suferinţă...

Cum probabil vă imaginaţi, viaţa Micului Bobo şi a marelui Bobo nu era deloc veselă, deoarece tot timpul li se mai întâmpla câte ceva. Cu toate acestea, existau oameni care se ocupau mult de ei.

Când Micul Bobo mergea undeva, toată lumea era foarte grijulie cu el. Prietenii lui preferaţi se numeau Tricosteril, Mercur roşu sau incolor, Tinctură de iod... Micul Bobo era înconjurat de toţi. Momentul lui preferat era începutul zilei de şcoală, când era înconjurat de atâtea îngrijiri şi medicamente.

Marele Bobo era mai îngrijorător. Nu se ştia niciodată ce era în stare să facă. Fie cădea şi îşi rupea câte ceva, fie se ridica şi se lovea apoi la cap. Sau se culca şi începeau imediat durerile de burtă, arsurile, durerile de gât şi de cap.

Marele Bobo îşi petrecea timpul îngrijorându-i pe ceilalţi. Prietenii lui preferaţi se numeau Doctorul, Chirurgul, Kinetoterapeutul.

Într-un fel, Micul Bobo şi Marele Bobo duceau o viaţă pasionantă. Şi chiar dacă se certau tot timpul, erau foarte serioşi şi

conştiincioşi. Nu v-am spus la început, dar Micul Bobo şi Marele Bobo aveau amândoi o meserie foarte importantă.

O meserie mai puţin cunoscută, deoarece ei munceau mai mult în umbră. O meserie greu de explicat, Micul şi Marele Bobo erau un soi de santinele şi de exploratori în acelaşi timp. Făceau o muncă foarte riguroasă, cu multă conştiinciozitate.

Şi în plus, era un gen de muncă în care nu existau zile de odihnă. Lucrau cu normă întreagă şi cu mult entuziasm. Erau zile în care Micul Bobo şi Marele Bobo nu îşi mai vedeau capul de treabă şi în acele zile nu aveau nici măcar timp să se certe.

Probabil că o să-mi spune-i: nu te mai învârti atât în jurul cozii, spune-ne şi nouă care era meseria lor! Să ştim ce făceau de fapt Micul şi Marele Bobo!

Aşadar, nu o să mă mai învârt în jurul cozii şi o să vă spun.

Micul Bobo, în acea zi devenise o Eczemă. Şi am uitat să vă mai spun că, cei doi erau nişte adevăraţi artişti, erau capabili să-şi schimbe înfăţişarea de mai multe ori pe zi, să se deghizeze în diverse personaje.

Micul Bobo, de exemplu, putea să se transforme din Eczemă în Urticarie, în Psoriazis, în herpes, în Acnee sau în băşici. Băşicile îi plăceau tare mult, căci prefera deghizările acestea multiple!

Micul Bobo adora surprizele, apărea fără să anunţe, când era prins un deget la uşă, când cuţitul devia puţin, când alunecai pe o scară. Practic, Micul Bobo nu rata nimic, era vioi şi făcea în aşa fel încât să fie peste tot, chiar şi în locurile în care te aşteptai mai puţin!

Marele Bobo era mai încet, făcea totul pe îndelete, dar când se trezea producea o mare durere. El acţiona în interior. Iar când îşi găsea locul potrivit, se instala acolo şi nu prea mai voia să plece:

Parcă vă aud spunând nerăbdători, poate chiar furioşi unii dintre voi:

În sfârşit o să ne spună, nenorocita de meserie a Micului Bobo şi a marelui Bobo!

E vorba chiar despre Dureri. Meseria Micului şi a marelui Bobo consta în încercările de a avertiza, de a preveni sau de a mărturisi atunci când ceva nu mai funcţiona bine în interiorul unui băieţel, al unei fetiţe sau a unui adult.

Cei doi erau un fel de limbaj, adeseori prost înţeles, deoarece imediat ce apăreau lumea încerca să-i reducă la tăcere, să-i lege, chiar să-i omoare. Când de fapt ei încercau să-şi facă cu pasiune meseria: să avertizeze că ceva important nu era respectat în viaţa unui copil.

O să vă dau un exemplu, printre multe altele: dacă un copil nu se simţea înţeles, era neînţeles sau ameninţat de absenţa mamei sau a tatălui, atunci Micul Bobo sau Marele Bobo, la alegere, apăreau imediat sub formă de otită, dureri de gât sau conjunctivită.

Când un bărbat sau o femeie aveau un conflict interior, dacă spuneau, de exemplu "da", atunci când de fapt voia să spună "nu", când se simţeau obligaţi să facă ceva ce nu corespundea valorilor sau credinţelor lor, atunci Micul şi Marele Bobo soseau în forţă, sub formă de angine, ulcere sau dureri de spate.

În felul lor, încercau să spună lucrurile ce nu fuseseră spuse în cuvinte.

Micul Bobo şi marele Bobo se dăruiau fără odihnă pentru a avertiza, pentru a-i pune în gardă pe copii sau pe adulţii care rămâneau prizonieri într-o situaţie neterminată, pe care o trăiseră cu suferinţă, pe cei care nu acceptau o separare sau pierderea unei fiinţe iubite.

Specialitatea marelui Bobo erau problemele de fidelitate şi de loialitate, când un copil sau un fost copil, "înţelegea" rănile ascunse ale părinţilor săi şi încerca, în felul său, să vorbească despre ele, să le redescopere sau să le aducă la lumină, sub forma unei boli, a unui accident sau a unei violenţe primite.

Micul Bobo era profesionist în tot ceea ce era în relaţie cu fricile sau angoasele.

Oricum, nu o să vă dau acum întreaga listă a competenţelor celor doi. O să insist doar pentru a vă spune că amândoi merită recunoştinţa noastră. Pentru că, fără încetare, continuă să ne atragă atenţia asupra felului nostru de a trăi, de a nu fi mereu în acord cu nevoile noastre reale. Încearcă să ne avertizeze asupra incoerenţei anumitor lucruri, a relaţiilor noastre, a rănilor noastre. Vor să ne reamintească faptul că există o legătură între Starea de Sănătate şi Respectul de Sine.

Şi, mai ales, Micul Bobo şi Marele Bobo există pentru a ne ajuta să fim mai coerenţi în alegerile din viaţa noastră.

Cei doi sunt adevărate limbaje pentru a ne spune ceva atunci când nu ne putem exprima prin cuvinte sau nu îndrăznim să vorbim.

Copiii apar în viaţa unui bărbat, a unei femei sau a unui cuplu cu aşteptări şi plecând de la nişte mize foarte diferite.

Copiii sunt purtătorii unor mesaje, a unor misiuni şi mai ales a unor fidelităţi care adeseori sunt necunoscute chiar şi celor care le transmit sau le provoacă.

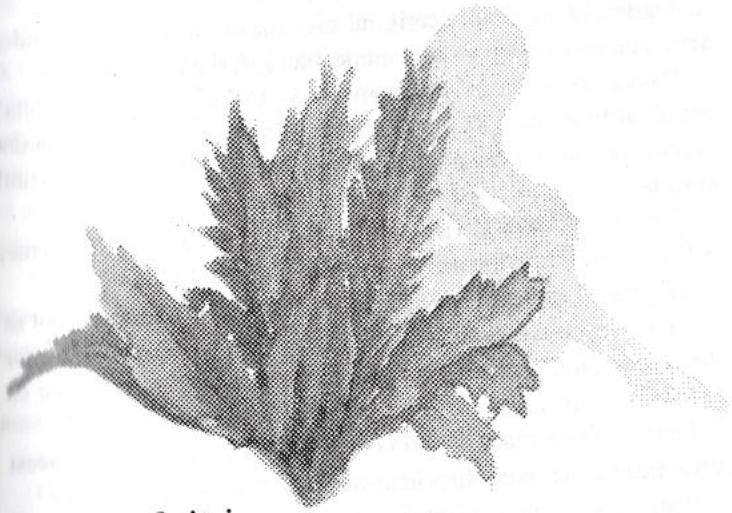

Povestea fetiţei care era atât de sensibilă încât se închidea zile în şir într-un sac de tăcere

A fost odată o fetiţă care şi-a dat seama, foarte devreme în viaţa ei, că este sensibilă, foarte sensibilă. Atât de sensibilă încât orice privire, orice cuvânt, orice gest sau chiar un non-gest puteau să o rănească foarte adânc.

Când se simţea foarte rănită, "pleca". Dintr-o dată dispărea, fără să se mişte, ca şi cum nu s-ar mai fi aflat în cameră. Nu o mai atingea nimic, nu mai auzea nimic, nu mai vedea nimic. Lumea din jurul ei devenea transparentă, de neatins. Ceea ce se întâmpla de fapt este că se închidea într-un sac de tăcere.

Nimeni din jurul ei nu putea să vadă acel sac, dar în mintea ei era la fel de adevărat precum mâinile sau hainele ei.

Intra în sac punând un picior apoi pe celălalt, se aşeza şi apoi închidea sacul deasupra ei. Putea să rămână închisă acolo ore în şir, uneori zile întregi şi câteodată chiar şi o săptămână.

Înghesuită în sacul tăcerii, nu mai auzea nimic, nu mai vedea nimic, nu mai simţea absolut nimic, nici suferinţă, nici plăcere.

Dar, o să mă întrebaţi, cum putea să fie atât de sensibilă? Sensibilă la tot ceea ce se întâmpla în jurul ei, la cel mai mărunt eveniment care îi putea produce suferinţă, la orice lucru imprevizibil în viaţă.

Totul se petrecea în viaţa ei ca şi cum, cândva, foarte devreme, ar fi vrut să fie ea paravanul, protectoarea mamei sale.

Trebuie să mai spun, pentru cei care nu ştiu, că unii copii pot să simtă lucrurile bune sau rele, recunosc evenimentele fericite, iar alţii, din contră, captează cea mai mică suferinţă, chiar înainte ca aceasta să se manifeste.

Fetiţa aceasta putea să simtă suferinţele din interior. Iar acest lucru începuse cu mult timp în urmă, chiar înainte de a se naşte.

Poate părea extraordinar şi totuşi este adevărat. Ascultaţi urmarea poveştii. Mama fetiţei, când era însărcinată în luna a şasea, trăise o tragedie de nedescris, simţise o durere îngrozitoare, aşa cum se întâmplă foarte rar în viaţa cuiva.

Era o zi de duminică, iar după ce luaseră masa la iarbă verde,

soţul ei, tatăl copilului, se înecase sub ochii soţiei sale. Era o zi frumoasă şi liniştită de iunie. O zi de sărbătoare, de tandreţe, o zi pentru a fi fericit apoi tot restul vieţii.

După prânz, tatăl, pentru a se destinde, intrase în apă. Înotase încet spre mijlocul lacului. Era cu ţigara aprinsă în colţul gurii şi înainta încet, uşor, pentru a nu o uda. Apoi, dintr-o dată, ca şi cum s-ar fi izbit de un obstacol, a alunecat, iar apoi a dispărut brusc, înghiţit de ape.

Soţia lui văzuse totul, s-a ridicat şi s-a îndreptat ţipând spre lac, pentru a-şi găsi soţul. Vă daţi seama ce gânduri îi treceau prin minte în acele momente....

Prietenii au reţinut-o, ea urla, având un singur scop, o singură dorinţă, aceea de a-l regăsi pe soţul ei, care dispăruse atât de brusc, înghiţit de apele adânci ale lacului.

Dar fetiţa, o să-mi spuneţi, fetiţa era în burta mamei, în interior, în timp ce drama îngrozitoare se petrecea în exterior, la lumina soarelui strălucitor de iunie. Era în pântecele mamei. Trecuseră şase luni de când fusese concepută de părinţii ei, într-un moment de iubire. Concepută de cel care tocmai se înecase şi de cea care, uitând că aştepta un copil, voia să-l urmeze, pentru a nu-l pierde, pentru a nu rămâne singură.

Fetiţa din interiorul mamei, înţelegea toate acestea. Deznădejdea aceea imensă, o capta ca pe un val uriaş, sentimentul de nedreptate care o chinuia pe mama ei, atunci când întreba în zadar:

- Dar de ce mi-a s-a întâmplat mie aşa ceva? De ce tocmai acum?

Zile întregi furia teribilă o făcea să urle împotriva lumii nedrepte.

Fetiţa, cuibărită în pântecele mamei, se făcea şi mai mică, lăsând să treacă acea furtună a disperării, a furiei şi a nedreptăţii.

Timpul a trecut. Bebeluşul, când a sosit momentul, a venit pe lume. Era o fetiţă.

Mai târziu, destul de devreme în viaţa ei de copil, înţelesese că

va trebui să ia asupra ei o parte din suferința mamei, pentru a o elibera puțin, ca și cum i-ar fi spus:

- Vezi mamă, sunt aici. Știu că îți aduc aminte de soțul tău. Toată lumea spune că seamăn mult cu el. Sunt singurul copil pe care l-ai avut cu el. Știu că prezența mea te trimite mereu cu gândul la el. Așa încât eu, am hotărât să iau asupra mea o parte din suferința pe care o porți, pentru a nu mai fi atât de împovărată.

Timp de ani de zile, fetița trăise în acest fel, purtând în sufletul ei o mare parte din suferința mamaie sale, fiind astfel o fetiță fidelă.

Știți ce s-a întâmplat apoi?

A devenit femeie, la rândul ei. A cunoscut iubirea, s-a căsătorit și într-o zi a rămas însărcinată. Atunci lucrurile s-au complicat puțin, deoarece bebelușul din pântecele ei avea senzația că locul lui era deja ocupat. Că el sosise acolo ca un intrus.

Rămăsese toată suferința pe care fetița o luase asupra ei. Iar pântecele este locul preferat de suferință. Este un loc cald, protejat, în care o suferință se poate simți în largul ei.

Bebelușul însă nu se lăsă păcălit. Începu să împingă cu picioarele și cu mânuțele, cu capul toată acea suferință acumulată, până când o alungă afară.

El nu era de acord să trăiască împreună cu acea suferință timp de nouă luni. Și să zbătu foarte tare pentru asta.

Mama lui, se gândea:

- Oare ce vrea bebelușul meu? Nu pare să fie mulțumit!

În luna a șasea de sarcină, femeia a avut o hemoragie foarte puternică. Sângele albastru vinețiu curgea din pântecele ei. După cum v-ați dat seama, era suferința aceea închisă de demult de fetiță, suferință care acum pleca, se elibera în sfârșit.

Ce ușurare, ce eliberare pentru ea, pentru bebeluș, altfel ar fi putut să mai rămână acolo ani de zile, poate de-a lungul mai multor generații. S-a mai întâmplat așa în ale cazuri!

O să revin încă puțin asupra mamei, care era, dacă vă amintiți, fetița de altădată, de la începutul povestirii noastre. Această păstră încă mult timp, chiar și după nașterea fiului ei, o sensibilitate foarte mare.

Uneori voia să se închidă din nou în sacul acela al tăcerii, în care se închidea când era copil. Simțea de la distanță suferința celorlalți, a fiului ei, dar și a altor persoane pe care le întâlnea. Și știți cât de multă suferință există. La televizor, de exemplu, se arată atât de multă suferință. Uitați-vă la știrile externe, ce se întâmplă în Columbia, în Africa de Sud, în Liban sau în Somalia unde oamenii mor de foame. Și chiar și mai aproape, în Franța, în satele îndepărtate, există suferință. Sau în marile orașe, în cartierele din periferie, peste tot e atât de multă suferință!

Nu doresc nici unui copil din lume să preia suferința părinților sau a celor apropiați lui. Este ceva mult prea dureros. Puteți să ajutați pe cineva să facă ceva atunci când are dificultăți, când suferă, dar să nu încercați niciodată să preluați durerea, dezamăgirea, nefericirea celuilalt. O viață nu vă va fi de ajuns pentru a o suporta!

Iar cum viața voastră, este doar a voastră, aveți grijă de ea.

Astfel se încheie povestea, care ne-a dus atât de departe, plecând de la fetița cea sensibilă, care se închidea într-un sac al tăcerii.

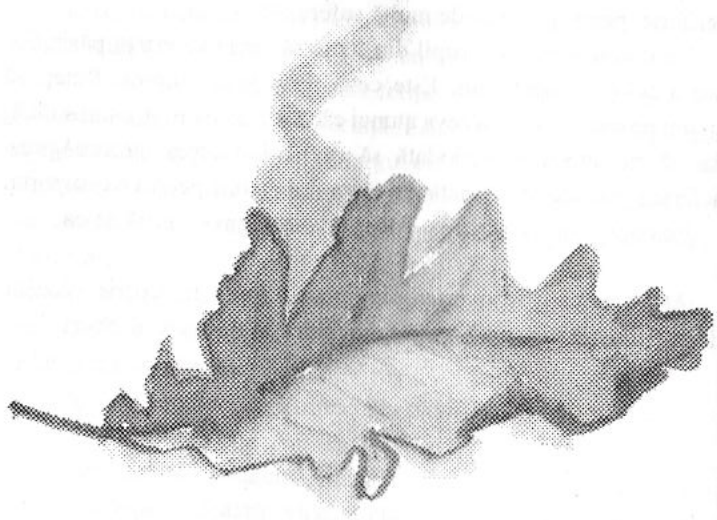

Povestea puiului de raton care avea o mulţime de dorinţe

A fost odată un pui de raton, o fetiţă, care avea nenumărate dorinţe.

Şi asta încă de când era foarte mică.

Avea dorinţe de tot felul, dorinţe diferite, din toate domeniile vieţii. Şi mai ales, avea dorinţe care nu corespundeau deloc cu cele ale părinţilor ei.

Şi ce era mai greu de suportat în această situaţie, era faptul că părinţii ei, la rândul lor aveau o mulţime de dorinţe, dar diferite de cele ale puiului lor.

Absolut diferite, opuse celor ale fiicei lor.

Astfel încât, de fiecare dată când puiul avea o dorinţă, avea senzaţia că dorinţa ei era o agresiune pentru părinţii ei! Asemenea unei violenţe pe care le-ar fi produs-o.

Pentru mult timp, îi era ruşine cu dorinţele ei. O ruşine puternică, roşie, care se răspândise în tot corpul ei, în burtă şi pe spate şi chiar şi în zona genunchilor. E foarte dureros pentru un raton să aibă o problemă la genunchi, deoarece se deplasează mult.

Şi ştiţi cum se putea vedea faptul că îi era ruşine, atunci când avea dorinţe diferite de cele ale persoanelor pe care le iubea? Atunci făcea băşicuţe. Da, băşici! Nu din acelea mari, nu negre, ci unele mici, roz, albe sau maronii! Îi apăreau o mulţime de băşicuţe pe lăbuţele din faţă.

La început, nu a acordat atenţie băşicilor. Apărea apoi dispăreau, reveneau şi tot aşa...

Mai târziu însă, mult mai târziu, când devenise mare, s-a căsătorit, iar la început nici nu observase că nu îndrăznea să aibă dorinţe diferite de cele ale soţului ei. Încerca să răspundă dorinţelor partenerului ei, fără să dea curs propriilor sale dorinţe. Şi nu se simţea prea fericită.

După o perioadă de neînţelegeri, se hotărî să îl părăsească şi să trăiască singură.

În acelaşi timp, luase decizia să-şi respecte dorinţele, proiectele şi elanurile entuziaste. Iar atunci băşicuţele dispărură.

Într-o zi, a întâlnit un alt raton, care venea dintr-o altă țară. Nu aveau aceleași obiceiuri.

Ea, de exemplu își dorea gesturi de tandrețe, mângâieri cu lăbuțele și cu boticurile, iar el se purta ca și cum i-ar fi fost puțin teamă de tandrețe.

El era foarte sfătos, o învăța o mulțime de lucruri, pe care ea nu le făcuse niciodată. Iar la câteva luni după ce se întâlniseră, au apărut din nou bășicuțele... ea începu să se întrebe ce se întâmplă...

- Sunt fericită, îl iubesc pe partenerul meu, mă simt foarte bine cu el. Oare ce nu este în ordine?

Ceea ce încă nu descoperise încă, este faptul că în acea nouă relație, ea nu-și respectase câteva dintre dorințele ei cele mai importante. Le-a negat, le-a alungat, le-a refulat pe unele dintre ele. Și atunci, bășicile au reapărut imediat.

S-au întins peste tot, pe lăbuțe numărase optsprezece. Același număr care arăta câți ani petrecuse cu primul ei soț. Acest lucru o făcu să hotărască să-și respecte mai mult dorințele, mai ales în relația cu noul său partener.

Credem că apoi bășicile au dispărut, ca prin minune.

Mai rămăsese doar una, căreia ratonul îi mulțumi: "Îți mulțumesc, m-ai făcut să conștientizez faptul că îmi încălcam multe dintre dorințele mele. Dacă o să mai fac vreodată acest lucru, să nu eziți și să apari din nou... pentru a mă avertiza."

Astfel se încheie povestea micului raton, care, devenit adult, a învățat să-și respecte dorințele și nu le-a mai ascuns în bășicuțele de pe piele.

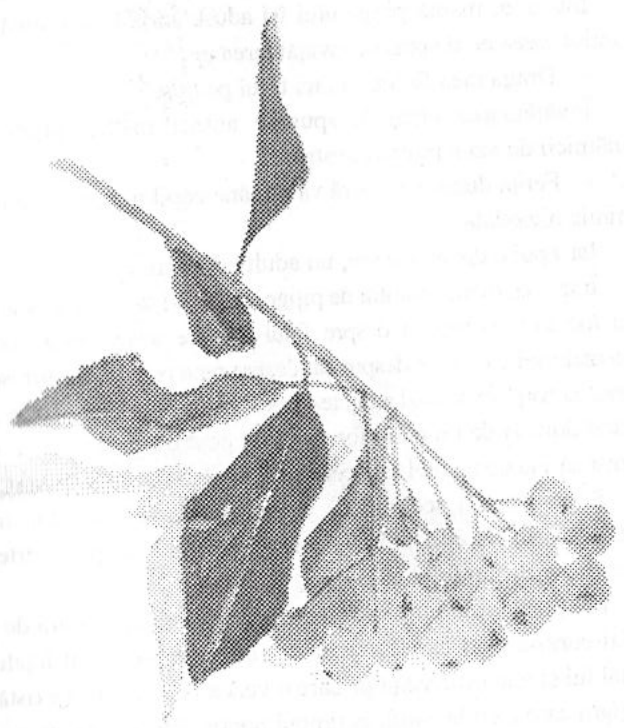

Povestea micului pițigoi care făcea totul pe dos

A fost odată un piţigoi care trăia într-o familie de piţigoi.

Ceea ce era caracteristic acelui piţigoi era faptul că făcea totul pe dos. De exemplu, în loc să-şi ia zborul şi să plece din cuib, el se cuibărea şi mai adânc în el. În loc să-şi deschidă pliscul pentru a înghiţi musculiţele, le lăsa să stea pe ciocul lui..., pe scurt, făcea totul pe dos.

La şcoală, scria invers decât ceilalţi copii. Părinţii lui se ocupau mult de el, cu multă dragoste, dar fără prea multe rezultate vizibile. Toată lumea credea că puiul era aşa din cauza faptului că era stângaci.

Într-o zi, mama piţigoiului îşi aduse aminte de copilăria ei. Îşi aminti ceea ce îi spusese învăţătoarea ei:

- Draga mea fetiţă, tu faci totul pe dos.

Învăţătoarea chiar îi spusese atunci mamei piţigoi, mama mămicii de azi a puiului nostru:

- Fetiţa dumneavoastră va rămâne copil mic, nu o să reuşească nimic niciodată...

Iar apoi a devenit mare, un adult adevărat.

Într-o zi, mama puiului de piţigoi se hotărî să îi vorbească acestuia. În loc să-i vorbească despre felul în care scria, despre comportamentele sale, îi vorbi despre ea, despre rana pe care o păstrase în propriul ei corp. În acea zi a înţeles faptul că puiul ei fusese un copil fidel, dând dovadă de un curaj foarte mare, pentru a încerca să-i spună şi chiar să-i arate mamei sale ceea ce rămăsese în tăcere, nespus.

Şi eu cred că acel pui de piţigoi e extraordinar. Prin faptul că scria invers, de exemplu, voia să arate faptul că ştia foarte, foarte multe lucruri, în felul ei.

Îmi plac foarte mult astfel de copii, asemenea puiului de piţigoi. Mai cunosc unul care nu ezita "să arate" faptul că îl înţelegea pe tatăl lui şi toată suferinţa pe care o vedea la el. Ştiţi că există pui de piţigoi care îşi udă patul, în timpul nopţii. Este ca şi cum ar spune:

- Da, tată, ai dreptul să plângi, ai dreptul să-ţi exprimi suferinţa şi tristeţea...

Iar poveştile despre puii de piţigoi se pot sfârşi în foarte multe feluri!

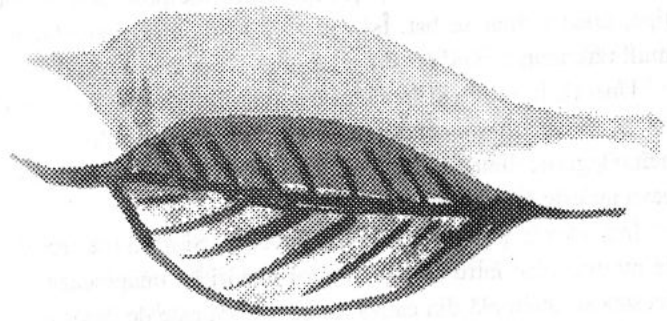

Povestea puiului de mierlă care nu a acceptat despărţirea părinţilor lui

A fost odată un pui de mierlă ai cărui părinţi se despărţiseră. Da, uneori se întâmplă astfel de lucruri în familiile de mierle. Atunci când tata şi mama, sau mai degrabă soţul şi soţia, nu se mai înţeleg sau descoperă că nu se mai iubesc!

Trebuie să ştim că sentimentele, în cazul mierlelor, se schimbă, evoluează. La început, când o mierlă şi un mierloi se întâlnesc, e marea iubire:

- Te iubesc, mă iubeşti, ne iubim, ne vom iubi mereu....

De fapt, îi puteţi auzi, atunci când ciripesc în pădure, vorbesc despre asta. Se iubesc din toată inima, sunt fericiţi să fie împreună şi câţiva ani mai târziu, unul dintre ei descoperă cu uimire sau tristeţe că nu mai simte aceeaşi iubire pentru celălalt. A apărut un alt sentiment: afecţiune, prietenie amestecată cu iubire sau tandreţe. De altfel, în cazul mierlelor este la fel ca şi la oameni, sentimentele se schimbă, doar că mierlele vorbesc despre asta.

De obicei, când se întâmplă aşa ceva, apare o criză. Cei doi parteneri mierle se ceartă, îşi reproşează reciproc diverse lucruri, ţipă, uneori chiar se bat. Îşi dau lovituri de aripi, care fac atât de mult rău, atunci când cei doi s-au iubit cândva...

Uneori, la fel ca şi în cazul oamenilor, apare tăcerea, suferinţa mută. Fiecare dintre cei doi încearcă, de dragul copiilor, să ascundă neînţelegerile dintre ei. Dar copiii mierlă observă foarte repede când ceva nu este în regulă.

Într-adevăr, puii de mierlă înţeleg totul. Simt foarte repede ceea ce nu este bine între părinţii lor, iar uneori îşi imaginează că toate acestea se întâmplă din cauza lor şi cred că este de datoria lor să îi împace pe părinţi.

Să încerce să-i facă să fie "ca înainte". Încearcă prin toate mijloacele să-i facă să rămână împreună, să nu se mai certe, în perioada dinainte de despărţire, iar dacă s-au separat, copiii încearcă să-i împingă din nou unul spre celălalt.

Exact aşa stau lucrurile şi în cazul puiului de mierlă despre care vorbeam la început. Se numea Merli-Merla iar părinţii ei se despărţiseră de curând. Cei doi locuiau acum în două cuiburi diferite, aflate la câţiva copaci distanţă unul de altul.

Iar puiul, cum se întâmplă adeseori în astfel de cazuri, rămăsese cu mama lui. Dar suferea mult pentru că fusese despărţit de tatăl său, pe care îl vedea acum doar uneori, în zilele de duminică.

După despărţirea de tatăl său, micul pui se simţea ca şi cum ar fi avut o gaură mare în piept. O gaură mare şi neagră, exact aşa simţea. Plângea în fiecare noapte şi îi era foarte frică să nu cadă în acea prăpastie neagră, pe care o simţea în pieptul său.

O să îmi spuneţi acum:

- Dar nu se poate aşa ceva, nu se poate să-ţi fie frică de o prăpastie pe care o porţi în interiorul tău, mai ales în cazul unui pui de mierlă, care poate să zboare...

O să vă răspund pur şi simplu:

- La puii de mierlă, relaţiile de familie sunt foarte complexe, delicate, dureroase...

Dovada este faptul că, de când se despărţiseră părinţii lui, Merli-Merla suferea de complicaţii ale căilor respiratorii. Nu mai avea aer, ca şi cum s-ar fi sufocat. Este un lucru foarte greu pentru o mierlă, mai ales atunci când zboară. Avea impresia că pieptul ei era prea mic, pentru a ţine în el acea prăpastie neagră. Şi, cum îi era frică să nu cadă în acea prăpastie, vă daţi seama ce putea să trăiască! Aţi ghicit, era vorba despre o prăpastie de supărare, de disperare şi mai ales, de revoltă.

Îşi purta pică pentru faptul de a nu fi reuşit să-i facă pe părinţii ei să se împace.

În plus, Merli-Merla îşi iubea tatăl şi ar fi vrut să rămână în acelaşi timp şi cu el şi cu mama ei.

Cum credeţi că putea să exprime puiul de mierlă toate aceste lucruri?

Dacă şi-ar spune:

- Aş vrea să rămân cu tata, ar risca să o supere pe mama lui sau şi-ar putea imagina că ar piere iubirea acesteia.

Dacă şi-ar spune:

- Aş vrea să rămân cu mama, i-ar fi frică să nu îl întristeze pe tatăl lui şi să-l piardă...

Bineînţeles, ca mulţi alţi pui de mierlă aflaţi în aceeaşi situaţie, a visat că se va îmbolnăvi, că îşi va rupe o aripă, că va pleca undeva departe.

Îşi imaginase chiar şi că va muri.

- Astfel, o să fie din nou împreună, vor avea un nou pui în locul meu şi vor fi obligaţi să-l crească împreună...

Şi imaginase multe astfel de lucruri.

Într-o zi, Merli-Merla îşi luă inima în dinţi şi se hotărî să vorbească mai întâi cu tatăl lui:

- Sunt tare nefericit, tăticule, aş fi vreau atât de mult să fiţi împreună, tu şi mama, fără să vă certaţi sau să vă răniţi. Mi-ar fi plăcut mult să vă iubiţi în continuare!

Tatăl lui i-a răspuns:

- Sunt foarte emoţionat, foarte impresionat de ceea ce mi-ai spus. Dar vezi, am uitat să-ţi spun că nu m-am despărţit de mama ta, ci de femeia cu care trăiam. Astăzi, chiar dacă sunt împreună cu o altă mierlă, mama ta rămâne în continuare mama ta.

Apoi, Merli-Merli îi vorbi mamei sale. A fost mai greu pentru că îi era foarte teamă că o va răni. Deja i se părea că e atât de nefericită! Îi spuse cam aşa:

- Mamă, de când te-ai despărţit de soţul tău, eu încep să înţeleg că este vorba despre o problemă a voastră, a vieţii voastre de adulţi.

Dar eu aş vrea să vă păstrez toată viaţa ca mamă şi tată, chiar dacă voi nu mai puteţi trăi împreună. Şi am nevoie să fiu sigur, deoarece mi-e frică să nu cad în prăpastia adâncă pe care o simt în pieptul meu...

- Dar despre ce prăpastie vorbeşti? Nu ai nici o gaură în piept..., începu să-i răspundă mama, apoi se opri.

Înţelesese cât de importanţ era să asculte şi să înţeleagă ceea ce spunea puiul ei, în loc să discute cu el. L-a luat pe pui între aripile sale, l-a mângâiat uşor şi i-a spus:

- Da, a fost foarte greu pentru tine, atunci când m-am despărţit de soţul meu, cred că ţi-a fost foarte frică...

Şi micul Merli-Merla a început să plângă în hohote, uimit că fusese în sfârşit înţeles.

Hohotele de plâns ale unei mierle se aud în toată pădurea şi toate animalele ştiu că este vorba despre o mare durere care dispare atunci.

Micul Merli-Merla respiră adânc, îşi simţi gâtul arzând şi dintr-o dată, aerul pătrunse puternic în gaura din pieptul lui. Simţi cum se umple de aer şi de iubire. Deoarece micul Merli-Merla descoperise un lucru extraordinar. Dacă iubirea dintre doi adulţi se poate schimba, poate evolua, iubirea părinţilor în schimb, rămâne un sentiment foarte puternic, indestructibil. Atât de puternic, atât de ancorat în viaţa lor încât nu se uzează şi nu se pierde niciodată.

Urmarea poveştii e uşor de ghicit. Micul Merli-Merla nu a mai avut nevoie de crizele sale. De tulburările, de "complicaţiile respiratorii", pentru a-şi exprima suferinţa şi fricile.

Acum ştia sigur că Tata şi Mama vor rămâne Tata şi Mama pentru totdeauna.

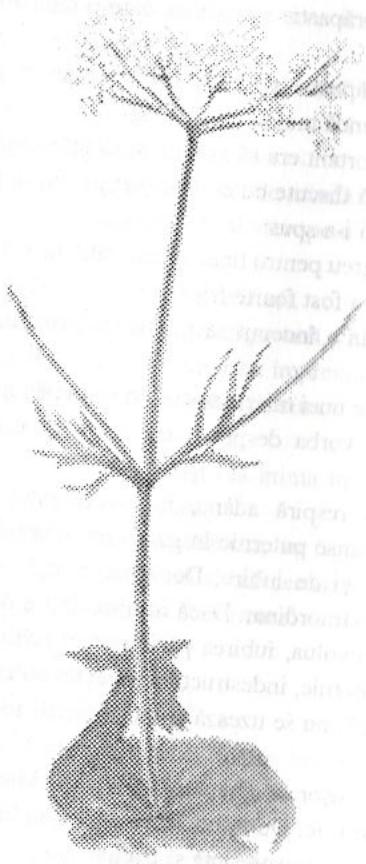

Povestea micii gazele care se simţea atât de rău încât ar fi preferat să moară decât să se simtă vie

Era odată, într-o ţară atât de îndepărtată încât nu i se putea vedea capătul, o familie de gazele din care făceau parte: un tată, o mamă, o fetiţă mai mare ... Şi o altă mică gazelă şi un puiuţ şi mai mic, ultimul născut.

Povestea noastră este legată de fetiţa cea mare a familiei de gazele. Aceasta era într-adevăr o gazelă curajoasă, cu un caracter mai dificil, dar trebuie să înţelegem că ceea ce trăia nu era deloc uşor.

Atunci când se hotăra să facă ceva, nimeni nu mai putea să o facă să se răzgândească.

Mica gazelă, pe care o vom numi, Leonie, nu se simţea iubită de familia ei.

Încă de când se afla în pântecele mamei ei, simţise că aceasta ar fi vrut să aibă un băieţel, dar se născuse ea, o fetiţă. Apoi s-a născut sora ei şi Leonie observase că părinţii ei erau dezamăgiţi că nu se născuse un băiat!

Iar când, cinci ani mai târziu, s-a născut în sfârşit băieţelul, micuţa Leonie a simţit că nu mai exista nici un loc pentru ea în acea familie. Şi că nu va fi niciodată interesantă pentru mama ei. Aşa era, ar putea să vă mire, dar mica gazelă simţea că nu mai era loc pentru ea în acea familie. Nu mai era loc decât pentru băieţelul nou-născut. Se vorbea tot timpul doar despre el. Se vorbea cu mare admiraţie despre cum se învârtea el, cum făcea pipi, cum se trezea şi despre toate gesturile lui!

Cu siguranţă, nu mai era loc în acea familie pentru Leonie, astfel încât ea se hotărî să moară. O să mă întrebaţi cum credeţi că îşi imaginea ea că o să moară. O să vă spun imediat. Printr-un mijloc pe care îl inventase ea singură. Hotărâse să moară de foame.

Să nu credeţi cumva că e un lucru uşor pentru o gazelă să vrea să moară de foame! Din contră, este foarte dificil. Produce multă suferinţă şi mai ales, e nevoie de foarte mult timp. Şi în tot acest timp gazela suferă mult, are dureri puternice. Are impresia că este ruptă în mii de bucăţi.

E nevoie de foarte mult curaj şi de o voinţă ieşită din comun

atunci când, fără să spui nimănui, te hotărăşti să nu mai mănânci, pentru a nu mai creşte şi a muri aşa, mic.

Vă gândiţi probabil că părinţii ei insistau şi o încurajau să mănânce:

- Uite ce bun e... Dacă mai vrei mai poţi lua o porţie... Haide, ascultă-ne şi tu... Ştii, te iubim foarte mult...

Dar nimic nu se întâmpla. Ceea ce ar fi vrut mica gazelă, era să aibă un loc în familia ei, nu să i se spună cu un aer copleşit:

- Ştii, noi te iubim foarte mult...

Voia să fie iubită doar pentru ea. Nu să fie iubită "foarte mult", ci să fie iubită pur şi simplu, aşa cum era ea, o fetiţă gazelă.

Mica Leonie prefera să moară de foame decât să se întrebe în fiecare dimineaţă când se trezea:

- Unde e locul meu de fetiţă în familia aceasta?

Şi lucrul acesta dura de ani de zile, făcuse ceea ce doctorii gazelelor numeau "anorexia tinerelor fete gazele". Iar acea anorexie ocupa un loc foarte mare în familie.

Şi, după cum v-aţi dat seama, cel care ocupa un loc foarte mare în familie era micul pui, băieţel, ultimul născut.

- Extraordinar, a spus "tati" astăzi! Ce minune de copil, ştie deja să vorbească!

Şi toţi se extaziau în faţa băieţelului, care nu ştia că ocupă un loc atât de important în familie.

Într-o zi, mica Leonie, se hotărî să-şi dezvăluie secretul, decizia ei de a muri, unui copac, unul dintre prietenii ei. De mult timp, îşi alesese un copac pentru a fi prietenul ei.

Era un copac superb, frumos, pe care doar ea îl ştia. Lui putea să-i spună totul. Într-o seară, în timp ce părinţii ei dormeau, a mers la prietenul ei copacul.

- Ştiu că tu eşti prietenul meu şi că niciodată nu o să-mi faci rău. Ştiu că mă iubeşti, că mă asculţi atunci când vorbesc şi, mai ales, că mă accepţi aşa cum sunt, cu boticul meu de gazelă şi lăbuţele mele albe. Tu nu eşti dezamăgit pentru că m-am născut

fetiţă. Ştii, simt o mare ruşine despre care nu ţi-am vorbit niciodată.

- Ce ruşine? O întrebă copacul.

- Ah, cred că ai ghicit!

- Nu, îi răspunse copacul, poţi să-mi spui.

- Trebuie să ştii că puii de gazelă stau mai multe luni în pântecele mamei lor înainte de a veni pe lume, cred că ştii acest lucru.

- Da.

- Iar după cele câteva luni, trebuie să iasă în lume şi să-şi înceapă viaţa. Ei bine, eu cunosc o mică gazelă care nu voia să vină pe lume. Se ghemuise în capătul burţii mamei. Când s-a hotărât să iasă, mai târziu cu două zile, i-a făcut rău mamei ei.

- Dar cum se poate aşa ceva? Cum poate un pui să o rănească pe mama lui? întrebă copacul.

- A rupt puţin partea din pântece pe unde a ieşit, iar asta a rănit-o pe mama lui.

Şi acea gazelă care a făcut-o să sufere atât de mult pe mama ei, eram eu!

- Aşa deci, spuse copacul, tu crezi că i-ai făcut rău mamei tale atunci când ai venit pe lume.

- Da, aşa este, am rănit-o, i-am auzit vorbind despre asta, o dată, în timp ce eu dormeam...

Ei bine, vezi, îi spuse ea prietenului ei, copacul, eu nu voi fi niciodată mamă, pentru că este foarte dureros atunci când vin copiii pe lume. Nu vreau să mai cresc, pentru a nu deveni mamă la rândul meu. Prefer să mor cât sunt mică.

- Da, te înţeleg, îi spuse copacul. Cred că ai suferit foarte mult trecând prin toate astea.

Mica Leonie, care îşi mărturisea suferinţa prietenului ei, nu ştia însă că tatăl său, gazela, se trezise, plecase să o caute şi auzise totul. Acel tată nu ştiuse niciodată că fiica lui era atât de nefericită, că voia să moară şi, mai ales, că nu voia să crească mare pentru a nu deveni mamă.

Nu ştia că, privându-se de mâncare, ea urmărea curajoasă un sin-

gur scop: acela de a nu mai creşte şi de a muri.

Iar el, tatăl gazelă, credea că fiica lui nu mânca pentru că nu îi era foame! Că avea toanele ei şi îşi va reveni... Aşa sunt ei, taţii gazele, simplifică mult lucrurile... pentru a nu înţelege ceea ce este uneori atât de greu şi de dureros pentru copiii lor...

În noaptea aceea, ascultând-o pe fiica sa care vorbea cu un copac, tatăl gazelă se simţi foarte trist. Plânse în tăcere. Pentru că o iubea mult, foarte mult pe mica Leonie, avea o inimă foarte mare!

A fost disperat, dar apoi, a avut o idee. A desenat trei inimi pe o bucată de scoarţă de copac. Trei inimi, câte una pentru fiecare dintre copiii lui. Decupă singur cele trei inimi, cu copitele lui, doar ştiţi că gazelele sunt foarte îndemânatice. Nu ştiţi cum se face o inimă de gazelă?

Este foarte mare şi cu multe palpitaţii în jurul ei.

Apoi, într-o seară, tatăl îi chemă pe toţi cei din familie: pe mamă, fetiţa cea mică, pe băieţelul mezin şi pe Leonie.

Aşezase fiecare dintre cele trei inimi din scoarţă de copac sub farfuria celor trei copii.

Fiecare inimă avea aceeaşi mărime, deoarece tatăl îl iubea într-adevăr pe fiecare dintre copiii lui. Dar inimile avea culori diferite. Una era verde, de culoarea preriei, o alta era galbenă, de culoarea soarelui, iar ultima era albastră ca cerul.

Mica Leonie avea sub farfurie inima de culoarea preriei. I se păru atât de frumoasă, încât a vrut să o mănânce. Dar, îşi aminti imediat că acea inimă frumoasă, din scoarţă de copac era iubirea tatălui ei pentru ea.

Aşa că, îşi puse copita ei mică peste cea a tatălui ei. Şi în acea zi a mâncat, aşa cum nu mai mâncase niciodată în viaţa ei.

Iar la culcare, ghiciţi ce a găsit sub pernă... o altă inimă de culoare portocalie, care era iubirea mamei sale pentru ea.

Astfel se încheie povestea micii gazele care se simţea atât de rău încât voia să moară şi, mai ales, să nu mai crească niciodată.

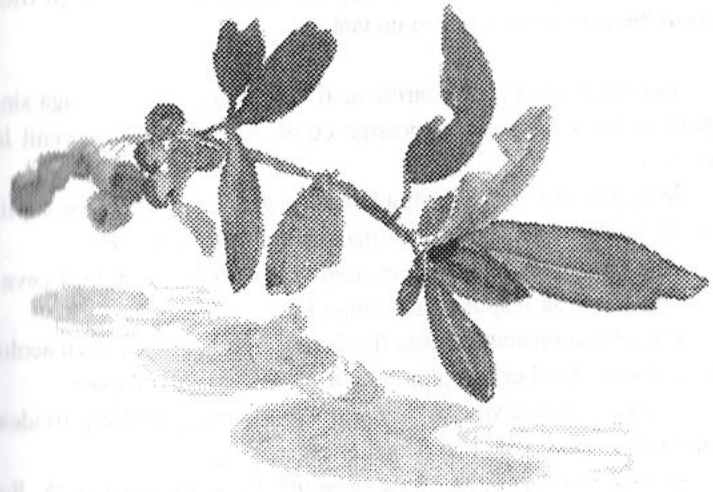

Poveste pentru mica broscuţă care voia să doarmă cu tatăl ei

A fost odată o mică broscuţă care avea un tată.

Dar un tată mai aparte, cate trăia separat de soţia lui, mama micii broscuţe. Aşa se întâmplă uneori în cuplurile de broscuţe, să trăiască separat.

Iar acel tată era foarte nefericit.

Era nefericit pentru că, fetiţa lui, de fiecare dată când venea la el, voia să doarmă în pat cu el.

La început, nu voia să o facă să sufere, pentru că o iubea foarte mult. Şi în plus, se simţea puţin vinovat pentru că plecase din casa în care locuiseră împreună, fusese un tată mai puţin prezent acasă. Astfel încât nu reuşea acum să-i spună "nu" fetiţei lui. Trecură astfel mai multe luni.

Trebuie să mai adăugăm că tăticul nostru avea şi foarte multe temeri. Îşi spunea, în mintea lui de broscuţă:

- Nu mai putem continua aşa. Nu vreau să mai dorm cu fiica mea! Nu este normal pentru un tată...

Era foarte încurcat, deoarece ar fi vrut ca fetiţa să înţeleagă singură că nu se cuvenea să doarmă cu el. Aşa totul ar fi revenit la normal.

În ţara broaştelor, se întâmplă des ca părinţii să îi facă pe copiii lor să ia hotărârile pe care ei înşişi sunt incapabili să le ia!

Tatăl broscuţei, se hotărî, în timpul unei călătorii, să facă ceva. Luă hotărârea să îi spună "nu" fetiţei lui.

Când mica broscuţă ajunse din nou în casa tatălui ei, văzu acolo două paturi. Tatăl ei cumpărase un al doilea pat. El i-a spus:

- În care pat ai vrea să dormi? Eu voi dormi în celălalt, fiindcă am hotărât că nu vom mai dormi împreună!

Auzind toate acestea, mica broscuţă fu foarte îngrijorată. Se hotărî să nu mai doarmă, să rămână trează toată noaptea. Ca şi cum astfel nu ar fi trebuit să mai aleagă!

Dar era mică, îi era foarte somn şi tatăl ei părea foarte hotărât de data aceasta.

Mica broscuţă se gândi puţin apoi îi şopti tatălui ei:

- Tată, accept să dorm în patul celălalt, dacă îmi promiţi că vei rămâne mereu tatăl meu. E foarte greu, pentru o mică broscuţă ca mine, să nu ştie dinainte că tatăl ei va rămâne mereu tatăl ei!

Tatăl broscuţei fu foarte uimit, intrigat chiar că trebuia să facă acea promisiune. El, care credea că era tată o dată pentru totdeauna!

Se gândi îndelung, apoi îi răspunse:

- Ştiu cum voi rămâne tatăl tău pentru totdeauna: acceptând să te văd ca pe fetiţa mea, toată viaţa.

Începând din acea zi, mica broscuţă a ştiut că putea să doarmă singură, fără să-l piardă vreodată pe tatăl ei.

Şi aşa se termină povestea broscuţei care nu accepta să doarmă într-un alt pat decât cel al tatălui ei, atât de frică îi era să nu-l piardă.

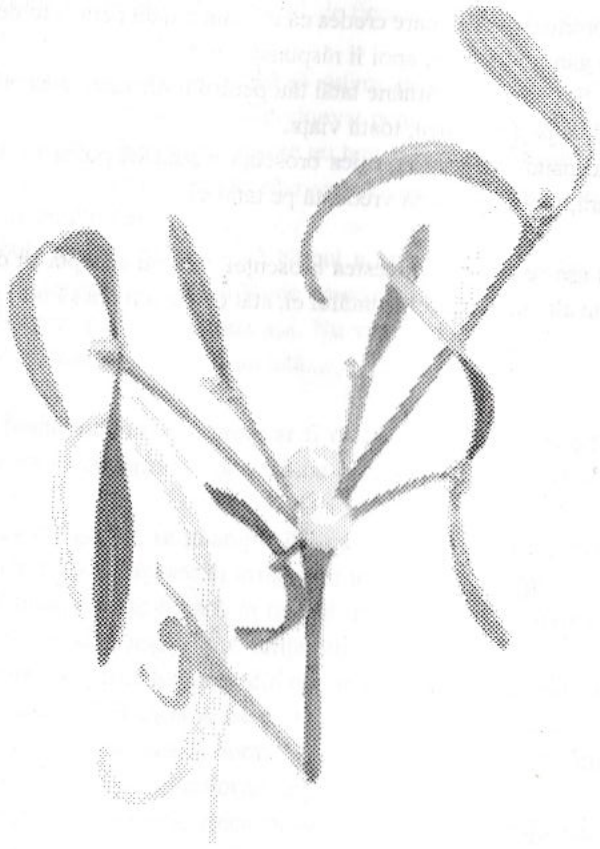

Povestea zilelor pare şi a zilelor impare

Era odată, într-o ţară apropiată de ţara noastră, o familie care nu cunoştea zilele "impare" şi zilele "pare"[1].

Copiii din acea familie nu ştiau decât de zilele "mamei".

De fapt, mama era cea care se ocupa de tot, cea care organiza tot ceea ce se întâmpla în casă.

Era o ţară foarte ciudată. Atunci când o femeie devenea mamă, ea se ocupa de tot. La început, în mod firesc, ea era cea care se ocupa de casă, de mâncare, de cumpărături, de copii, de spălat hainele, de problemele copiilor etc. ...

La început, făcea toate astea cu încredere, cu entuziasm şi cu plăcere. Apoi, o dată cu trecerea anilor, a început să simtă oboseala, resentimentele şi chiar refuzul...

Într-o zi, o femeie din acea ţară a hotărât să se stabilească o zilele "taţilor", în zilele pare şi zilele "mamelor", în cele impare. La început i-a avertizat pe copii, spunându-le:

» În zilele "mamelor", cele impare, eu sunt cea care mă voi ocupa de voi, în zilele "taţilor", cele pare, îi voi cere soţului meu să se ocupe de voi. Dacă nu este disponibil, o să îl înlocuiesc eu, iar dacă şi eu sunt ocupată va trebui să găsească el pe altcineva pentru a-i ţine locul.

Apoi îi spuse soţului ei:

» Am luat o hotărâre foarte importantă. Aceea de a nu te mai acuza pe tine. Nu era ceva prea complicat pentru tine, pentru că o făceam în tăcere, în sinea mea. Dar am înţeles că, dacă voi continua aşa, riscam să ajung să am foarte multe resentimente faţă de tine. Aşa că am decis să nu mai fiu victimă şi să mă plâng. De câte ori nu ţi-am spus pe un tot plângăcios, rănit: "Nu mai pot să fac eu totul, am ajuns la capătul puterilor, e prea mult pentru mine".

Te simţeai învinovăţit, câteva minute, apoi te apucai repede de treburile tale. De zece ani, de când ne-am căsătorit, am descoperit diferenţa cea mare dintre activităţile tale din casă şi ale mele. Tu alegeai să faci ceva sau să nu faci, în timp ce eu, eu mă simţeam obligată să fac acel lucru, având în acelaşi timp sentimentul că doar

[1] În limba franceză, în text: Père (tată) are aceeaşi pronunţie ca şi paires (pari, pare)

eu eram cea care putea să rezolve acel lucru.

Aceasta este diferenţa fundamentală, o nedreptate nespusă niciodată într-un cuplu: **o asimetrie incredibilă la nivelul sarcinilor cotidiene, între un soţ şi o soţie**.

Astfel încât, dragul meu, am hotărât să stabilim zilele "taţilor", zilele pare. În fiecare zi cu număr par, eu nu voi mai fi responsabilă de obligaţiile cotidiene şi te voi invita pe tine să le faci, direct sau indirect sau cu ajutorul unei alte persoane. În zilele impare eu voi fi responsabilă de familie şi de casă. Am decis să existe zile ale taţilor pentru copiii noştri.

De când se căsătoriseră nu îi mai vorbise atât de mult soţului ei.

Vă imaginaţi că a fost o adevărată revoluţie în viaţa acelei familii şi, mai ales, în existenţa acelui bărbat!

El, care trăise atât de mult ignorând că existau zile pare şi impare.

A fost o adevărată criză. La început, a încercat să se apere, culpabilizând-o pe soţia lui:

- Mi-e ruşine că ai avut ideea de a inventa zilele Taţilor şi zilele Mamelor. Eu nu aşa văd viaţa de familie.

Pentru mine, vezi tu, familia înseamnă să facem lucruri împreună, calm, cu plăcere, fără să fie nevoie să ne întrebăm dacă unul face mai mult decât celălalt. Sunt chiar dezamăgit de tine, eu nu văd astfel căsătoria...

Soţia lui rămase fermă şi îi răspunse:

- E adevărat, nici eu nu vedeam astfel căsătoria, la început, dar am descoperit lucrurile acestea de-a lungul anilor. Am hotărât să nu fiu şi eu la fel ca mama mea, care şi-a petrecut viaţa în devotament, supunere, abnegaţie, fără să se plângă niciodată, înscriind în corpul ei atât de multe kilograme suplimentare, încât nici azi nu pot să o cuprind cu braţele...! Eu nu vreau să devin ca ea şi nici nu vreau ca tu să fii la fel ca tatăl tău. Îţi jur, nu vreau aşa ceva!

Apoi, foarte emoţionată, adăugă:

- Pentru mine este indispensabil să inventez zilele Taţilor şi zilele mamelor. Şi mă bucur la gândul că şi copiii vor putea descoperi aceste zile în viaţa lor!

Poate într-o zi, povestea aceasta va fi învăţată de toţi băieţii şi toate fetiţele din şcolile ţării mele! Nu îmi pierd speranţa că aşa va fi.

Povestea pisicuţei care voia să aibă pui

A fost odată o pisică ce voia să aibă un pui. Voia nu doar să îl aibă, ci era de acord că va trebui să îl conceapă, să îl lase să iasă în lume, să îl lase să crească şi apoi, chiar să îl lase să plece departe de ea atunci când va creşte mare.

După cum vedeţi, chiar voia cu adevărat să devină mamă şi nu doar "să aibă" un copil. Era o pisică evoluată care cunoştea diferenţa între o dorinţă de a "avea" un copil şi dorinţa unui adult. Şi pentru a concepe şi a creşte un copil este nevoie de o dorinţă de adult.

Citise undeva, într-o carte despre oameni, că "iubirea parentală este o calitate a iubirii pe care o putem oferi copiilor noştri, pentru a le permite acestora, să ne părăsească într-o zi".

Trebuie să mai ştiţi că acea pisică, care voia să aibă un pui, avusese şi ea, la rândul ei, o mamă, o bunică, o străbunică. Şi fiecare dintre ele a acceptat cu greu să vadă cum creşte… următoarea. Şi au acceptat cu greu să o lase să plece, pentru a-şi continua viaţa de adult.

O auzise pe mama ei spunând:

- Când am plecat de acasă, mama s-a îmbolnăvit. Nu a suportat faptul că eu mă îndepărtam de casă, după căsătorie. Am avut impresia că a avut resentimente faţă de mine, mult timp după aceea. Într-o zi chiar mi-a spus că ea s-a ocupat "întotdeauna" de mama ei, că nu o lăsase "niciodată" singură, nici măcar o zi, fiindcă "aşa era" în acea familie de pisici.

Vă imaginaţi că pentru pisica din povestea noastră era într-adevăr un lucru greu să devină mamă.

Ea nu voia să aibă un pui doar pentru ea, pentru a-l păstra pentru "totdeauna". Voia să dea naştere unui copil, pentru el însuşi, pentru a-i oferi, nu doar viaţa, ci şi posibilitatea de a trăi mai apoi pe cont propriu.

În cazul pisicilor, dar numai în lumea lor, nu se confundă viaţa cu existenţa. Se ştie că nu este suficient să dai viaţă unui copil, ci, trebuie şi să îi permiţi acelui copil să existe.

De aceea, atâta timp cât acea pisică nu se putea afirma şi defini în faţa propriei sale mame, risca să nu poată deveni la rândul ei mamă.

Se cunosc chiar şi cazuri de pisici care suferă de o sterilitate ale cărei cauze nu se cunosc, deşi toate investigaţiile medicale confirmă faptul că pot avea pui.

Dar, după cum bine se ştie, pisicile nu ezită când e vorba de a naşte pui.

Povestea broscuţei care voia să se îngraşe rămânând în acelaşi timp slabă

A fost odată o broscuţă care, la începutul vieţii sale era foarte mică.

La naştere, avea o greutate sub media normală a celorlalţi pui de broscuţă. Era piele şi os, cu nişte lăbuţe foarte mici, cu ochii şi gura minuscule. Mama ei, îngrijorată, a încercat să o hrănească dându-i foarte mult lapte, lapte de broscuţă, bineînţeles. Îi dădea o mulţime de vitamine, ulei de peşte, o îngrijea cu multă atenţie şi iubire, iar mica broscuţă creştea pe zi ce trecea.

Ajunsese pe la şapte ani să fie la fel de voinică precum o fetiţă de doisprezece ani!

Îi era chiar ruşine fiindcă era atât mare, mai ales atunci când mama ei îi făcea observaţii de genul:

- Nu crezi că... mănânci prea multă ciocolată, că ronţăi tot timpul câte ceva, că ar trebui să mănânci mai puţin, ar trebui să fii mai atentă...

Însă recomandările, sfaturile mamei nu aveau nici un efect, iar broscuţa era în continuare foarte mare şi grasă.

Ceea ce nu ştiau părinţii ei, era faptul că mica broscuţă acumulase toate angoasele lor, legate de faptul că ea se născuse cu o greutate atât de mică. Era ca şi cum voia să le spună, prin acele kilograme în plus:

- Să nu vă temeţi, vedeţi, am păstrat totul, tot ceea ce mi-aţi dat... prea mult. Nu am lăsat nimic să se piardă, nici măcar o firimitură, am păstrat absolut totul.

Cred că v-aţi dat seama cu uşurinţă de faptul că în acea familie exista o mare neînţelegere. Părinţii voiau ca broscuţa să ţină un regim de slăbire, în timp ce ea se străduia din toate puterile să îi liniştească pe părinţii ei, păstrând kilogramele în plus.

Poate, la un moment dat mica noastră broscuţă va găsi mijloacele de a nu se mai simţi obligată să îi liniştească pe părinţii ei. Oare va reuşi să le înapoieze părinţilor ei angoasa lor, din momentul în care ea s-a născut?

Ea singură va găsi calea de a deveni o broscuţă mică, cu o greutate care să-i aparţină doar ei.

Copiii sunt nişte adevăraţi arheologi care descoperă cele mai ascunse secrete de familie.

Ei reuşesc să scoată la iveală, cu o tenacitate uimitoare, un devotament incredibil şi foarte multă dragoste, rănile ascunse, lucrurile nespuse care circulă în trecutul strămoşilor lor.

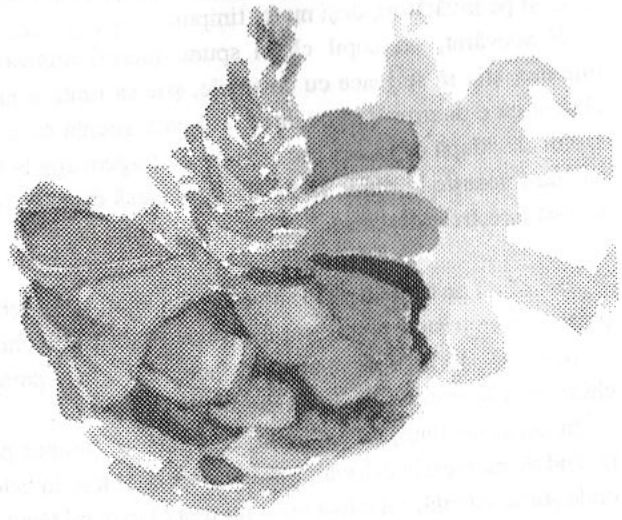

Povestea copiilor clovn

Erau odată, în curtea unei şcoli, trei copii care îşi petreceau toată vremea "făcând pe clovnii". După cum le spunea învăţătoarea părinţilor:

- Toată ziua făceau doar asta.

Nu ştiu dacă voi, care citiţi aceste rânduri sau cei care mă ascultaţi, cunoaşteţi faptul că, în cazul unui copil care "face pe clovnul" există de fapt doi copii care se ascund în el:

- un copil trist şi un copil vesel sau aparent vesel, al cărui rol este acela de a-l ascunde pe copilul trist.

Şi mă veţi întreba probabil:

- De unde provine tristeţea copilului trist care se ascunde în spatele copilului care face pe clovnul? Care face tot felul de giumbuşlucuri pentru a-i face pe ceilalţi să râdă?

Deoarece, probabil v-aţi dat seama până acum, copilul clovn nu râde el însuşi prea mult, ci îi face pe ceilalţi să râdă! Îi face să râdă chiar şi pe învăţători, deşi nu tot timpul.

E adevărat, un copil clovn spune lucruri amuzante, ştie să mimeze, ştie să se joace cu cuvintele, ştie să imite o pisică sau un elefant care doarme sau pe directorul care anunţă cu o voce gravă faptul că: "după ce facem caca trebuie să tragem apa la toaletă" sau că "nu foloseşte la nimic să încălzeşti o clasă dacă, în acelaşi timp se lasă ferestrele deschise. "

Dar să nu ne abatem de la subiect. Aşadar, m-aţi întrebat de unde provine acea tristeţe a unui copil trist care face pe clovnul.

Mai întâi, trebuie să vă spun că vine de foarte departe. De fapt, chiar de la începuturile copilăriei sale.

În cazul lui Paul, de exemplu, care face tot timpul pe clovnul, râzând de manierele celorlalţi, imitând tot ce îi iese în cale. Oare de unde ştie el că tatăl lui a fost un copil trist? Un copil tăcut, mereu cu lacrimi în ochi, închis în sine însuşi... chiar dacă azi tatăl lui e în stare "să închidă gura oricui".

Şi George, un alt copil care face pe clovnul , oare cum de ştie el faptul că mama lui a trăit, cu mult timp în urmă, o experienţă foarte tristă despre care nu a vorbit niciodată? El a înţeles totul şi arată acest lucru tocmai prin faptul că face pe clovnul.

Iar în cazul unui alt copil, oare cum a ghicit el faptul că nu avea niciodată dreptul să fie trist, că trebuia mereu să se prefacă ca şi cum totul ar fi fost în ordine? Oare pe cine credea el că va supăra dacă ar îndrăzni să fie trist?

Un lucru sigur este acela că nici unul dintre cei trei copii clovn despre care vorbeam nu ştia nimic din ceea ce se întâmplase cu părinţii lor în trecut. Şi, cu toate acestea, fiecare dintre ei a înţeles şi a încercat să exprime astfel lucrurile rămase nespuse.

Acolo unde învăţătorii sau părinţii văd doar un copil care face glume şi se prosteşte, există de fapt un copil necunoscut, care se ascunde după o mască şi încearcă astfel să dezvăluie lucruri ce aparţin unei alte realităţi.

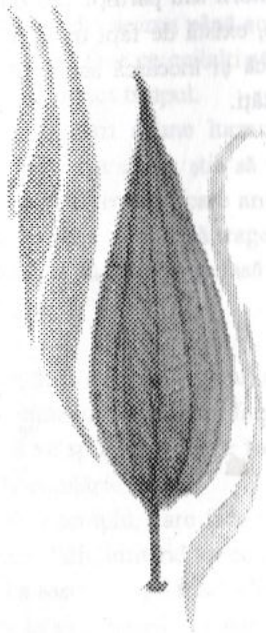

Povestea micii fericiri

A fost odată o mică fericire care se numea Clito. Era foarte timidă, adeseori speriată încercând să se afirme, să iasă din umbra aşteptării.

Cu toate acestea avea o mulţime de dorinţe de viaţă, de întâlniri şi de plăceri, dar, în mintea ei de mică fericire, construise un adevărat munte de temeri, de tristeţi, de răni din trecut, precum şi de refuzuri.

Neînţelegerea provenea din faptul că încerca să înlăture acel munte doar prin mintea ei. Încă nu ştia că fericirea nu se caută cu mintea, ci cu emoţiile, cu sentimentele şi mai ales cu surprizele neprevăzutului, însoţite de multă încredere.

De asemenea nu mai ştia faptul că dincolo de acea barieră de temeri, de refuzuri, în spatele acelui munte pe care voia să îl dea la o parte cu mintea ei, se afla dublul ei, care se numea Ris. Spre deosebire de Clito, Ris era mai deschis şi mai liber. Era nerăbdător şi agitat. Era în stare să îşi asume orice risc pentru a găsi plăcerea.

Însă dorinţa lui secretă era aceea de a o întâlni pe Clito şi de a forma o singură fiinţă. De a regăsi o unitate pierdută, de a se regăsi întregit. Poate în acest lucru constă fericirea, în a te simţi întreg.

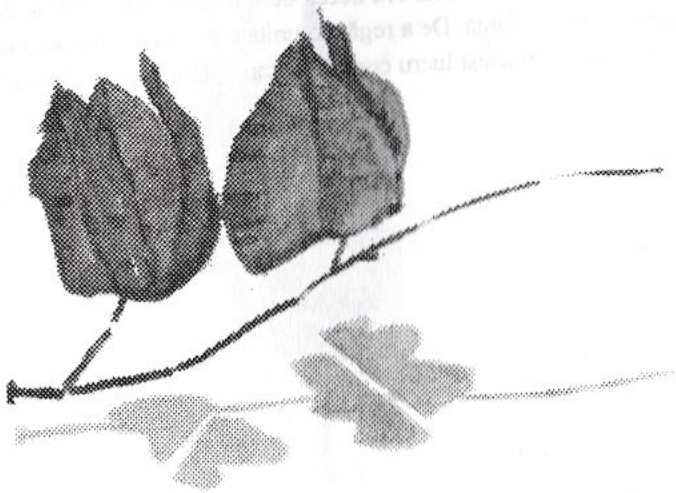

Povestea culpabilității

Doi oameni, care se cunoşteau de mult, s-au întâlnit pe stradă. Amândoi erau trişti, deprimaţi, ca şi cum nu mai aveau de ce să trăiască.

Unul dintre ei, crezând că el era cel mai deprimat, îi spuse celuilalt:

- Dacă nu te superi, mi se pare că nu eşti prea bine, ce s-a întâmplat?

Spera că celălalt îi va răspunde: "Sunt bine, nu am nimic", lucru care i-ar fi permis lui să spună mai departe:

- Ce norocos eşti, mie nu îmi merge bine deloc…

Însă celălalt, contrar oricărei aşteptări, îi răspunse:

- Vai! Nu mi-e bine deloc, mă simt foarte vinovat, îngrozitor de vinovat. Mama mea era bolnavă şi eu am sfătuit-o să facă o operaţie chirurgicală, iar apoi a murit în urma acelei operaţii. Nu ar fi trebuit niciodată să îi dau un asemenea sfat. Din cauza mea a murit.

Atunci primul a izbucnit, la rândul lui:

- La mine e şi mai grav, mama mea era de asemenea, foarte bolnavă, voia să se opereze, însă ei i-am spus să nu facă operaţia. Am sfătuit-o să plece în vacanţă să se odihnească. A murit pe drum, într-un accident de maşină. E îngrozitor, nu ar fi trebuit să-i spun să nu facă operaţia. Practic, a murit din cauza mea.

Interlocutorul lui a adăugat:

- Da, numai că tu o detestai pe mama ta, în timp ce eu o iubeam, aşa că eu sunt cel care suferă mai mult.

- E ceea ce crezi tu, se grăbi să intervină celălalt. Mama ta nu a trebuit să sufere o intervenţie dureroasă. A murit fără să sufere, în timp ce mama…

- Da, numai că mama ta nu a simţit nimic, nu ştia ce i se întâmplă, dar mama …

Conversaţia le-a fost întreruptă de o furtună, dar şi-au promis să o reia în curând.

Pentru a afla care dintre ei era cel mai vinovat, care dintre ei suferea cel mai mult pentru că a spus sau a făcut ceva sau nu a spus şi nu a făcut ceva.

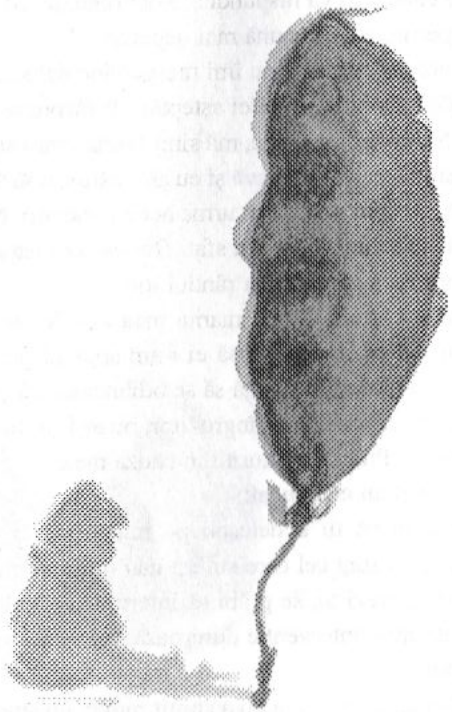

Povestea băieţelului care nu se putea abţine, în timp ce mama lui păstra totul închis în ea, multe lucruri despre care nu voia să vorbească!

A fost odată un băieţel care nu reuşea să se abţină. Mai simplu spus, făcea pe el.

Să nu cumva să credeţi că era uşor pentru el, din contră avea multe probleme din cauza asta: surorile sale îl luau peste picior (se bucurau că puteau să umilească un băiat!), mama lui îi făcea o mulţime de reproşuri, era ruşinos pentru el şi stânjenitor pentru toată lumea! Iar zilele treceau foarte greu. Seara era cuprins de nelinişte deoarece atunci când se dezbrăca îşi vedea chiloţeii plini de urmele dezastrului. Uneori încerca să îi ascundă să pretindă că nu se întâmplase nimic sau amâna cât mai mult momentul când mergea la culcare, dar în sinea lui ştia foarte bine că "făcuse pe el".

- Iar ai făcut pe tine! îi spunea dojenitor mama.

Încercase totul să nu se mai repete un lucru atât de neplăcut. Atunci când se juca şi avea nevoie să facă pipi sau caca, pentru a nu se întrerupe din joacă îşi strângea tare picioarele. Senzaţia trecea... dar urmele rămâneau în chiloţeii lui.

Toată lumea îi dădea sfaturi şi îi spunea:

Ar trebui să faci asta sau asta, ar fi trebuit să faci aşa, de ce nu te opreşti din joacă atunci când ai nevoie la toaletă, ai putea totuşi să fii atent!

Era asaltat de sfaturi şi păreri.

Ceea ce însă nu înţelesese nimeni era faptul că băieţelul nostru păstra un secret, despre care nu vorbise nimănui, nici mamei, nici fraţilor, nici surorilor lui, nici măcar tatăl său care plecase înainte să îi mai poată spune ceva.

Era vorba despre un secret legat de ceva ce se întâmplase când el era încă în pântecele mamei lui. Deşi nu vorbea, undeva în adâncul lui simţise ceea ce se întâmplase. Dovada era faptul că păstrase cu el urma acelui fapt, până în prezent când avea deja zece ani.

O să mă întrebaţi probabil: "dar ce s-a întâmplat în timp ce se afla în pântecele mamei lui?

Nu pot să vă spun exact, deoarece băieţelul este cel care va trebui să o întrebe pe mama lui. Aceasta ar trebui să îi spună despre

durerea pe care a suferit-o, când a pierdut o persoană foarte importantă pentru ea şi, în acelaşi timp, a trăit eliberarea de o persoană foarte dificilă pentru ea.

Tot ce pot să sper este ca băieţelul să îndrăznească să îi ceară mamei lui să îi spună ce s-a întâmplat atunci, când el era în pântecele ei.

Poate îi va povesti şi despre felul în care a venit el pe lume. Oare a venit ca şi cum era o poveste de spus lumii întregi? Sau ea ar fi vrut să îl mai reţină încă un timp în pântecele ei? Poate voia să îşi mai amintească astfel de cel pe care a trebuit să îl părăsească deoarece acesta o lovea?

Nu ştim prea clar nimic din toate acestea. Dar băieţelul nu mai vrea să facă pe el şi astăzi este destul de mare pentru a şti ce s-a întâmplat.

Astfel se încheie povestea băieţelului care nu putea să se abţină fiindcă mama lui reţinea în ea mult prea multe lucruri.

Adeseori drogul reprezintă un terţ introdus de un adolescent (o adolescentă) între sine şi...sine. Un terţ pentru a umple golul imens al unei culpabilităţi care separă, care destramă o persoană mai sensibilă de ea însăşi: despărţind-o mai ales de cele mai apropiate persoane, părinţii săi.

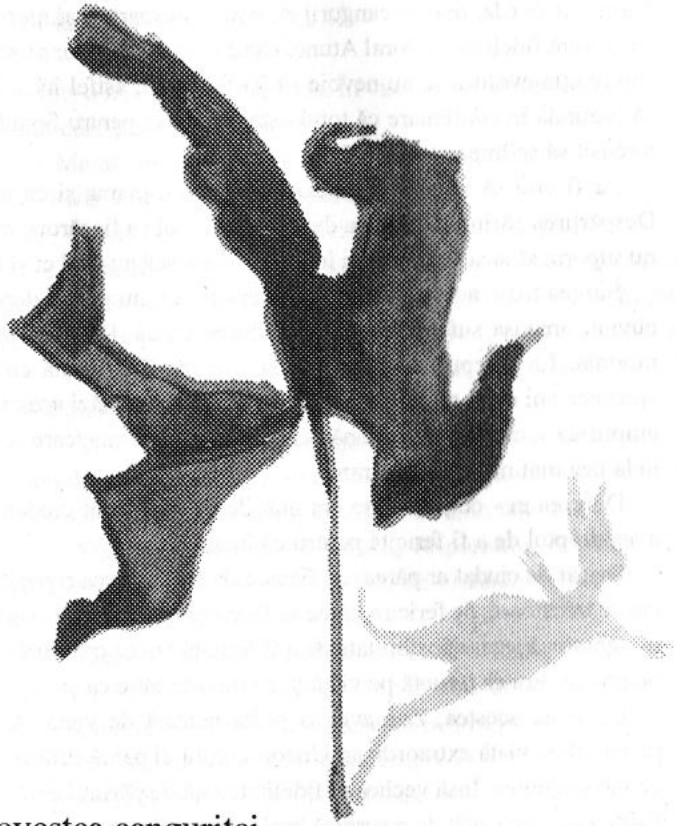

Povestea canguriţei
care trăia o dramă atât de profundă în interior, încât prefera să se anestezieze tot timpul

Mai întâi este bine să ştiţi faptul că femelele cangur sunt foarte loiale în iubirile lor. S-ar putea spune chiar că fidelitatea este regula lor de viaţă.

A fost odată o cangurită pe nume Zoe, care trăia o dramă cumplită în interiorul ei. Se simţea vinovată, nu pentru despărţirea părinţilor ei (da, uneori cangurii se mai şi despart, mai ales pentru că îşi sunt fideli unii altora! Atunci când sentimentele lor se schimbă sau relaţia evoluează, au nevoie să îşi fie fideli, astfel încât nu pot să pretindă în continuare că totul este la fel), ci pentru faptul că nu a reuşit să se împartă în două.

Ar fi vrut să trăiască în acelaşi timp şi cu mama şi cu tatăl ei. Despărţirea părinţilor ei ţinea de viaţa personală a fiecăruia, dar Zoe nu suporta să stea cu mama ei în loc să locuiască cu tatăl ei şi invers.

Simţea toate acestea adânc, în interiorul ei, nu pot să descriu în cuvinte imensa suferinţă pe care o ducea cu ea. Era ca o sfâşiere mortală. La început suferinţa a fost mai mică, în urmă cu cincisprezece ani când se despărţiseră părinţii ei. Dar astăzi acea rană se amplifica şi creştea. Era o rană negricioasă, purulentă, care se infecta la cea mai măruntă supărare.

Durerea ei - culpabilitate era atât de intensă încât credea că nu avea dreptul de a fi fericită pentru ea însăşi.

Oricât de ciudat ar părea, de fiecare dată când avea o posibilitate cât de trecătoare, de fericire, imediat făcea ceva împotriva acestea, ca un sabotor. Fiecare posibilitate de a fi fericită era ca o tortură secretă pentru ea. Era ca o luptă pe viaţă şi pe moarte între ea şi ... ea.

Cu toate acestea, Zoe avea o poftă nebună de viaţă. Avea un potenţial de viaţă extraordinar. Uneori corpul ei parcă strălucea, atât de vie se simţea. Însă vechea ei fidelitate faţă de părinţii ei rămăsese foarte puternică, atât de puternică încât o putea împinge la distrugere.

Încă nu descoperise fidelitatea faţă de sine însăşi.

Astfel, de câţiva ani încoace, Zoe îşi "hrănea" durerea cu un fel de drog fabricat din praful frunzelor unui copac, căruia în ţara ei i se spunea "Alină durerea".

Frunzele acestuia copac, transformate în pudră aveau proprietatea de a calma, de a anestezia mintea, de a o face să alunece într-o plăcere atât de intensă încât uneori ajungea să-şi uite culpabilitatea, disperarea ei profundă.

Însă, pudra pe care o lua avea nişte efecte devastatoare asupra minţii şi asupra corpului ei. Oricum, era exact ce voia ea să se întâmple, să se distrugă, să treacă de cealaltă parte, fără suferinţă, fără să se simtă ruptă în două...

Într-o zi, Zoe a avut un vis. În visul ei vedea un bebeluş, pe care nu îl cunoştea şi care o striga.

- Mamă, mamă, ascultă-mă, am nevoie de tine.

În vis, Zoe îi spunea copilului:

- Eu nu sunt mama ta, nici măcar nu te cunosc!

- Bineînţeles că nu poţi să mă cunoşti, încă nu m-am născut! Nici măcar nu sunt conceput încă şi totuşi exist undeva, în infinitul spaţiului vieţii tale. Eu sunt copilul pe care îl vei avea într-o zi!

- Dar eu nu vreau să am nici un copil, ţipa Zoe în vis. Nu voi avea niciodată un copil, să ştii!

- Ştiu, îi răspunse bebeluşul, de aceea am venit la tine. Să îţi spun doar că eu, dacă într-o zi mă vei concepe, eu voi fi responsabil de viaţa mea. Îmi iau angajamentul acum, în faţa ta.

- Dar cum poate fi un bebeluş responsabil de viaţa lui? Are nevoie de părinţii lui pentru a trăi, de amândoi părinţii! ţipă Zoe, enervată.

- Da, aşa este, are nevoie de fiecare dintre ei, în momente diferite. Un copil nu poate fi responsabil de viaţa părinţilor lui, fiecare dintre aceştia este responsabil pentru propria sa existenţă.

- Nu, nu este adevărat, îl întrerupse Zoe urlând.

Bebeluşul se ridică puţin, deschise ochii şi mai mari şi îi spuse cu o voce foarte limpede:

- Eu am nevoie doar ca tu să mai rămâi în viaţă pentru ca într-o zi să pot fi conceput, să pot apoi să mă nasc şi să exist.

Apoi izbucni într-un râs vesel şi plin de prospeţime şi adăugă:

- După aceea mă voi ocupa de restul lucrurilor. O să-ţi arăt că pot fi responsabil de viaţa mea. O să-ţi demonstrez asta.

În acea dimineaţă, Zoe se trezi cu lăbuţele în buzunarul ei de cangur, căutând dacă nu cumva era acolo un bebeluş cangur care să-i spună cu privirea lui luminoasă:

- O să vezi, o să-ţi arăt... pot să fiu responsabil de viaţa mea.

Otitele sunt cele mai frecvente maladii legate de relaţiile de iubire. Acestea exprimă cu o viteză incredibilă toate ameninţările, neliniştile şi oscilaţiile relaţiei amoroase şi afective dintre părinţii unui copil. Durerea insuportabilă se exprimă printr-o afecţiune a canalelor care duc de afară spre înăuntru: gâtul, ochii şi urechile sunt terenul preferat al suferinţelor în iubire.

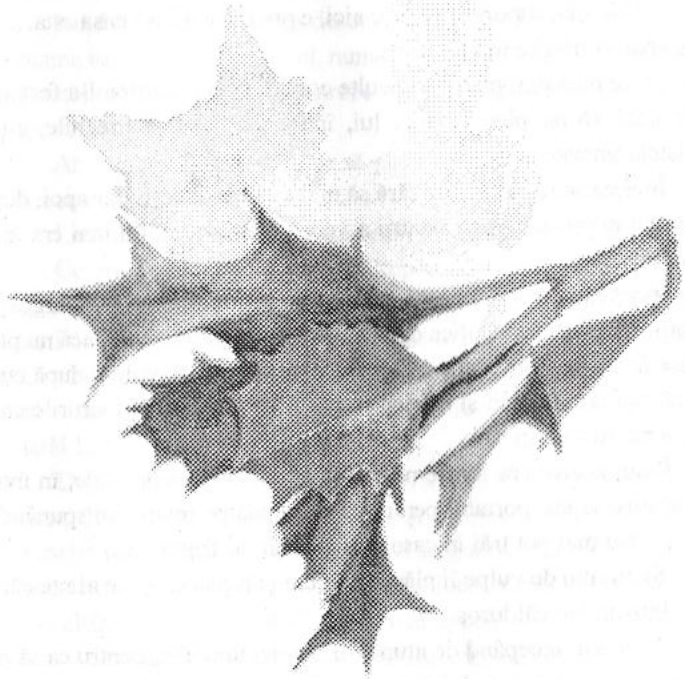

Povestea puiului de vulpe
căruia îi era atât de teamă
că mama lui va pleca,
încât îl dureau mereu urechile

A fost odată un pui de vulpe pe care îl chema Laconi. Într-o zi, trecând prin faţa uşii de la baie (fiindcă, da, familia noastră de vulpi avea o baie) i-a auzit pe mama şi pe tatăl lui certându-se. Acest lucru se întâmplă chiar şi în cele mai armonioase familii de vulpi!

Tata vulpoi se plângea, iar mama vulpe ţipa:

- Nu mai suport să trăiesc aici, e prea friguroasă casa asta... eu aş vrea să trăiesc în altă parte.

Puiul nu a mai putut să asculte continuarea discuţiei. I-a fost atât de frică să nu plece mama lui, încât şi-a astupat urechile, cu o tristeţe imensă.

În acea seară adormise fără să mai asculte poveşti, iar apoi, după miezul nopţii s-a trezit pentru a vedea dacă mama lui mai era încă în cameră.

Începând din acea seară, se trezea de mai multe ori, mergea în dormitor pentru a verifica dacă mama rămăsese cu tata, dacă nu plecase încă, aşa cum a spus. Deoarece, micii pui de vulpe, după cum v-aţi dat seama, aud şi înţeleg totul. Înţeleg uneori şi lucrurile care încă nu au fost spuse!

Puiul nostru era foarte neliniştit, îl dureau des urechile, în interior. Fusese insuportabil pentru el să o audă pe mama lui spunând :

- Nu mai pot trăi în casa aceasta atât de friguroasă.

Şi puiului de vulpe îi plăcea căldura şi îi plăcea să se alinte când era într-un loc călduros.

De aceea, începând de atunci, îl dureau urechile, pentru ca să nu mai audă... că mama lui ar putea să plece, să se îndepărteze de el, să se întoarcă în ţara ei îndepărtată, de dincolo de mare sau chiar şi de peste ocean!

Tatăl lui, care era foarte sensibil, simţise că puiul era neliniştit. Într-o zi îl luă să facă împreună o plimbare pe malul mării... doar ei doi şi îi spuse:

- Ştii, o iubesc mult pe soţia mea, pe mama ta. Este foarte importantă pentru mine şi chiar îmi doresc să trăim împreună. Ştiu că deseori îi este frig şi are nevoie de căldură, de veselie, de

mângâieri şi de blândeţe. Când m-am căsătorit cu ea, nu ştiam că vulpile pot avea atât de multă nevoie de tandreţe, de alint, de veselie, de dans, de tot felul de cadouri ale vieţii. Îmi doresc foarte mult să o păstrez aici, să trăim împreună. Asta îmi doresc eu cu adevărat. Şi tu, micuţul meu, ce îţi doreşti, în adâncul inimii tale?

Puiul de vulpe îl privea descumpănit. Şi el voia să o păstreze pe mama lui, dar doar pentru el, numai pentru el. Dacă nu ar exista sora şi tatăl lui, ar putea să o păstreze pe mama lui numai pentru el singur! Aţi înţeles clar, nu?

Ar fi fost în stare chiar şi să plece cu ea, acolo departe, în ţara aceea exotică şi parfumată.

Era într-adevăr buimăcit de cele ce îi spusese tatăl lui.

Ce era de făcut? S-au întors împreună acasă, puiul fiind foarte gânditor, întrebându-se cum ar putea să audă mai bine... fără să îl mai doară urechile. Ceea ce îi spusese tatăl lui era foarte important. Cuvântul unui vulpoi este întotdeauna foarte important în familiile de vulpi. Acum îşi dorea mult să o păstreze pe mama lui dar şi pe tatăl lui!

După acea discuţie, se pare că nu l-au mai durut urechile. În sinea lui, ştia că mama lui are pur şi simplu nevoie de căldură, de veselie şi de tandreţe şi mai ştie că el singur nu poate să îi ofere toate acestea! A înţeles atunci foarte multe lucruri, micul nostru Laconi. De altfel, dacă l-aţi întâlni acum, v-ar spune:

- Pe mine nu mă mai dor urechile, nu mai îmi este frică de plecarea mamei mele în ţări mai calde, fără mine... Oricum, tata şi cu mine avem mare grijă de ea!

Astfel se încheie, deocamdată, povestea puiului de vulpe Laconi căruia îi era atât de teamă că mama lui va pleca, încât îl dureau mereu urechile.

Povestea fetiţei căreia îi era foarte frică de abandon

Era odată o fetiţă, care încă de când era foarte mică îl întreba pe tatăl ei:

- Tati, cum am venit eu în familia aceasta?

Iar tatăl ei îi răspundea foarte serios:

- Mama ta voia să aibă un copil şi eu m-am dus să te caut la magazinul de bebeluşi. Rămăsese doar unul acolo. Probabil că nu a vrut nimeni să îl ia. Era acolo, ne aştepta pe un raft, chiar în capătul magazinului. Tu erai acel bebeluş. Nu am avut de ales. Apoi au intrat nişte ţigani care voiau şi ei să ia un copil. Dacă nu te luam eu, te-ar fi cumpărat ei atunci, cred că voiau să aibă o fetiţă.

Fetiţa a crezut mult timp povestea, pe care tatăl ei i-o povestea foarte serios.

Uneori îl întreba:

- Crezi că am rămas acolo, pe raftul magazinului, pentru că nu mă voia nimeni?

În sinea ei, spera că tatăl ei îi va spune râzând:

- Nu, doar pe tine te voiam, nu voiam să iau pe nimeni altcineva.

Însă acesta răspundea, gânditor:

- Nu ştiu exact, cert este că nu mai erau alţi copii în ziua aceea. Îmi amintesc bine, erai singurul bebeluş de pe raft...

Fetiţa simţea, undeva ascuns în adâncul ei, un sentiment de furie faţă de tatăl ei care ar fi trebuit să vină mai repede să o caute şi, în acelaşi timp, recunoştinţă pentru acelaşi tată care nu o lăsase să rămână acolo, singură în magazin şi să fie, poate, luată de ţigani!

Uneori, tatăl ei îi mai spunea:

- Şi de altfel, dacă nu eşti cuminte, dacă nu înveţi bine la şcoală, te duc înapoi la magazin. O să aleg un alt copil de acolo, poate acum sunt mai mulţi şi am de unde alege!

Cuvintele acestea au fost foarte înspăimântătoare pentru fetiţă, avea sentimentul dureros că ar putea fi respinsă, abandonată. Şi că a fost aleasă în lipsă de altceva mai bun, iar dacă cei ca ar fi trebuit să o iubească, găseau altceva mai bun, o vor abandona.

Mai târziu, bineînţeles, a aflat de unde vin bebeluşii, iar povestea

tatălui ei nu mai avea nici un rost. Totuşi, în adâncul ei, rana rămânea ascunsă şi dureroasă.

Pentru a nu mai suferi, la optsprezece ani şi-a spus: "A te îndrăgosti înseamnă a fi nefericit".

Devenind femeie, a trăit multe situaţii e abandon, în relaţiile ei cu bărbaţii. Fiindcă făcea în aşa fel încât să nu se îndrăgostească, să nu se ataşeze de nimeni.

Chiar şi astăzi, când are patruzeci de ani, îi este greu să stabilească o relaţie de durată, ezită mereu, din teama de a fi respinsă, abandonată, "trimisă înapoi la magazin".

Într-o zi, se hotărî să îi trimită acea povestioară tatălui ei. S-a gândit câteva zile înainte, fiindcă acum era bătrân tatăl ei şi nu voia să îl rănească. Până la urmă îi trimise scrisoarea, sperând că el va înţelege mesajul.

Nu ştim ce a simţit tatăl ei când a aflat că povestea despre "magazinul de bebeluşi" o rănise atât de mult pe fetiţa lui.

Ceea ce ştim este faptul că, puţin mai târziu, femeia a întâlnit un bărbat cu care se simţea atât de încrezătoare încât nu îi mai era frică de abandon, nu o mai speria gândul că va fi dusă înapoi la magazinul cu copii.

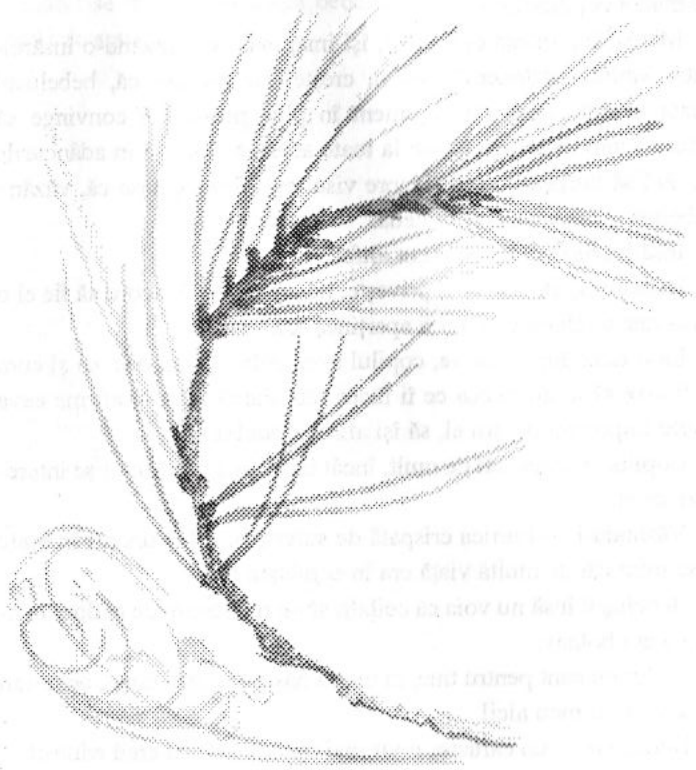

Povestea bebeluşului care simţea o furie foarte mare, de când ieşise din pântecele mamei lui

A fost odată un bebeluş care fusese conceput de un bărbat şi de o femeie, care nu ştiau dacă se iubeau destul de mult... pentru a rămâne împreună.

Uneori se întâmplă astfel de lucruri.

De fapt, ca să fim mai exacţi, genitorul lui nu voia să mai trăiască cu mama copilului.

Mama, în dorinţa ei secretă, îşi imaginase că, văzând-o însărcinată, iubirea partenerului ei va creşte. Se gândise că, bebeluşul odată născut, va fi un argument în plus pentru a-l convinge să trăiască împreună. Ea visase la toate acestea, undeva în adâncurile ei, fără să vorbească însă despre visul ei. Îşi imaginase că, văzând bebeluşul, partenerul ei va ceda.

Însă lucrurile s-au petrecut altfel.

Bebeluşul, în ceea ce îl priveşte, nu era deloc de acord să fie el o miză într-o relaţie care nu îi aparţinea lui.

La o lună după naştere, copilul avea colici dureroase, ca şi cum ar fi vrut să arunce ceea ce îi făcea rău. Parcă voia să afirme ceva foarte important pentru el, să îşi afirme locul lui.

Copilul suferea atât de mult, încât tatăl lui a început să se intereseze de el.

Văzându-l cu burtica crispată de suferinţă, îl lua uneori în braţe şi se mira cât de multă viaţă era în copilaşul lui.

Bebeluşul însă nu voia ca ceilalţi să se intereseze de el doar pentru că era bolnav.

- Eu nu sunt pentru tine, ci m-am născut pentru mine, am locul meu, doar al meu aici!

Bebeluşii au un caracter mult mai puternic decât cred adulţii!

Într-o zi, mama bebeluşului a îndrăznit să îi vorbească:

- Cred că eşti un copil foarte curajos, îmi spui ceva foarte important, aşa cum ştii tu să spui. Îmi spui că nu trebuie să te confund cu mine însămi. Va trebui să o întreb pe mama mea, ce anume am trăit atunci când aveam o lună. Cred că încerci să îmi atragi atenţia asupra unui lucru care mi s-a întâmplat dar pe care l-am uitat

apoi. Îţi mulţumesc pentru asta.

Trebuie să ştiţi că, bebeluşii, cu durerile lor de burtică sau cu alte dureri sunt capabili să transmită lucruri diferite fiecăruia dintre părinţii lor. Bebeluşii au limbaje cu forme diferite.

Astfel se încheie povestea bebeluşului care avea atât de multe lucruri de spus.

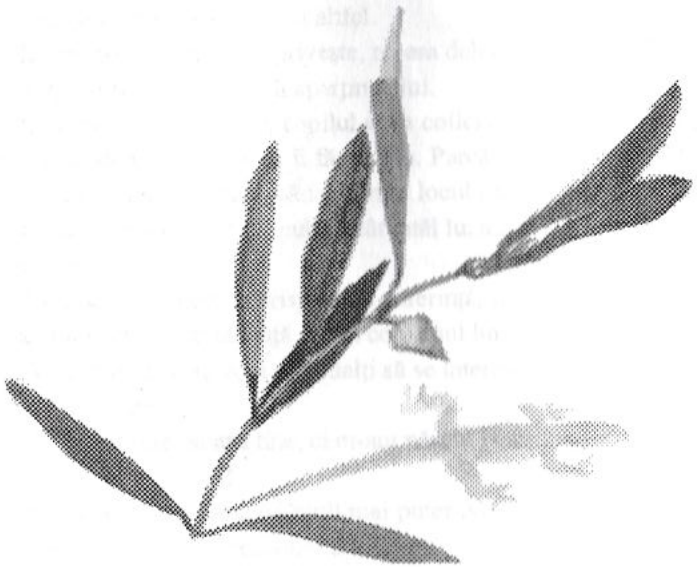

Povestea micii şopârle care se mişca tot timpul

A fost odată un pui de şopârlă care se mişca tot timpul. Şi, după cum bine ştiţi, şopârlele se mişcă foarte mult. Dar ea, nu stătea deloc locului.

Se agita cât o mie de şopârle la un loc! De altfel, părinţii ei erau foarte îngrijoraţi din cauza aceasta. Credeau că era din cauza nervilor sau un fel de maladie şi trebuia să o ducă pe şopârla cea mică la un doctor de şopârle sau la un "psiholog de şopârle". Pe scurt, erau foarte întristaţi şi neliniştiţi, rămânând mult timp nemişcaţi, lucru rar pentru o şopârlă.

Mica şopârlă însă continua să se mişte foarte mult, să lovească cu coada, cu lăbuţele, să se caţere peste tot sau să sară cât mai sus.

Ceea ce nu ştiau părinţii ei era faptul că micuţa şopârlă avea o mulţime de îndoieli. Din această cauză căuta tot timpul să găsească propriul ei adevăr.

Încerca să afle dacă părinţii ei erau cu adevărat părinţii ei. Bineînţeles, ea îi numea, în limbajul şopârlelor mamă şi tată, dar undeva, foarte profund în inima ea avea o îndoială.

"Oare mama şi tata sunt într-adevăr părinţii mei?"

Agitându-se tot timpul încerca să arate că nu era la fel ca celelalte şopârle din familia ei. Ele nu se mişcau aşa, nu se agitau în acelaşi fel, nu erau la fel de nervoşi... Cred că aţi înţeles, mica şopârlă era cu adevărat ieşită din comun. Căuta să afle adevărul în orice fel. Voia să ştie de unde venea. De aceea se zbătea în toate direcţiile nu ştiu dacă într-o zi fiecare dintre părinţii ei va îndrăzni să îi vorbească despre sine. Dacă, de exemplu, tată ei va îndrăzni să îi spună:

- Eu te consider fiica mea şi mă simt cu adevărat tatăl tău.

Dacă o va lua la piept şi îi va spune la ureche, să audă doar ea:

- Auzi bătăile inimii mele?, înţelegi ce îţi spune, apropie-te, apropiate să auzi mai bine.

Iar mica şopârlă, cu urechea lipită de inima tatălui ei va auzi: "Orice se va întâmpla, eu voi fi întotdeauna tatăl tău, chiar şi atunci când vei fi mare, când vei pleca de lângă noi, eu voi fi mereu tatăl tău."

Oare mama ei va îndrăzni să îi spună:

- În fiecare dimineaţă, înainte de a pleca la şcoală, o să avem câteva momente pentru alinturi. O să rămânem puţin îmbrăţişate, fără să ne mişcăm. Ne vom strânge toată tandreţea pe care o vom păstra până la sfârşitul zilei când ne vom revedea.

- Nu ştiu dacă fiecare va face acest pas, pentru a-i confirma fiicei sale că este într-adevăr copilul lor.

Poate nu ştiţi faptul că această îndoială se regăseşte la mai mulţi dintre copiii ... şopârle, iar acea îndoială se numeşte - misterul originilor.

Şi aşa se încheie povestea micii şopârle care se mişca tot timpul.

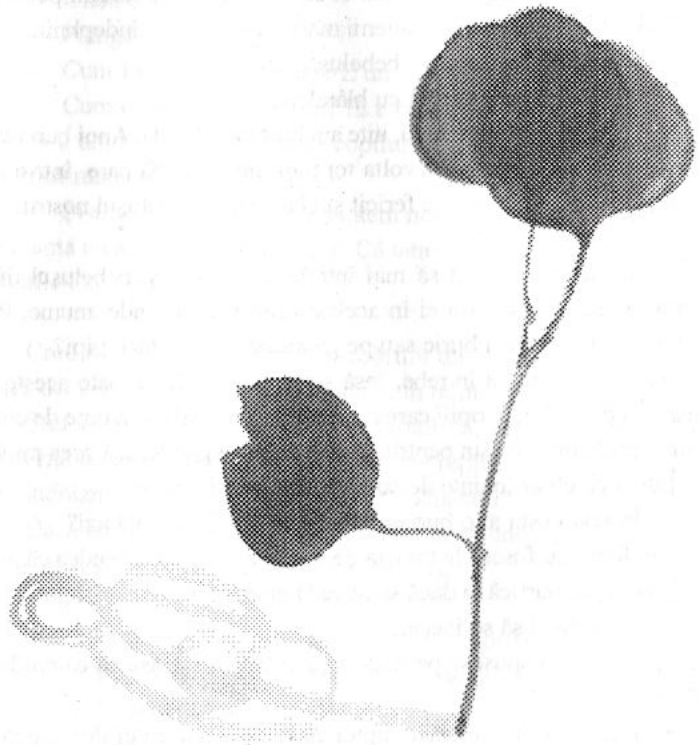

Povestea fetiţei care credea că are un bebeluş în burtă

Era odată o fetiţă care o auzise pe mama ei spunând:

- De data asta e adevărat, chiar aştept un copil!

Fetiţa a întrebat-o:

- Aştepţi un copil adevărat?
- Da, vreau să spun că sunt însărcinată.

Fetiţa o vedea deja pe mama ei cu o mulţime de sarcini pe cap, aşa învăţase la şcoală, că oamenii mari au sarcini de îndeplinit.

- Dar unde îl aştepţi pe bebeluş, mami?

Mama i-a răspuns atunci cu blândeţe:

- Aici, în pântecele meu, uite am burtica rotundă. Apoi burta va creşte iar copilul se va dezvolta tot mai mult... după care, într-o zi va ieşi afară. Tatăl tău este fericit şi el aşteaptă bebeluşul nostru.

Fetiţa nu a îndrăznit să mai întrebe cum va ieşi bebeluşul din burta mamei şi a tatălui ei în acelaşi timp sau pe unde anume. Pe gură, prin spate, prin buric sau pe gaura pe care se face pipi?

Nu a îndrăznit să întrebe, însă s-a gândit mult la toate acestea, seara, în pătuţul ei. Copiii care nu mai merg la toaletă înainte de culcare... probabil fac asta pentru că nu vor să se gândească prea mult.

Într-o zi, chiar înainte de culcare mama ei i-a spus:

- În seara asta ai o burtă mare, nu ai fost la toaletă azi?

Nu, fetiţa nu fusese la toaletă de trei zile. Deoarece credea că are un bebeluş în burtică şi dacă se duce la baie, bebeluşul ar fi putut să cadă în toaletă şi să se înece.

Nimeni nu îi spusese pe unde ieşeau bebeluşii, aşa că ea credea că ieşeau pe acolo.

Şi nimeni nu îi explicase faptul că fetiţele mai mici de zece ani nu puteau avea copii, doar femeile făceau asta. I se spunea mereu că semăna cu mama ei şi că într-o zi va fi şi ea mamă la rândul ei.

În mintea fetiţei lucrurile se confundau, se amestecau şi, după cum aţi văzut, ea păstra totul în ea. Nu voia să lase nimic afară. Nu

mai îndrăznea să întrebe, să afle răspunsuri la toate întrebările care i se amestecau în minte.

Vreţi să ştiţi care erau întrebările ce o frământau cel mai mult? Sunt sigur că nu le cunoaşteţi pe toate.

De exemplu:

- Cine a pus bebeluşul în burta mamei?
- Unde era înainte?
- Plânge acum?
- Cum i se dă de mâncare? E un băiat sau o fetiţă?
- Cum o să îl recunoaştem? El e bebeluşul pe care îl aşteptăm? Dacă e altul? Dacă "s-a greşit copilul" atunci când a fost adus în burtica mamei?
- Şi el, cum o să ştie cine suntem noi? Cum va şti că mama lui e mama mea, iar eu sunt sora lui? Că tata e tatăl meu? Cum va reuşi să afle toate astea?

Cred că e greu să răspunzi întrebărilor din mintea fetiţelor ... mai ales dacă acele întrebări rămân acolo, în mintea lor.

Ştiu că mama fetiţei a înţeles faptul că, fetiţa era constipată datorită tuturor acelor întrebări pe care le reţinea în minte şi pe care nu îndrăznise niciodată să le spună, rămânând în ea, ca ceva rău.

Dacă aţi şti câte întrebări se află în mintea unei fetiţe sau a unui băieţel ai căror părinţi aşteaptă un bebeluş!

Povestea noastră nu este dedicată doar taţilor şi mamelor care au deja un copil şi care îl aşteaptă pe următorul, ci tuturor foştilor copii care vor să devină cândva părinţi.

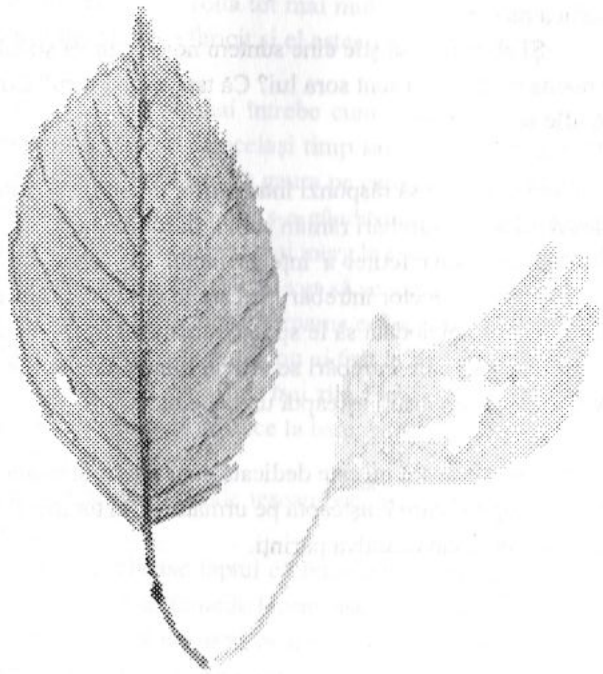

Povestea "celei mai mari minciuni"

Cred că ştiţi deja povestea despre "haina geloziei" şi ştiţi ce mulţi "pui" a făcut acea haină!...

Să vedeţi acum ce se întâmplă între fraţi şi surori, băieţei şi fetiţe.

Unii părinţi cred şi chiar spun:

"Fetiţa mea este insuportabilă, este geloasă pe sora ei." Sau: "Fiul meu nu încetează să o sâcâie pe surioara lui, e geloasă pe ea!"

Alţii mai adaugă: "Se ceartă tot timpul între ei. El ia tot ce are ea. Ne-a spus că pe el nu îl iubim şi că o preferăm pe sora lui."

Alţii spun mai departe: " I-am spus, nu înţeleg de ce eşti gelos. Te iubim la fel ca pe sora ta!"

Eu cred că aceşti părinţi îi mint pe copiii lor, chiar dacă nu ştiu acest lucru.

Deoarece nu putem iubi "la fel" . Fiecare iubire e unică.

Nu cred că un copil e gelos pe sora sau pe fratele lui.

Cred că aceşti copii îşi caută un loc, caută cu disperare un loc în inima părinţilor lor unde să se poată simţi cu adevărat "acasă". Cred că aceşti copii, care sunt numiţi "geloşi" nu sunt siguri de faptul că există un loc pe lume care să le fie rezervat doar lor. Este ca şi cum ei şi-ar imagina că, luând locul altuia, ar avea o viaţă mai bună.

Era odată o fetiţă care nu prea suporta prezenţa surorii sale. Se gândea că "de când a venit surioara cea mică, totul era doar pentru ea. Toată lumea o înveselea, o alinta, se îngrijora dacă nu era mulţumită, dacă "a făcut" sau "n-a făcut".

Fetiţa şi-ar fi dorit ca în loc de o surioară să aibă un frăţior, astfel ea ar fi avut locul ei de fetiţă, în întregime. Nu se simţea deloc geloasă. Se gândea că părinţii ei au greşit copilul. Sau, mai simplu, că nu ar fi trebuit să accepte o a doua fetiţă. Adeseori, îi spunea surorii ei, în gând:

- Întoarce-te de acolo de unde ai venit, aici nu e familia ta, ai greşit locul...

Părinţii uită de obicei faptul că nu sunt singurii care "îşi doresc un copil".

Şi copiii pot să îşi dorească ... un alt copil.

Dorința unui copil are nevoie să fie înțeleasă. Nu neapărat realizată.

Copiii pe care părinții lor îi consideră geloși sunt cel mai adesea copiii care își doresc un alt copil în familie.

Ar fi timpul ca în anumite familii să se vorbească despre toate acestea și să se împărtășească dorințele fiecăruia.

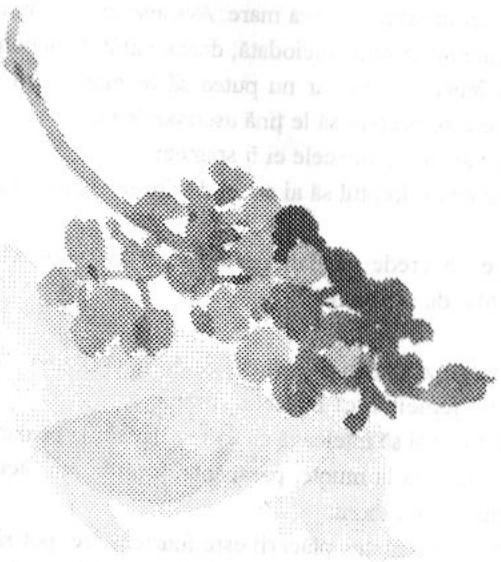

Povestea mamei focă
ce avea o burtă foarte mare

Era odată o mamă focă cu o burtă foarte mare. Iar burta aceea o deranja. Se gândea tot timpul la ea. Dimineaţa, când se îmbrăca (fiindcă şi mamele foci se îmbracă), seara, în timpul zilei, burta ei îi sărea tot timpul în ochi.

Făcuse o mulţime de lucruri ca să scape de ea: a ţinut regim, a făcut gimnastică, a mers cu bicicleta. Apoi a dat înapoi tot ce primise de la ceilalţi şi nu era bun pentru ea. Căci nu este bine să păstrăm în noi lucrurile care nu ne fac bine.

A făcut, de asemenea un întreg travaliu de ascultare de sine pentru a încerca să afle ce voia să îi spună burta ei cea mare.

Găsise câteva răni mai vechi, nedreptate, umilinţă şi câteva frici pe care le mai purta cu ea.

Într-o zi a început să facă legătura dintre dorinţele ei şi faptul că burta era în continuare prea mare. Avusese şi încă mai avea dorinţe despre care nu vorbise niciodată, dorinţe atât de nepotrivite, atât de violente încât nici măcar nu putea să le mărturisească. Mai erau câteva pe care prefera să le ţină ascunse în ea.

Era ca şi cum pântecele ei îi spunea:

- Tu nu ai dreptul să ai astfel de dorinţe şi astfel de gânduri.

- Ce va crede celălalt despre tine dacă află că ai astfel de dorinţe atât de senzuale?

E greu să recunoşti că ai astfel de dorinţe. Mama focă descoperea că era şi o femeie focă în acelaşi timp.

A ajuns apoi să înţeleagă că toate activităţile pe care le făcea singură: să meargă la munte, parapanta, înotul... nu făceau decât să îi confirme acelaşi lucru:

"Când intensitatea plăcerii este foarte mare, pot să accept să nu o controlez. Pot îndrăzni să îmi pierd controlul, dar doar atunci când sunt singură!"

Oare va putea într-o zi să-şi exprime plăcerea, să se abandoneze,

să recunoască dorinţa cea mai neliniştitoare, din adâncul fiinţei ei?

Nu ştiu ce se va întâmpla. Ştiu doar că are destul de mult respect de sine pentru a renunţa la acel ecran şi a deveni mai mult... ea însăşi.

Povestea suspinului

Era odată un suspin care îşi căuta răsuflarea. Şi dintr-o dată a ieşit din gâtul unui băieţel, ca din greşeală, buimăcit, aproape stângaci şi foarte timid.

Era un suspin copleşit de faptul că se regăsea prima oară afară.

Uimit, băieţelul îi spuse:

- Dar de unde vii tu, nu te cunosc, e prima oară când te văd şi te aud!

Uşor emoţionat, micul suspin îi răspunse:

- Aşa este, e prima oară când îndrăznesc să ies din pieptul tău, până acum nu credeam că aşa ceva era posibil.

- Vrei să-mi spui povestea ta? îl întrebă băieţelul.

- Povestea mea, seamănă cu a ta, doar că e invers.

- Cum adică, invers?

- Da, tu, de exemplu, trăieşti, respiri pentru altcineva, în timp ce eu încerc să trăiesc, să respir numai pentru mine.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, exclamă băieţelul, cAre simţea cum creşte în el furia.

- Pai e uşor, e simplu. Tu îţi petreci viaţa sufocându-te. Ştii crizele de astm pe care le ai, eu le cunosc foarte bine. Au apărut când aveai şase ani.

- Nu îmi amintesc nimic despre asta...

- Ah! Dar corpul tău, el nu a uitat. Erai foarte mic, dormeau în aceeaşi cameră cu părinţii tăi şi într-o zi ai auzit un zgomot. Ai deschis ochii şi ţi-a fost tare frică, deoarece credeai că tatăl tău o sufoca pe mama ta. ea gemea, fără să spună nimic.

- Aşa este, am dormit mult timp în camera părinţilor mei, până la opt ani! Dar nu îmi amintesc ce îmi povesteşti tu.

- Vreau să cred că nu îţi mai aminteşti nimic. Şi totuşi aşa s-a întâmplat, cum îţi spun eu. Fiindcă eu eram în interiorul tău şi am simţit cum ţi-ai blocat respiraţia. Vedeau ceva fără să înţelegi ce se întâmpla. Credeai că tatăl tău îi făcea rău mamei tale.

- Dar ce făceau atunci? Îl întrebă băieţelul pe suspin.

- Făceau dragoste, le plăcea.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ
BUCUREŞTI
Sediul Central "M. Sadoveanu"
- Comunicarea Colecţiilor -

- Aşa deci, asta înseamnă a face dragoste. Să stai deasupra celuilalt şi să-l sufoci!

- Nu, nu să îl sufoci. Ce ai auzit tu erau gemete de plăcere. Când părinţii fac dragoste şi sunt de acord să trăiască acea iubire împreună, îşi dau unul altuia plăcere. Sunt fericiţi.

- Bine, spuse simplu băieţelul.

- Nu pot să-ţi explic acum chiar tot, îi spuse suspinul, o să descoperi tu singur mai târziu...

- Aşa deci!

- Sigur că da, mai târziu când vei fi un pic mai mare!

Din acea zi, pot să vă asigur, pentru că e o poveste adevărată, băieţelul nu a mai avut niciodată o criză de astm, nu a mai avut nevoie de medicamente sau de îngrijiri atente "din cauza astmului"!

Povestea băieţelului care credea că a muri înseamnă a nu mai exista

Ştiţi la fel ca mine că nu există ceva mai greu decât a încerca să îi explici unui copil:

- Ce este moartea?

Majoritatea părinţilor se pierd în nişte răspunsuri confuze, vagi sau pline de certitudini bizare.

Unii răspund:

- Nu trebuie să plângi, acolo unde a mers e fericit acum!

Iar copilul, căruia i se spune să nu plângă, vede foarte clar tristeţea celor care îi cer să nu o arate pe a lui!

Alţi părinţi vor spune:

- Bunicul tău a ajuns în cer acum.

Iar fetiţa care şi-a pierdut bunicul preferat va merge pe drumul spre şcoală uitându-se spre cer. Va fi certată fiindcă păşeşte prin bălţi sau nu e atentă la trecătorii pe care îi izbeşte.... Seara va refuza să se tragă jaluzelele la camera ei, pentru a mai putea privi cerul în timpul nopţii,

- Ca să văd dacă bunicul va trece pe acolo... în drumul lui spre cer.

Unii părinţi vor încerca să spună:

- Atunci când murim, suntem îngropaţi în cimitir...

Alţii spun:

- Bunicul sau bunica veghează asupra noastră şi trebuie să vă purtaţi frumos cu mama şi cu tatăl vostru.

Alţii vor spune cuvinte destul de ciudate precum:

- De când l-am pierdut pe tatăl tău, mi-e foarte greu să mă descurc.

Iar băieţelul sau fetiţa o vor privi pe mama lor uimiţi, stupefiaţi, încercând să-şi imagineze cum l-a pierdut mama pe tatăl lor? L-a pierdut oare în pădure ca pe Tom degeţel?

Sau l-a pierdut când erau în oraş, într-un magazin mare ca şi cel în care se pierduse odată vărul lor, Petre.

Unii copii îşi vor căuta părintele mort uneori ani de zile.

Toate explicaţiile date în detalii sau foarte succint, ştiţi foarte bine că nu pot mulţumi un copil normal.

E adevărat că adulţii sunt destul de încurcaţi când li se adresează

întrebări despre moarte. Nu îndrăznesc să spună că nu ştiu nimic despre asta. Îi lasă pe copii să creadă că ei, adulţii ştiu foarte bine despre ce este vorba.

De fapt, nimeni nu ştie ce este moartea.

Nimeni nu s-a întors pentru a vorbi despre acest lucru.

Adulţii nu ştiu să recunoască pur şi simplu:

- Nu ştiu ce este moartea.

Dacă o mamă ar spune:

- Singurul lucru pe care îl ştiam că nu îl voi mai putea îmbrăţişa pe tatăl meu care a murit anul trecut!

Un tată ar putea spune, emoţionat:

- Ceea ce o să păstrez de la el e amintirea unui bărbat vesel. Îi plăcea mult să râdă şi să înoate.

Băieţelul despre care o să vă vorbesc se numea Ieremia. Într-o zi, s-a întors de la şcoală şi i-a spus mamei lui:

- Mamă, eu ştiu ce este moartea.
- Sigur că da, îi răspunse mama.
- Este atunci când nu mai poţi să vorbeşti cu cineva, să vezi, sau să atingi pe cineva.
- Cam aşa este, îi spuse mama.
- Când murim nu mai existăm, afirmă Ieremia.

După ce se gândi câteva clipe, mama îi răspunse:

- E adevărat ce spui tu, atunci când mori nu mai exişti în exterior. Dispari însă poţi să continui să exişti în interior.
- Nu, nu se poate, nu mai exişti niciodată.
- Eu cred că poţi să continui să exişti, prin mintea ta, prin gândurile tale.

Când eram mică, adăugă mama, aveam o prietenă, Clotilde, care într-o zi a fost călcată de un camion mare când se întorcea de la şcoală, mergea pe şosea, pe unde nu trebuia să meargă. Pentru mine, Clotilde a continuat să existe mult timp. Chiar şi astăzi mă gândesc uneori la ea. Mi-o amintesc, cu codiţele ei roşcate şi ţin minte cum ştia să facă "turnul Eiffel" cu un capăt de aţă. Nu ştiu cum reuşea,

dar cu câteva gesturi rapide, împletea turnul Eiffel. O iubeam mult pe Clotilde.

Când păstrezi amintirea frumoasă a cuiva, acesta continuă să existe în noi.

După o lungă tăcere, Ieremia şopti foarte încet:

- Eu am păstrat amintirea bunicii, de când îmi făcea tarte cu mere. Făcea un semn mic pe fiecare spunând - "va fi mai bună cu puţină dragoste în ea".

Dacă ea uita, îi spuneam eu "mai pune un pic de dragoste în ea, e mai bună". Şi îmi mai amintesc cum îmi dădea cu parfum în păr, "să miroasă frumos", îmi dădea mult, prea mult!... Ştia să mă asculte, bunica, chiar şi atunci când nu spuneam nimic.

- Asta înseamnă să exişti în interior, confirmă mama, foarte emoţionată, atunci când păstrăm în noi amintirea persoanei care a murit. Când păstrăm în noi urma acesteia, pentru mult timp, cu bucurie sau cu regret uneori.

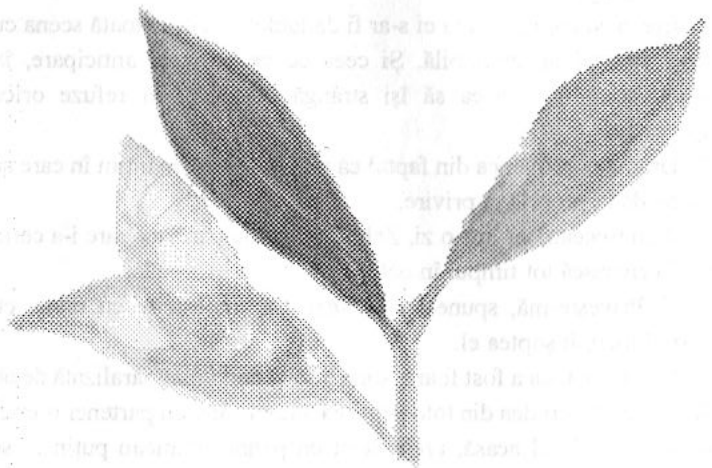

Povestea micii gazele
care nu găsise încă un loc intim...
pentru a scăpa de propria ei privire

Ştiţi că gazelele sunt foarte pudice? Da, atât de pudice încât nu le putem surprinde niciodată făcând dragoste.

Pentru asta, ele au nevoie de intimitate, de încredere şi de multă tandreţe.

Pentru a se abandona, pentru a se deschide, pentru a-i oferi partenerului toată frumuseţea ei, o gazelă are nevoie de multă atenţie.

Pentru a trăi o relaţie de iubire, o gazelă cere dovezi de respect pe care nu le regăsim la alte animale: blândeţe, atenţie, abandon, bucurie şi timp, mult timp.

Dar acea gazelă, pe nume Zela, avea în plus o teamă îngrozitoare: îi era frică de propria ei privire. De fiecare dată când începea o relaţie de iubire, teama aceea reapărea. Îşi imagina că "se va vedea făcând dragoste".

Era ca şi cum privirea ei s-ar fi dedublat, "vedea" toată scena cu o limpezime insuportabilă. Şi ceea ce vedea, prin anticipare, în imaginaţia ei, o făcea să îşi strângă coapsele, să refuze orice apropiere.

Drama ei provenea din faptul că nu găsise un loc intim în care să scape de ... propria ei privire.

Anii treceau, iar într-o zi, Zelda a găsit un partener care i-a cerut să îl privească tot timpul în ochi.

- Priveşte-mă, spune-mi ce vezi. Obişnuieşte-te cu mine, cu corpul meu, îi şoptea el.

La început, ea a fost foarte surprinsă şi chiar mai paralizată decât de obicei. Ea credea din totdeauna că atunci când un partener o invita, o ducea la el acasă, unde beau un pahar, glumeau puţin ... se repezea apoi la ea, o mângâia şi descoperea apoi cu mare mirare... că era virgină. La vârsta ei! Ce ruşine.

Contrat aşteptărilor acest partener îi spuse:

- Descoperă-mă, acordă-ţi timp să te obişnuieşti cu mine, încet, încet...

Acesta nu era la fel ca ceilalţi. Surprinzător, el era cel care îi

cerea să îl descopere. Zela avu nevoie de ani de zile pentru a înţelege acea atitudine nouă pentru ea.

Nu vă pot povesti mai departe, urmarea ţine de... zona intimităţii.

Ceea ce ştiu este că Zelda are nevoie de timp pentru ea. Pentru a-şi îmblânzi propria privire. În loc să se vadă pe sine făcând dragoste, îl va vedea pe partenerul ei abandonându-se.

Într-o zi, un copac îi va auzi râzând împreună.

Mi-am imaginat că Zelda, gazela, a descoperit mai mult din intimitatea ei, într-un elan de viaţă care o uimea chiar şi pe ea însăşi.

Povestea cancerului care voia să fie pe primul loc în viaţa unei femei

Era odată un mielom care spera că va avea o a doua şansă în viaţa sa. În urmă cu câţiva ani încercase o primă intrare, cu succes, timp de câteva luni. Ieşise din ascunzătoare şi începuse să invadeze un organism viu.

Cu această ocazie provocase câteva distrugeri importante în corp, în organele vitale ale unei fiinţe vii. Era vorba despre o femeie.

Aceasta însă nu s-a lăsat bătută, folosise toate resursele de care dispunea pentru a învinge mielomul.

Mai întâi a luat decizia de a trăi din plin fiecare oră din viaţa ei, fiecare minut, fiecare secundă din timpul pe care îl mai avea de trăit. Chiar dacă viaţa ei s-ar fi încheiat în câteva săptămâni, în câteva luni sau în într-un an...

Îi avertizase pe prietenii ei, care erau derutaţi şi miraţi de alegerea ei:

- Când, pe viitor, mă veţi mai suna, o să vă rog să vă interesaţi de persoana mea şi nu de boala mea. De fiecare dată când mă întrebaţi : "Ţi-e mai bine?" am sentimentul că mă întrebaţi de fapt dacă boala mea se comportă mai bine! Mi-aş dori să acordaţi atenţia şi prietenia voastră pentru altceva, nu pentru boala mea.

La început, acest lucru i-a surprins pe prietenii ei!

În plus, îşi simbolizase boala printr-un obiect, pentru a se diferenţia de ea şi a nu mai fi confundată cu aceasta.

Şi, mai ales, îşi animase mult viaţa, începea o mulţime de proiecte noi, acţiuni pe termen scurt sau lung.

Mielomul înţelesese că nu avea nici o şansă să îşi continue acţiunea devastatoare. El, care de obicei ieşea triumfător în câteva luni, el care dobora orice creatură vie, fără să-i dea vreo şansă de vindecare, era obligat să cedeze.

Femeia aceea, pe nume Sirhc, nu prevăzuse că toţi cei din jurul ei, fără să-şi dea seama, fără să vrea, vor reactiva, vor stimula activitatea mielomului.

Unii colegi, de exemplu, îi aminteau, văzând-o într-o formă excelentă, că : "Un mielom putea să cedeze, apoi să reapară după un timp".

Alţii îi spuneau că "Una dintre prietenele lor, după ce mielomul s-a retras timp de patru ani, apoi a revenit şi, biata de ea, a murit. Nu e drept deloc!"

Alte persoane, mai rar ce-i drept, nu suportau ideea unei vindecări. Nu le venea să creadă că Sirhc câştigase lupta cu boala. Voiau să o avertizeze, "pentru binele ei", împotriva unei "prea mari încrederi în sine, o orbire, o prea mare siguranţă în ea..."

Pe scurt, după cum v-aţi dat seama, în jurul ei se dezvolta o adevărată poluare relaţională. Echivalentul ploilor acide care uneori distrug regiuni întregi. Pentru că, trebuie să ştiţi, există multe puncte comune între ecologie şi relaţiile umane!

Acea poluare constantă şi insidioasă slăbea mult sistemul de apărare al lui Sirhc, îi otrăvea resursele, îi diminua posibilităţile de viaţă.

Într-o dimineaţă şi-a dat seama de vulnerabilitatea ei, de epuizare, de slăbiciunea ei în continuarea luptei cu boala, ca şi cum s-ar fi produs o revenire în forţă a mielomului. Se hotărî să se poziţioneze din nou în faţa bolii şi în faţa celor apropiaţi.

Astfel, redactă o scurtă prezentare, pe care o trimise tuturor cunoştinţelor sale, părinţilor şi prietenilor ei. În scrisoare preciza următoarele lucruri:

Bună ziua fiecăruia şi fiecăreia,

Aş vrea să mă prezint vouă, celor care credeţi că mă cunoaşteţi.

Mă numesc Sirhc. Acum, la vârsta de patruzeci de ani, am început să mă iubesc. Îmi acord mult timp pentru a vorbi cu corpul meu. Nu am devenit specialistă în boala pe care o am, deci e inutil să-mi vorbesc mereu despre asta. Nu sunt un model în lupta împotriva cancerului şi nu aş vrea, în nici un caz să fiu definită ca fiind o persoană cu o boală gravă.

Da, am un mielom şi am stabilit o relaţie cu el.

Vă invit să nu mă confundaţi cu boala mea, care uneori vă sperie. Aţi putea să faceţi ceva pentru frica voastră? Aţi putea să aveţi grijă de propriile voastre neliniştí?

În ceea ce mă priveşte, eu am grijă de mine şi îmi este mult mai bine acum.

Cred că vă daţi seama, nu este deloc uşor să iei astfel de iniţiative. Acestea sunt prost văzute, prost înţelese, neînţelese şi dau naştere, la început, respingerii, furiei şi criticilor nedrepte.

Dar, după cum vă spuneam există o asemănare între ecologie, adică totalitatea relaţiilor noastre cu planeta şi relaţiile umane.

Într-o zi, poate vom reuşi să înţelegem mai bine felul în care emitem, fiecare dintre noi, energii pozitive sau negative.

Vom înţelege, în sfârşit, vulnerabilitatea fiinţelor umane şi imunitatea personală scăzută, în faţa agresiunilor inconştiente a celor apropiaţi nouă, care, cu cele mai bune intenţii din lume, uneori cu multă dragoste, ajung să ne agreseze.

Ne poluează cu angoasele sau cu dorinţele lor energetivore, pe care ni le impun uneori cu prea multă insistenţă.

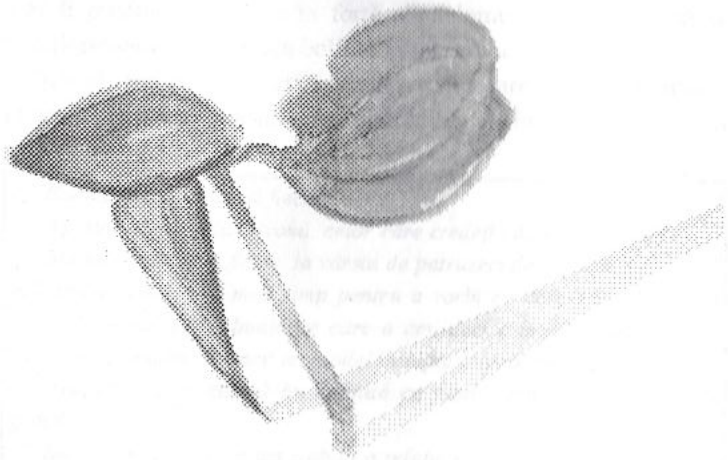

Povestea băieţelului care voia să moară azi pentru a nu muri atunci când va fi mare

Era odată un băieţel de cinci ani, care i-a şoptit într-o seară tatălui său, chiar înainte de a merge la culcare:

- Ştii, eu aş vrea să mor astăzi, înainte de căderea nopţii, pentru că nu aş vrea să mor atunci când voi fi mare. Este prea trist să mori atunci când eşti mare!

Tatăl lui fu foarte surprins auzind această cugetare de la un copil atât de mic. Era chiar puţin îngrijorat.

Dar era vorba despre un de tată gânditor, care ştia faptul că unii copii nu vorbesc niciodată pentru a nu spune nimic, că întotdeauna vor să spună ceva foarte important, chiar prin cuvinte care îi îngrijorează pe adulţi.

Atunci, tatăl copilului începu să se gândească mai mult... la propria lui copilărie. A revenit cu mult timp în trecut, şi-a regăsit amintirile îngropate de mult, cele frumoase şi cele triste, nostalgiile, precum şi pe cele dureroase.

Iar ceea ce a redescoperit l-a umplut de o tristeţe profundă.

A descoperit că, de fapt, nu avusese niciodată o copilărie. Da, că, într-un fel viaţa de copil îi fusese furată. Foarte devreme devenise "mare", apoi un "tată" pentru fraţii şi surorile lui, pentru mama lui şi chiar şi pentru tatăl lui.

Cum era puternic, toată lumea credea că este mai mare decât vârsta lui şi, prin urmare, se putea sprijini de el! Toată viaţa jucase acest rol de copil "mare", apoi adult, de "bărbat puternic" care trebuie să îi ajute pe ceilalţi, să găsească soluţii, să rezolve probleme... Devenise chiar un specialist în toate felurile de probleme!

Într-o seară, se hotărî să îi vorbească băieţelului său, pe care îl chema Toma.

- Ceea ce mi-ai spus în seara aceea m-a făcut să cresc mult.

Micul Toma îl privea grav. Apoi tatăl lui îi vorbi despre propria sa copilărie:

- Cred că ai dreptate să vrei să trăieşti la maxim viaţa ta de

copil. Tu vrei să-ţi trăieşti copilăria din plin, nu vrei să aştepţi până mai târziu.

Ştiu cât de greu este să devii cu adevărat mare, autonom, este foarte dificil. Datorită cuvintelor pe care mi le-ai spus, am hotărât să cresc în sfârşit cu adevărat şi să mor cât mai târziu posibil. Îmi doresc cu adevărat să îmi trăiesc viaţa din plin.

Băieţelul îl luă de mână pe tatăl lui şi îi spuse:

- Eu nu voi mai avea nevoie să te ajut să creşti, aşa că am dreptul să rămân mic câţiva ani de acum încolo!

Au continuat să-şi spună multe lucruri uimitoare în acea seară şi chiar şi mai târziu, pentru că învăţaseră să îşi vorbească şi să se asculte.

Povestea aceasta mi se pare extraordinară, pentru că se întâmplă foarte rar, în afara filmelor americane, ca un băieţel şi tatăl lui să îşi vorbească fără reţineri, fără obstacole. De obicei aşa ceva se vede doar în serialele americane, mai rar în viaţa reală.

Astfel se încheie povestea băieţelului care voia să moară azi pentru că nu voia să moară când va fi mare.

Povestea fostei fetiţe
căreia îi era frică
să se apropie prea mult de tatăl ei

Era o dată o fetiţă care avea multe, foarte multe dorinţe.

Dorinţe de tot felul, care se luau la întrecere, se luptau între ele.

În viaţa ei zilnică, nu reuşea să aleagă ce să facă: să studieze cutare sau cutare autor, să urmeze o direcţie sau alta, să facă o activitate sau nu, se simţea blocată, incapabilă să ia o decizie.

Era îngrozitor de greu pentru ea.

Într-o zi, se hotărî să se apropie de tatăl ei. De mult timp, îl evita, îl descalifica, văzând o mulţime de defecte la el. Astfel că, se hotărî să se apropie mai mult de el.

Cum nu ştia să aleagă, se simţea paralizată neştiind ce să mai facă. Ea, care avea atât de multe dorinţe, părea că nu mai are nici una.

La început, i-a scris o scrisoare în care îi spunea:

" Tată, aş vrea să îţi spun cât de important eşti pentru mine, să-ţi mărturisesc toată dragostea pe care ţi-o port şi toate temerile pe care le simt şi care mă împiedică să fiu eu însămi, să fiu atentă cu tine. Noi care era atât de apropiaţi când eram mică, îţi mai aduci aminte, cum săream pe genunchii tăi?

Aveam dreptul la un moment doar pentru mine. Uneori, seara mă prefăceam că dorm pentru ca tu să mă duci în braţe până în camera mea. Mă lăsam cu toată greutatea, pentru ca tu să mă ţii cât mai mult în braţe. Îmi amintesc apoi cum mă aruncai în aer şi îmi era tare frică, când ne jucam de-a ursul, mă strângeai tare în braţe şi eu îţi spuneam: "Opreşte-te, opreşte-te, mai vreau, mai vreau".

Îmi amintesc că îmi plăcea să te piaptăn şi te trăgeam de urechi. Îmi aduc aminte de multe momente din trecut.

Şi nu mai ştiu când, a început să mi se facă frică de tine. Totul a început să se închidă între noi! Nu a fost nici o dramă, nici un scandal, doar o serie de evenimente, aproape neimportante, dar care luau brusc nişte proporţii imense.

Într-o zi mi-ai făcut o observaţie legată de fusta mea prea scurtă şi de iubitul meu. În altă zi, ai comentat despre studiile mele, despre ideile mele... Şi atunci am început să te consider prost, să te detest.

Ajunsesem chiar să-mi fie ruşine de tine. Credeam că nu înţelegi nimic. Nu voiam ca prietenii mei să descopere că aveam un tată ca tine. Te criticam tot timpul, te jigneam chiar. Şi, în plus, aveam senzaţia că tu mă respingeai, că nu mă mai iubeai! Că mă împiedicai să îmi trăiesc viaţa!

Şi atunci, ca să te enervez, făceam contrariul a ceea ce voiai tu să fac.

Voiam atât de mult să te rănesc, să îşi demonstrez că nu înţelegeai nimic.

Am suferit mult amândoi şi eu nu aş fi mărturisit acest lucru pentru nimic în lume.

De mai multe ori am fost pe punctul de a ne despărţi definitiv."

"Dacă fiica mea îmi aduce un golan în casă, nu va mai fi fiica mea"

Sau:

"Cu caracterul pe care îl ai, nu o să te vrea nimeni niciodată!"

Iar apoi, când mi-am luat carnetul de şofer:

"Cineva cu capul în nori, aşa ca tine, nu ar trebui să conducă maşina. Poliţistul care ţi-a dat carnetul este un criminal." Nu puteam să-ţi spun nimic, pentru că tu aveai un răspuns la toate. Te contraziceam în mod intenţionat, în discuţii despre politică, spuneam că mama era o adevărată eroină din moment ce stătea cu un tip ca tine.

Tată, nu poţi să ştii cât de mult voiam să te ţin la distanţă şi cât de rău îmi făcea acest lucru.

Azi am senzaţia că trebuie să te redescopăr, să mă apropii din nou de tine, să-mi las palma pe umărul tău şi să-ţi şoptesc:

Tată, acum am devenit o femeie, rămân fiica ta, te consider în continuare tatăl meu.

Am nevoie să te regăsesc pentru a putea fi eu însămi.

Astăzi înţeleg mai bine faptul că, pentru mine erai, fără să vrei, o ameninţare, un pericol.

Îmi era frică de hoţi. Când aveam doisprezece ani, închideam uşa de la camera mea cu cheia, atunci m-am îngrăşat foarte mult. Câţiva

ani mai târziu am slăbit douăzeci de kilograme.

Acum pot să-ţi spun, pur şi simplu că îmi era teamă că te voi pierde ca tată. Este groaznic, ştiu, dar îmi era teamă că, dacă m-aş apropia prea mult de tine, ţi-ai pierde controlul şi ai fi un bărbat în loc de tată.

Era o frică foarte mare. Nici măcar nu îndrăzneam să îmi mărturisesc mie ce simţeam. Mă întrebam dacă toate fetele trăiau aceeaşi senzaţie. Nu ştiu, nu am vorbit niciodată despre asta. Între noi, era un joc. Eu, în faţa prietenelor mele, te apăram tot timpul, doar eu eram cea care avea dreptul să te critice!

E greu să auzi lucruri despre care nici măcar nu ştii dacă le cunoşti.

Acum mă simt foarte uşurată pentru că ţi-am scris toate acestea. Nu aştept un răspuns, ci doar să mă primeşti atunci când voi veni la tine, să îmi deschizi larg braţele ca un tată fericit să-şi regăsească fiica.

Te îmbrăţişez cu drag, Fiica ta."

Astfel se încheie povestea unei foste fetiţe care ar fi vrut atât de mult să se apropie de tatăl ei, înainte de a fi prea târziu.

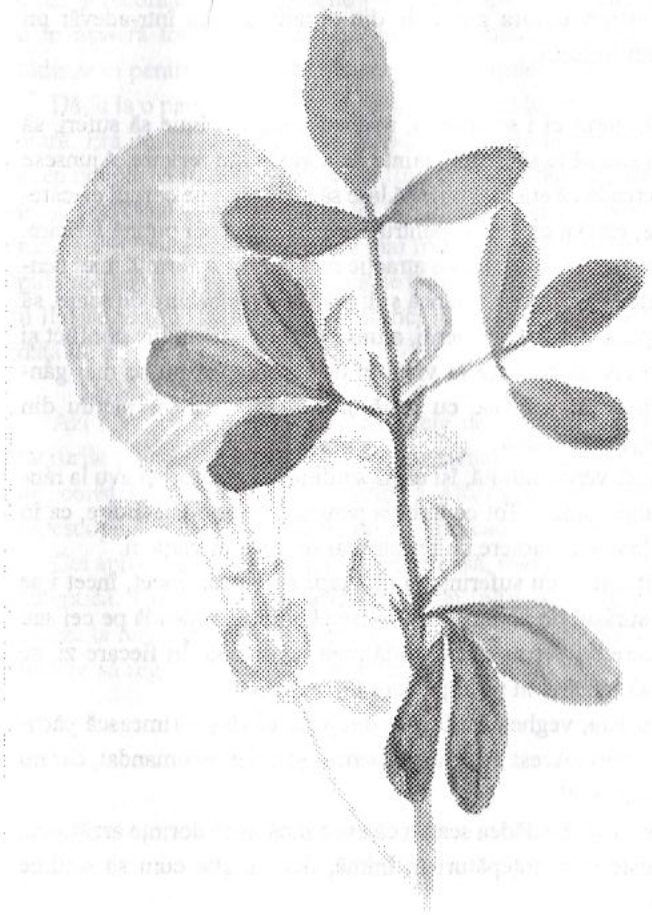

Povestea fetiţei care avea un vis de fericire

Era odată fetiţă care avea un vis de fericire. Există multe astfel de vise în lumea fetiţelor talentate pentru fericire. Se născuse într-o seară de vară, în timp ce pe cer pocneau primele artificii pentru sărbătoarea Libertăţii. Apoi, pielea ei se umplea de razele soarelui, chipul i se lumina de un zâmbet ce dezvăluia un şir de dinţi perfecţi şi toată lumea admira gropiţele din obrajii ei. Era într-adevăr un copil sortit fericirii.

Dar, în jurul ei i se spunea, i se arăta cum trebuie să suferi, să munceşti sau să te sacrifici înainte de a gusta din fericire. Ajunsese chiar să creadă că era mai bine să lase să se înscrie pe corpul ei câteva semne, câteva cicatrice, pentru a merita mai apoi puţină fericire.

Dar cum ea nu avea nici o atracţie nici pentru suferinţă, nici pentru sacrificii, nici pentru muncă şi îi plăcea să se bucure de soare, să se distreze, să iasă cu prietenii, ajunse să fie în curând în conflict şi foarte repede să renunţe la visul ei de fericire, să nu se mai gândească la el. Îl ascunse cu grijă şi curând visul îşi pierdu din strălucire, iar ea îl uită.

Fetiţa, devenită adultă, îşi urmă studiile, se căsători şi avu la rândul ei mulţi copii... Tot ce trebuia pentru a ajunge la fericire, ca în poveşti. Însă ici o adiere de fericire nu se arăta în viaţa ei.

A trăit astfel, cu suferinţe şi obligaţii şi datorii. Încet, încet i se stinse şi surâsul de pe buze. Ajunsese chiar să îi repeadă pe cei sau pe cele care îşi permiteau să râdă prea zgomotos. În fiecare zi, se străduia să rămână în rolul pe care îl învăţase.

Pentru asta, veghea ca fiecare din jurul ei să-şi primească părticica de fericire. Acest lucru îi era permis şi chiar recomandat, dar nu mai mult de atât!

Uneori însă, îşi dădea seama că avea încă nişte dorinţe arzătoare, simţea nişte mici înţepături în inimă, dar nu ştia cum să schime lucrurile.

Într-o zi, când ajunsese deja bătrână, iar copiii ei erau plecaţi şi

credea că şi-a îndeplinit menirea, visul ei din copilărie reveni din nou. Regăsi cufărul în care închisese acel vis de fericire şi îl întoarse pe toate părţile. Scoase de acolo toate suferinţele adunate, interdicţiile, frustrările, munca grea pe care o făcuse. Găsi acolo chiar şi recomandările, sfaturile vechilor ei maeştri în educaţie care o învăţaseră tot ceea ce trebuie să reţină sau să modifice în atitudinea ei pentru a reuşi să trăiască relaţii armonioase.

Dădu la o parte toate acestea, la început mai încet, apoi le aruncă afară. Era destul de greu să se despartă de acele lucruri vechi, însă avea nevoie să îşi aerisească viaţa. În capătul cufărului, aranjat frumos, găsi visul ei de fericire, la fel de strălucitor şi de vesel. Nu avea nici un rid, poate chiar i se părea mai frumos decât înainte. Îl strânse puternic lângă inima ei, simţea că de fapt nu-l părăsise niciodată, dar îi lipsise foarte mult. Se hotărî atunci să nu se mai despartă niciodată de el.

Azi a reuşit să-şi elibereze hohotele de râs. Ştie să primească lucrurile plăcute din viaţă. Ştie, de asemenea, să se ţină la distanţă de constrângerile care îi amintesc eforturile de altădată. Îşi redescoperă nevoia de fericire, de a primi cadouri colorate.

Cei apropiaţi o consideră mai călduroasă, mai plină de viaţă, mai autentică. Unii se îndepărtează, sceptici, alţii însă încep şi ei să viseze la fericire. Azi, ea nu mai propune nici o reţetă, ci îi invită pe fiecare să regăsească ascuns în sine acel vis vechi.

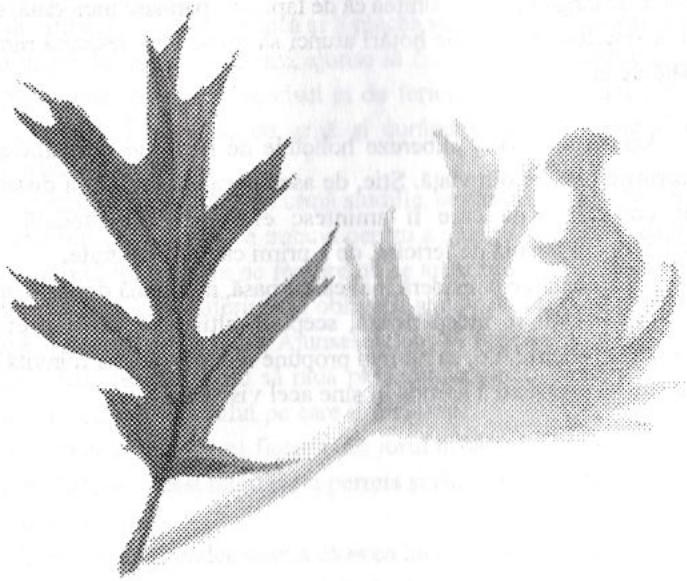

Povestea micii nevăstuici care îşi punea întrebări foarte serioase

Era odată o mică nevăstuică roşcată, cu nişte ochi mari surâzători şi dinţi strălucitori.

Mica nevăstuică avea de asemenea o codiţă, care era răsucită în sus, lucru foarte rar în cazul nevăstuicilor. Când alerga prin pădure, i se agăţau tot timpul scaieţi în blana ei roşcată.

Într-o zi, mica noastră nevăstuică a întâlnit o veveriţă, care plângea sub un copac, se opri mirată şi îi spuse, pe limba veveriţelor şi a nevăstuicilor, care sunt la fel:

- Văd că plângi, vrei să stăm de vorbă?

Veveriţa, între două hohote de plâns, îi răspunse:

- Sunt foarte tristă, pentru că s-a întâmplat ceva foarte grav în familia mea. Tatăl meu a fost rănit la cele două lăbuţe din faţă, iar acum nu se mai poate căţăra în copaci. Mama lucrează foarte mult şi mi-e teamă să nu se îmbolnăvească şi apoi, cum casa noastră nu mai este locuită, mi-e teamă că o altă veveriţă se va instala la noi şi va strica totul înăuntru, mai e şi sezonul ploios care se apropie, iar blăniţa mea nu a crescut destul şi mi-e teamă că îmi va fi frig. În plus, m-am certat cu cel mai bun prieten al meu şi el nu mai vrea să-mi vorbească, iubita mea veveriţă, mi-a spus că sunt prea pesimist, că îmi e frică de orice, că văd totul în negru, că dramatizez tot timpul, că nu ştiu să râd, că plâng foarte repede...

- Vai, dar opreşte-te o dată, îi spuse nevăstuica, e prea mult deja, eu nu vreau să-mi petrec viaţa ascultând nefericirile altora, mai ales atunci când le întreţin cu înverşunare. Ştii, şi eu am necazuri, uneori chiar serioase. E adevărat, viaţa nu e întotdeauna frumoasă, dar odată ce am văzut unde era problema, pot să vorbesc despre asta cu mama, cu tata sau cu prietena mea! Şi în plus, mie îmi place să râd, îmi place să alerg, să vorbesc cu prietenii mei, despre viitor, despre ceea ce voi face când voi fi mare. Voi fi o nevăstuică foarte rapidă. Îmi place să privesc cerul, în serile cu lună şi când sunt multe stele lucitoare.

Şi, vezi tu, eu mă gândesc la lucruri foarte importante şi îmi pun nişte întrebări foarte serioase, de exemplu:

- Cum poţi ştii dacă eşti cu adevărat fiica mamei tale, ia zi, cum poţi să fii sigur de asta?

- Şi cum poţi fi ştii sigur dacă eşti fiica tatălui tău? E foarte complicat să ştii cu siguranţă lucrurile astea. Asta numesc eu întrebări serioase.

Atunci, mica veveriţă se ridică brusc şi dintr-o dată veselă îi răspunse:

- Ei bine, eu ştiu toate astea. Există un mijloc foarte sigur pentru a şti dacă eşti sau nu copilul mamei sau tatălui tău.

- Aşa deci, zise nevăstuica apropiindu-se de veveriţă cu o privire emoţionată. Poţi să-mi spui şi mie, care e acel mijloc?

- Da, zise veveriţa, dar e valabil doar pentru fiecare în parte. Al meu este valabil doar pentru mine, iar al tău e numai pentru tine.

- Bine, dar care este acel mijloc? Întrebă nerăbdătoare nevăstuica.

- O să-ţi spun, apropie-te puţin.

- Mai întâi, să o întrebi pe mama ta:

- Spune-mi, mamă, cum m-ai recunoscut, cum ai ştiut că eram cu adevărat fiul tău?

- Şi mama ce răspunde?

- Ei, tocmai asta e, răspunsul e diferit de la o mamă la alta. Nu există un răspuns unic, valabil pentru toată lumea. Fiecare răspuns este personal, pentru că fiecare mamă are un răspuns doar al ei.

- Şi pentru tata, cum să fac?

- Eh, cu el e mai dificil, îi zise veveriţa, deoarece taţilor nu le prea place să vorbească despre ei. Întrebările prea personale îi stânjenesc de obicei. Uneori, se lansează în discursuri interminabile din care nu înţelegi nimic, dar absolut nimic! Alţii însă îţi răspund imediat - îţi spun fără să ezite cum ştiu ei dacă eşti fiul sau fiica lor. Cum te-au recunoscut şi cum au certitudinea că tu eşti copilul lor şi nu un alt pui de nevăstuică sau de veveriţă.

- Atunci, trebuie să îi întreb pe mama şi pe tata? îl întrebă nevăstuica.

- Eu cred că nu există un alt mijloc, îi confirmă veveriţa.

În acel moment, nevăstuica observă că veveriţa nu mai plângea, ci din contră, părea liniştită, chiar mai veselă.

De altfel, înainte să plece, veveriţa îi zise:

- Ştii aş vrea să te îmbrăţişez, pentru că mi-ai făcut foarte bine cu întrebările tale serioase, o să-mi amintesc mereu de asta.

- Atunci, la revedere, suspină mica nevăstuică, cu părere de rău, adio, nu ştiu când o să ne mai vedem, căci eu trăiesc mai mult în câmpie în timp ce tu stai mai des în copacii înalţi.

Astfel se încheie povestea micii nevăstuici care îşi punea întrebări foarte serioase.

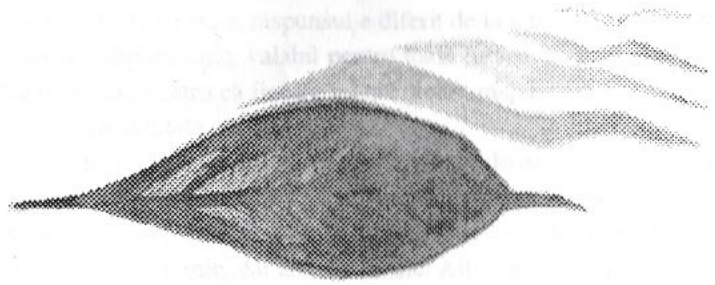

Povestea peştişorului care avea o furie atât de mare încât ar fi putut înghiţi toată marea

A fost odată un peştişor pe nume Cenvin. Trăia într-o mare îndepărtată, destul de mică, dar cu foarte mulţi peştişori.

Peştişorul nostru locuia împreună cu părinţii lui, iar aceştia erau foarte severi cu el.

Nu ştiu de ce, însă nu îl lăsau să facă foarte multe lucruri[1]. Îi reproşau mereu dacă înota, dacă se juca, dacă făcea gălăgie, pe scurt, peştişorul avea tot timpul senzaţia că nu făcea niciodată ceea ce trebuia. Deseori se întreba dacă părinţii lui erau într-adevăr părinţii lui, atât de severi erau cu el. Uneori se simţea în plus. Îi era frică, mai ales de tatăl lui, mai puţin de mama lui. Iar acea frică, o ascundea în adâncurile lui, nu vorbise niciodată cu nimeni despre ea, de altfel cui i-ar fi putut spune? Ceilalţi peşti, păreau că nu se tem deloc.

Astfel, în fiecare dimineaţă, peştişorul, care se numea Cenvin, când ajungea la şcoala pentru peştişori, ştiţi de făcea? Ei bine, imediat se îndrepta spre ceilalţi peştişori din curtea şcolii şi îi muşca. Îi muşca cu toată puterea lui de peştişor. Îi lovea cu înotătoarele şi cu coada. Le arunca apă în ochi ca să-i facă să plângă. Ştiţi doar că şi peştişorii plâng. Nu le vedem lacrimile pentru că se amestecă cu apa de mare, dar şi ei plâng.

Bineînţeles, toată lumea, toţi ceilalţi peşti erau foarte surprinşi să îl vadă pe micul Cenvin cum muşca şi lovea pe toată lumea.

Celorlalţi peştişori le era frică de el. Aşa era, pentru că lui îi era frică de mama şi de tatăl lui, îi făcea pe ceilalţi peştişori să le fie frică de el. Dar de fapt, era foarte trist. Şi dacă aţi şti cât de adâncă este tristeţea unui peştişor! Este atât de trist încât, uneori apa mării devine cenuşie, chiar neagră.

Uneori vedem marea aşa, toată neagră, fără pic de albastru sau verde, mohorâtă, neagră. Ei bine, este aşa din cauza tristeţii peştişorilor!

Poate, le era frică să nu se lovească sau să nu se piardă! Nu au spus niciodată nimic, căci părinţii peşti nu prea vorbesc între ei. De aici vine şi expresia: "a fi mut ca un peşte"

Într-o zi, învăţătoarea se apropie de Cenvin şi îi spuse:

- Te-am văzut de multe ori când îi loveai pe ceilalţi peştişori. De obicei, te împiedicam să faci asta. Eu nu vreau ca celorlalţi peştişori să le fie frică de tine. Am observat că eşti foarte furios, mai tot timpul. Uneori se vede o furie mare, roşie. Ieri seară, m-am gândit mult la tine şi am avut o idee! Ţi-am adus o cutie în care îţi vei putea pune furia. Este o cutie în care peştişorii îşi pot depune toată furia. Dimineaţa, când ajungi la şcoală poţi să îţi laşi toată furia acolo, iar seara, dacă vrei poţi să o iei înapoi, când te întorci acasă. Dacă vrei, furia ta poate dormi aici, astfel va fi odihnită a doua zi dimineaţă. ..

Uimit, peştişorul o privi îndelung pe învăţătoare. Nu ştia că există cutii pentru furii, pentru frici, pentru tristeţe, în care ne puteam lăsa toate furiile, fricile şi tristeţile.

În dimineaţa aceea, nu spuse nimic, dar a doua zi, aduse o scoică mică pe care o găsise pe drumul spre şcoală, chiar pe fundul **mării.**

Îi spuse învăţătoarei:

- Aş vrea să-mi las tristeţea din dimineaţa aceasta în cutia pentru furii...

Învăţătoarea luă scoica, îl privi îndelung şi văzu că peştişorul avea o tristeţe foarte mare. Înţelesese atunci că furiile erau de fapt tristeţi care nu puteau fi spuse altfel. Puse scoica în cutia pentru furii, aşa cum îi ceruse peştişorul. Şi cred că după aceea l-a şi îmbrăţişat, dar nu sunt sigur, pentru că nu ştiu cum se pot îmbrăţişa peştişorii.

Urmarea poveştii? Ei bine, încă nu ştiu. Învăţătoarea mi-a spus că îmi va povesti într-o zi.

Apoi am aflat că, alte învăţătoare din şcolile pentru peştişori, începuseră să adune cutii în care se puteau lăsa sentimentele neplăcute. Astfel încât, peştişorii să nu rămână poluaţi tot timpul zilei de astfel de gânduri negative. Cred că acest lucru ar putea funcţiona şi în cazul copiilor oamenilor...

Astfel se încheie povestea peştişorului care avea o furie atât de mare în el ... încât ar fi putut înghiţi toată **marea**.

Toate poveştile au ca punct de plecare relaţia noastră cu misterele originii vieţii, a morţii şi a iubirii.

Intrarea în rezonanţă, în armonie a poveştilor noastre personale, cu cele transmise sau inventate de tradiţia orală, prin improvizaţia prezentului, nu este rezultatul hazardului, ci este într-adevăr un "acord" în sensul muzical al termenului.

Care parte din mine este hrănită, vindecată, amplificată, reconciliată!

Ce fel de nouă înţelegere voi găsi cu ajutorul unei poveşti venite de atât de departe!

Ce fel de energii, de vibraţii vor constitui o punte de legătură între partea vizibilă şi cea invizibilă a vieţii mele!

Poveştile sunt o creaţie a realului nostru în faţa unei realităţi uneori ciudate, uneori absurde sau neînsemnate, dar mereu surprinzătoare, care ne înconjoară.

Povestea băieţelului care ştia cum să aducă la viaţă vrăjitoarea cea rea care dormea în mama lui

A fost odată un băieţel care ştia, încă de când se născuse, fără ca cineva să îi fi spus ceva, că exista o vrăjitoare foarte rea, foarte colerică şi chiar îngrozitoare, care se ascundea în mama lui. Însă acea vrăjitoare nu îl speria prea tare pentru că o iubea mult pe mama lui.

Era un copil extraordinar, genial. Ştia, de exemplu, o mulţime de trucuri pentru a o trezi pe vrăjitoare, pentru a o face să iasă din mama lui, care atunci începea să urle, să lovească tot ce îi ieşea în cale, să spargă o mulţime de lucruri din casă, apoi să se închidă în camera ei, trântind uşa... pentru a plânge acolo, singură.

- Pleacă de aici, îi spunea când el încerca să se apropie de ea să o consoleze, plecă, nu am nevoie de tine!

Cu toate acestea, femeia îşi adora copilul. Era plină de tandreţe faţă de el, se simţea responsabilă pentru tot ceea ce i se întâmpla fiului ei. Şi el de asemenea, cum spuneam, o iubea mult pe mama lui, era drăguţ, săritor şi atent cu ea.

Dar, în anumite momente o lua de la capăt. Ştia o mulţime de mijloace pentru a o enerva pe mama lui, pentru a lăsa vrăjitoarea să iasă. De exemplu, să se întindă pe masă în timpul prânzului.

- Stai drept când mănânci, nu te mai întinde pe masă...

Iar el făcea pe surdul, se întindea şi mai mult, îşi băga mâneca în farfurie şi lăsa mâncarea să-i curgă din gură. Atunci, mama izbucnea, era prea mult pentru ea.

- E absolut insuportabil, dar ce Dumnezeu, am făcut pentru a merita aşa un copil?

Şi era asaltat de ţipete, de acuzaţii, de reproşuri, uneori chiar şi de lovituri.

Trebuie să ştiţi că băieţelul nostru a fost foarte aşteptat, dorit, sperat de mama şi de tatăl lui. A fost conceput chiar cu multă plăcere, în urmă cu şase ani şi nouă luni (trebuie mereu să ţinem cont şi de lunile petrecute în burta mamei!)

Anii au trecut, copilul ştia o mulţime de moduri pentru a declanşa furia de vrăjitoare care se ascundea în mama lui. Lucruri mărunte de tot, dar care aveau un efect teribil asupra mamei lui. De exemplu, nu se spăla dimineaţa şi făcea în aşa fel încât mama lui să descopere acest lucru, exact înainte de a pleca spre şcoală... şi imediat începeau ţipetele, dramele, plânsetele...

El îşi lua un aer absent, ca şi cum nu era acolo. Pleca foarte departe, se scărpina în nas sau desena cu un creion pe pereţii sufrageriei sau decupa ziare întregi în bucăţele...

Şi această atitudine stârnea şi mai mult vrăjitoarea cea rea:

- Dar ce ai în cap, copil tâmpit ce eşti, ce o fi în mintea ta!

Chiar credea că băieţelul nu avea nimic în cap.

Şi ceea ce nu spunea, era că avea o poftă nebună să îl dea cu capul de pereţi, să-l lege de mâini, să-l ducă în pădure să-l lase acolo, ca pe Tom Degeţel, dacă ar fi îndrăznit.

Uneori, se simţea în stare de orice, chiar de orice şi, de asemenea, foarte vinovată. Pentru impulsul ei de a-l lega, de a-l scutura, de a-i crăpa ochii. Da, îşi imagina toate astea.

Era îngrozitor pentru ea, cu toate acele gânduri care îi treceau prin minte făcea tot posibilul să le ascundă, pentru a nu arăta toată agresivitatea pe care o avea. Încerca să înţeleagă, să discute, să întrebe:

- De ce? De ce faci toate astea, dragul meu?

Şi toate întrebările acelea fără răspuns o enervau şi mai tare.

Alteori, după cum spuneam, se retrăgea în camera ei, pentru a se ascunde de toate gândurile negre care o invadau. Se întorcea apoi cu ochii roşii şi pregătea masa în linişte. Dar, în astfel de zile, mâncarea nu era deloc bună, avea un fel e gust amar în farfurii, un gust de ranchiună...

Apoi, timp de câteva zile era foarte atentă, ca şi cum se temea să nu-l sfărâme pe fiul ei... sau să nu facă implozie.

Şi apoi, bum, bum, copilul începea din nou. De exemplu, bătea cu furculiţa în masă. Nu prea tare, făcea un zgomot regulat , fără sfârşit... INSUPORTABIL.

- O SĂ TE OPREŞTI IMEDIAT! EŞTI UN COPIL IMPOSIBIL DE SUPORTAT!

Uneori, adormea încălţat... în pat, nu trăgea apa la baie şi desfăcea toată hârtia igienică până în bucătărie...!

- LA NAIBA, M-AM SĂTURAT, UNDE TE CREZI? ţipa mama lui.

Şi tot aşa, de ani de zile.

Apoi, într-o zi mama înţelese că băieţelul ei era un copil extraordinar, plin de resurse şi, mai ales, un copil foarte iubitor, foarte fidel.

Era ca şi cum copilul ei ar fi ştiut dintotdeauna faptul că ea însăşi fusese un copil foarte tăcut, care nu deschidea niciodată gura, care nu contrazicea pe nimeni. Când era foarte mică, nu făcea niciodată gălăgie, nu îşi arăta niciodată tristeţea sau bucuria, furia sau entuziasmul. Iar el, băieţelul se comporta ca şi cum ar fi înţeles toate acele lucruri, fără să vorbească niciodată de asta.

Ca şi cum, făcând toate acestea, i-ar fi spus mamei lui:

- Da, ai dreptul să ţipi, ai dreptul să îţi arăţi furia, nu ai putut niciodată să faci acest lucru când erai mică. ... Astăzi fac eu pentru tine acest lucru. Te ajut, mamă, să arăţi toată violenţa pe care o ascunzi în tine, de atâţia ani...

În acea zi, mama îndrăzni să îi vorbească despre ea, despre fetiţa tăcută, drăguţă, fără gust, fără miros care fusese altădată.

- Făceam orice pentru a nu fi remarcată, puteam să stau ore în şir închisă într-o cameră... până când eram găsită.

- Ia uite, aici erai, nu te găseam.

Îi vorbi mult timp despre ea, băieţelului ei, spunându-i lucruri pe care nu le spusese nimănui altcuiva. Simţea lacrimile care îi invadau

gâtul, ochii şi urechile. Plânse mult timp, în braţele copilului ei. Apoi, îl strânse lângă inima ei ... şi îi spuse doar atât:

- Îţi mulţumesc, cred că azi, vrăjitoarea ce se ascundea în mine a plecat pentru totdeauna. Datorită ţie am putut să o recunosc, pot în sfârşit să o las să plece...

Astfel se încheie povestea băieţelului care ştiuse să trezească vrăjitoarea cea rea care se ascundea de atâta timp în mama lui.

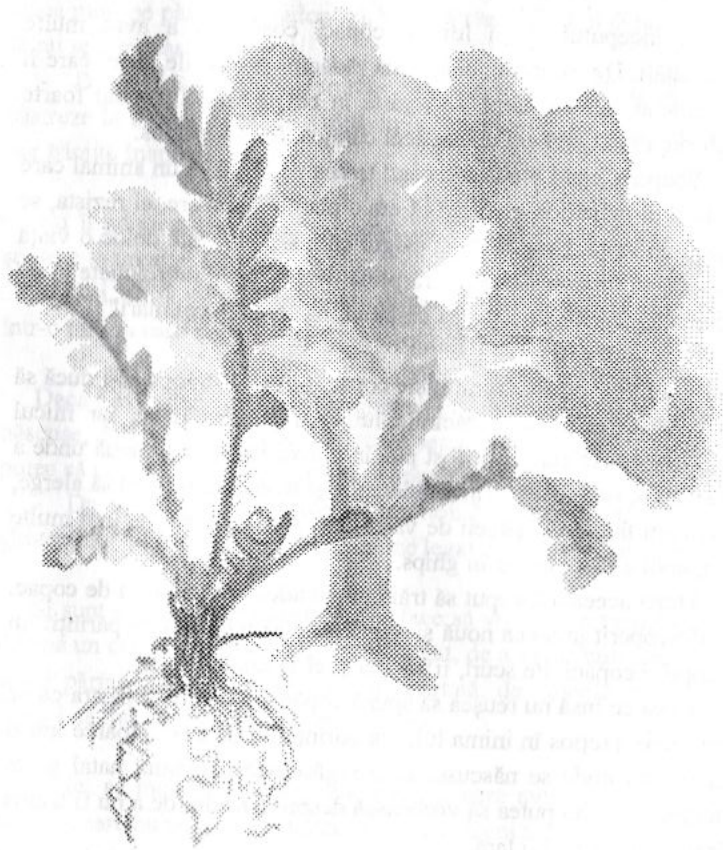

Povestea copacului foarte curajos

Trăia odată, într-o ţară foarte îndepărtată, de cealaltă parte a mării, un copăcel care crescuse aproape singur, departe de părinţii lui, căci şi copacii au părinţi, deşi oamenii uită acest lucru.

La începutul vieţii lui de copac, copăcelul a avut multe dificultăţi. De exemplu, cele două rădăcini principale, cele care îi permiteau să stea drept, să reziste în bătaia vântului, erau foarte deteriorate. Dar el era un copăcel curajos, foarte curajos.

Noaptea, când ploua sau când trecea pe lângă el un animal care voia să îl mănânce, crezând că era o plantă mai mare, el rezista, se agăţa de viaţă. Şi, pot să vă asigur că nu era o viaţă deloc o viaţă uşoară, să trăieşti în acea ţară plină de războaie, de foamete şi de violenţe, pentru cei mici, ca de altfel, nici pentru cei mari!

Apoi, într-o zi au venit nişte copaci din altă ţară, ca să-l ducă să trăiască cu ei. Dar, rădăcinile lui erau prea bolnave, iar micul copăcel foarte curajos a fost pus în ghips. În ţara cea nouă unde a trăit apoi, i-au fost îngrijite rădăcinile şi în curând a putut să alerge, aşa cum fac toţi copăceii de vârsta lui. A fost operat de mai multe ori, apoi a fost pus iar în ghips.

După aceea a început să trăiască cu adevărat viaţa lui de copac. A descoperit ţara cea nouă şi a început să-i iubească pe părinţii lui adoptivi copaci. Pe scurt, îi adoptă şi el la rândul lui.

Ceea ce însă nu reuşea să spună copăcelul nostru şi păstra ca pe un secret preţios în inima lui, era dorinţa lui de a se întoarce într-o zi în ţara unde se născuse, să-şi regăsească pământul natal şi, în acelaşi timp nu putea să vorbească despre frica lui de a nu fi trimis înapoi din noua lui ţară.

În mintea lui de copăcel, îşi imagina că, dacă rădăcinile lui se vindecau complet, atunci părinţii lui adoptivi nu vor mai vrea să îl păstreze. Astfel, era împărţit între sentimente contrarii, iar în el se dădea o adevărată luptă.

Îşi dorea să se vindece, să nu mai fie operat şi, în acelaşi timp, îi era foarte frică să se însănătoşească.

După cum spuneam la început, era un copăcel foarte curajos. Îi iubea mult pe părinţii lui adoptivi, voia să rămână cu ei şi nu putea să nu se gândească:

- Dacă rădăcinile mele nu se vor vindeca, poate o să mă păstreze la ei, dar dacă, însă rădăcinile mele se vindecă, poată mă vor trimite înapoi!

Eu îl admir foarte mult pe acest copăcel şi mi-ar plăcea să-i şoptesc la ureche, doar pentru el:

- Ştii, chiar şi un copăcel are dreptul să crească şi să trăiască într-o ţară în care nu s-a născut.

Dacă l-aş vedea, i-aş dărui un ghiveci cu pământ din ţara unde se născuse, dincolo de mări. Şi în fiecare seară, înainte să adoarmă, ar putea să privească acel ghiveci şi să spună:

- Da, am dreptul să rămân aici cu noii mei părinţi, iar datorită ghiveciului cu pământ, să poată rămâne legat de locul lui de naştere.

Şi sunt sigur că toate acestea l-ar face să vrea să se vindece, să devină un copac puternic, cu frunziş bogat, de aceeaşi culoare ca şi cea a părinţilor lui, din ţara cea îndepărtată, de dincolo de mări! Dacă l-aş întâlni i-aş spune toate acestea.

Astfel se încheie povestea copăcelului care avusese rădăcinile rănite şi care nu voia să se vindece deoarece îi era teamă că va creşte şi va fi abandonat din nou.

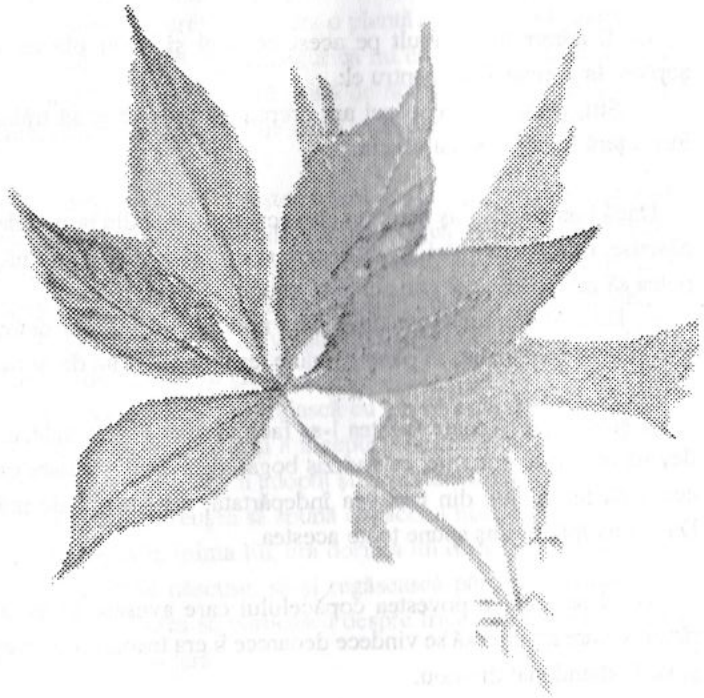

Povestea fetiţei de vultur care primise atât de multe complimente încât acum era plină de îndoieli

Era odată o fetiţă de vultur... Să nu vă mire, vulturii nu au doar băieţei, au şi fetiţe...

E bine să ştiţi că, în viaţa vulturilor există două lucruri foarte importante:

În primul rând, trebuie să zboare de foarte mici şi foarte sus.

Cel de-al doilea este că, în copilărie şi apoi aproape toată viaţa trebuie să dea examene.

Şi e un lucru foarte greu pentru un vultur. Foarte devreme, când e încă foarte mic, să treacă de pe un munte pe un altul: să dea examene. Pentru a trece dintr-o clasă de zbor în alta: să dea examene. Pentru a învăţa să vadă mai bine la distanţă, pentru a se arunca în gol, pentru a urca până la orizont: examene...

Pentru avea dreptul de a vorbi alte limbi: examene. Deoarece vulturii pot vorbi mai multe limbi!

Pe scurt, viaţa puilor de vultur, după cum v-aţi dat seama, nu este deloc uşoară.

Iar viaţa acelei fetiţe de vultur, căreia îi vom spune, Maria era în mod deosebit agitată, complicată, dureroasă.

La fel ca şi în cazul altor copii vultur, ea avea în interior răni, unele vizibile, altele invizibile. Ceea ce este sigur este faptul că fusese foarte iubită şi foarte admirată de către părinţii ei.

Şi, oricât de surprinzător ar părea, poate exact acest ultim aspect era cel mai greu de trăit pentru ea.

Vi se poate părea ciudat, dar nu este uşor să fii admirat de către cei apropiaţi, pentru acest lucru îţi poate da senzaţia că trebuie să fii mereu la înălţimea acelei admiraţii. Iar pentru un vultur, a fi la înălţime, vă imaginaţi ce ar putea să însemne asta!

Într-adevăr, este dificil pentru o fetiţă să trăiască mereu cu grija de a nu dezamăgi admiraţia părinţilor ei.

Aceştia, asemenea altor părinţi, nu ştiau că privirea plină de admiraţie pe care o aveau pentru fiica lor declanşa atât de multe îndoieli şi angoase.

Nu ştiau că ar fi trebuit să fie mai sensibili, mai atenţi şi, prin urmare mai reţinuţi în vorbele şi în comportamentul lor.

Era ca şi cum fetiţa lor ar fi crescut prea repede. Ştiţi, să zbori mereu foarte sus, deasupra munţilor şi a oceanelor, deasupra deşertului, cu îndoieli, cu angoase profunde, cu lacrimi în ochi, lacrimi care te orbesc şi te împiedică să vezi soarele sau albastrul cerului, este într-adevăr un lucru foarte greu pentru un pui e vultur.

Veni şi ziua când a împlinit douăzeci şi unu de ani. Este o vârstă foarte importantă pentru un vultur. De câteva săptămâni tânăra fată nu se mai putea opri din plâns. Plângea fără încetare. Tot prea plinul de îndoieli, de angoase şi de furii revenise. Era foarte impresionant să o vezi pe acea tânără plângând în tăcere în timp ce se pregătea pentru un examen foarte important, un examen de care depindea ceea ce avea să facă mai departe în viaţă.

Trebuie să vă spun de asemenea, că tânăra avea o rană mai veche, care nu se cicatrizase prea bine şi care încă se mai infecta destul de des. Era o rană legată de frica ei de a fi judecată de ceilalţi.

Este un paradox al vieţii vulturilor, mai ales dacă au fost foarte admiraţi, acela de a fi hipersensibili, vulnerabili în faţa oricărei critici. Vulturii nu suportă nici o critică negativă!

Fetiţa de altădată îşi amintea cu tristeţe, cu furie, de o frază pronunţată de învăţătoarea ei, în primul an de şcoală. Aceasta îi spusese într-o zi, cu un aer foarte înţepat:

- Dar tu nu înţelegi nimic, probabil ai tărâţe în cap...

Dacă aţi ştii cât de greu a fost pentru ea să care acea frază de-a lungul anilor! Cât de greu apăsa încă pe îndoielile ei! Iar apoi, în ani se transforma în angoasă, la gândul că nu ştie să facă ceva!

O să mă întrebaţi poate, cum ar fi putut acel pui de vultur, care primise atât de multă dragoste, de admiraţie din partea părinţilor săi, să-şi regăsească încrederea în sine, să ajungă să fie autonom, adică să descopere singur propria sa dragoste de viaţă?

Nu am nici un răspuns pentru asta.

Uneori, mi se întâmplă să ridic ochii şi să-mi imaginez acolo sus, foarte sus pe cer, un pui de vultur, care planează, care zboară, care se avântă pentru a descoperi imensitatea spaţiului şi a-şi găsi locul lui, propria libertate. Nu în exterior, pentru îi aparţine tot cerul, ci în interiorul său. Visez că acel pui de vultur îşi găseşte libertatea într-un loc plin de încredere, în corpul şi în mintea lui. Şi mă emoţionează gândul că doar el singur poate face acel drum lung, pentru a-l descoperi, a-l explora şi a se dezvolta astfel spre cele mai frumoase posibilităţi.

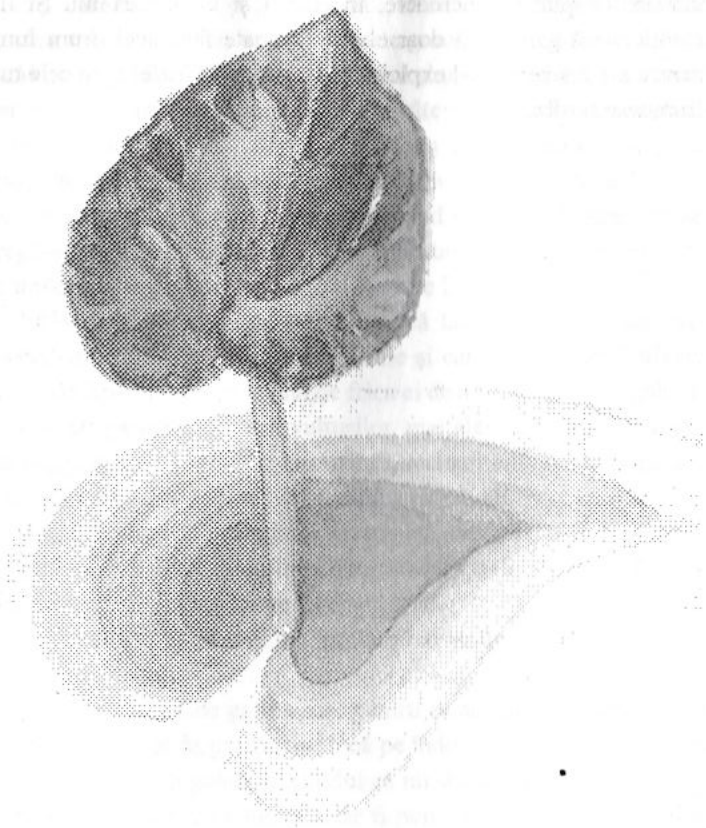

Povestea fetiţei care voia să poată iubi fără limite

Cred că aţi observat şi voi, vara zilele sunt mai lungi, foarte lungi. Vor să dureze mult, să nu se mai termine.

Le este greu să adoarmă, pentru că au atât de multe lucruri de trăit, atât de multe de văzut, de ascultat, de înţeles, precum şi de primit.

Şi dacă mâine şi poimâine nu ar mai veni niciodată, oare ce s-ar întâmpla?

Ce s-ar întâmpla dacă cele două zile, părinţii mei, care sunt înaintea mea, ar dispărea?

"Oare ce aş deveni eu, mica zi de astăzi?", se întreba un copil zi.

Aşa spune toată lumea, că zilele lungi de vară nu vor să adoarmă. Dar deloc, nici măcar un moment. Vor să rămână cu ochii deschişi, cu mâinile întinse spre plinătatea vieţii.

Şi atunci, ce fac zilele care nu pot să adoarmă? Îi enervează pe părinţii lor. aceştia vor încerca să le reţină, să le facă să rămână în sufragerie sau în dormitor cât mai mult. O să încerce să-i ademenească, pentru a face să dureze mai mult timpul...

"Dacă mi-ar lăsa măcar ceva din ei înşişi, puţin din mirosul lor, muzica lor, prezenţa lor, îşi spunea mica zi, care nu voia să adoarmă. Ştiu că o să mi se facă somn, o să trec prin noapte, o să fac înconjurul lumii, o să văd alte ţări prin vise. Uneori mi-e cam frică în momentul în care trec în somn... exact în momentul în care trec de la zi la noapte."

Astfel îşi spunea o mică zi care nu voia să adoarmă. Îşi spunea toate astea în pătuţul ei, în momentele fragile, delicate dinainte de a adormi.

A dormi, în sine, nu este un lucru important. Dar dacă adormi atât de profund încât nu te mai întorci din somn?...

Acum poate înţelegeţi mai bine de ce nu vor zilele uneori să meargă la culcare, nici să adoarmă, deoarece le este frică să nu cadă într-un somn adânc.

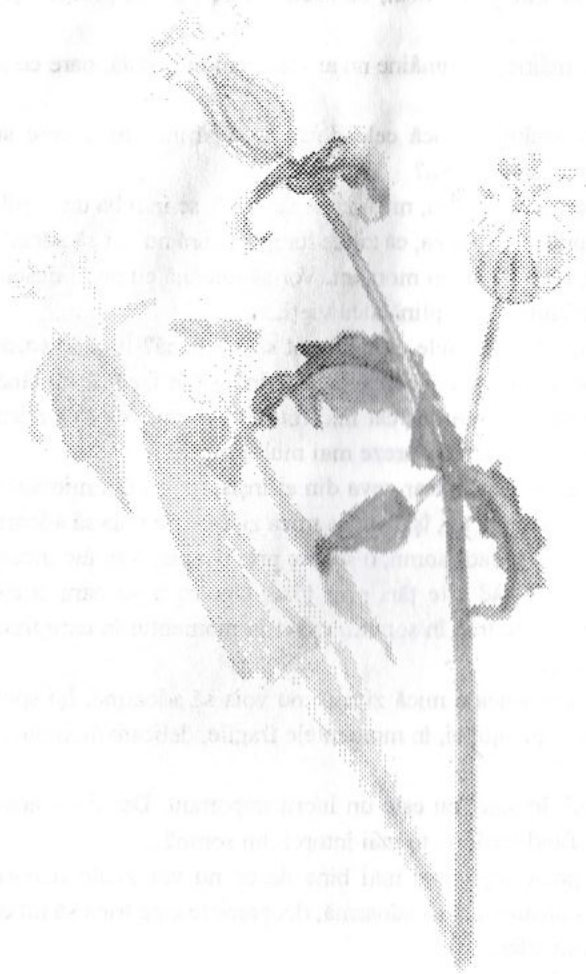

Povestea maestrului şi a discipolului

A fost odată, în India, într-o regiune aproape de Tibet, un maestru şi elevul său.

Atunci când maestrul şi discipolul au dezbătut condiţiile practice ale formării, maestrul a început predarea. Îi spuse elevului său:

- Trebuie să fii puternic. Află cine eşti.

Elevul a plecat să afle forţa şi, peste un an, s-a întors la maestrul lui, spunându-i:

- Sunt puternic.

Pentru a-şi arăta forţa, a luat o piatră, pe care nu putea să o mişte cu un an înainte, o ridică deasupra capului şi o sfărmă în mii şi mii de bucăţi.

- Foarte bine, îi zise maestrul, acum eşti puternic.

Mai departe, trebuie să fii inteligent, mergi să cauţi cine eşti tu.

Discipolul a plecat să caute inteligenţa şi s-a întors după trei ani la maestrul lui spunându-i:

- Sunt inteligent.

Maestrul i-a dat o carte foarte groasă.

- Să te întorci să îmi vorbeşti despre acest text peste trei ore.

Când au trecut cele trei ore, maestrul şi elevul au vorbit despre carte, de la egal la egal, până la răsăritul soarelui. Atunci, maestrul i-a spus:

- Trebuie să fii sensibil. Află cine eşti.

Elevul a plecat şi a lipsit timp de zece ani.

La întoarcere i-a arătat maestrului toată sensibilitatea lui.

- Foarte bine, îi zise maestrul, eşti puternic, inteligent, sensibil, trebuie, de asemenea, să fii şi riguros...

- Elevul îl întrerupse şi îi spuse: "Sunt, sunt".

- Atunci, nu mai am ce să te învăţ, îi răspunse maestrul. Du-te, drumul tău îţi aparţine.

După o poveste hindusă

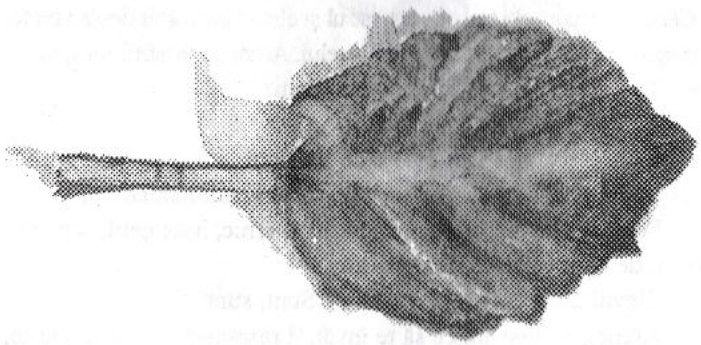

Povestea puiului de arici care nu înţepa din interior

Era odată un pui de arici pentru care viaţa fusese dificilă până atunci. Singurul lucru pentru care părea să fie cu adevărat talentat, era să se facă ghem...

Numeroasele atacuri suferite l-au învăţat să se apere şi ştia să se facă ghem mai repede decât oricare alt arici. Pentru că fusese agresat, ajunsese să creadă că toată lumea voia să-i facă rău. Mulţi încercaseră să se apropie de el, însă se întorceau repede. În plus, îşi ascuţise bine acele şi chiar îi făcea plăcere să atace el primul. Probabil se simţea mai important aşa...

Cu timpul, ajunsese foarte singuratic. Ceilalţi arici se fereau de el.

Se mulţumea să viseze la o viaţă mai bună, în altă parte, neştiind cum să facă să iasă din acea situaţie de agresiune permanentă.

Într-o zi, în timp ce se plimba singur, nu departe de o casă, a auzit o conversaţie ciudată între doi băieţei.

- Ştii, pe spate e plin de ţepi, dar tata mi-a spus că pe burtică e la fel de fin ca şi Caramel, ştii jucăria mea de pluş preferată, spunea băieţelul cel mai mic...
- O, tare mi-ar plăcea să văd şi eu!
- Eu ştiu unde se ascunde, zise celălalt, sub tufişurile astea.

"Ia uite, se gândi amicul nostru cu patru lăbuţe, oare nu vorbesc tocmai despre mine?"

Cuvintele copiilor îl făcuseră foarte curios. Oare era posibil să fie construit şi din altceva decât din ţepi?

Se ascunse într-un colţ şi îşi examină burtica. I se părea că face acest lucru pentru prima oară. Petrecuse atât de mult timp ocupându-se de ţepii de pe spate, încât uitase de blăniţa lui fină şi caldă care îi acoperea burtica.

"Aşa este şi eu sunt moale înăuntru, constată el cu uimire. Sunt moale şi fin, moale şi fin ... fredona el ţopăind pe drum. Şi asta îl făcea bucuros. Ia uite, uitase ce înseamnă plăcerea dansului. Fiindcă aricii dansează în serile cu lună, ştiaţi?

Dansând, ţopăind, se apropie de cei doi băieţei. Cel mai mare îi spunea celuilalt:

- Vulpile fac pipi pe ei, ca să-i oblige să se deschidă. Am putea face şi noi la fel, aşa am vedea...

- A, nu, zise cel mic. Nu vreau să le fac rău. Ca să îmblânzeşti un arici, trebuie să îi aduci în fiecare zi un ou. Aricii adoră ouăle.

- De acord, dar mai întâi trebuie să găsim unul! zise celălalt băiat.

Ariciul nostru ciulise urechea. Povestea asta începea să-l intereseze tot mai mult. Cum se poate? Exista cineva care nu voia să-i facă rău!

După multe peripeţii, pe care vă las pe voi să vi le imaginaţi, după multe îndoieli, ezitări, temeri şi dorinţa de a fugi, amicul nostru Doudedan, aşa îşi spunea el singur..., acceptă să fie îmblânzit.

Petrecea tot mai puţin timp stând în ghem. În fiecare zi exersa pentru a-şi arăta blăniţa. Aceasta devenea tot mai moale şi mai mătăsoasă. Iar ţepii lui, fiind neglijaţi, au devenit tot mai puţin înţepători.

A! Ce bine era să ai prieteni şi să te simţi atât de moale.

Învăţând să fie blând, până la urmă a întâlnit chiar şi o parteneră, care şi ea avea o burtică moale, foarte moale... şi ghiciţi apoi ce s-a întâmplat mai departe....

Propusă de Agnes Donon

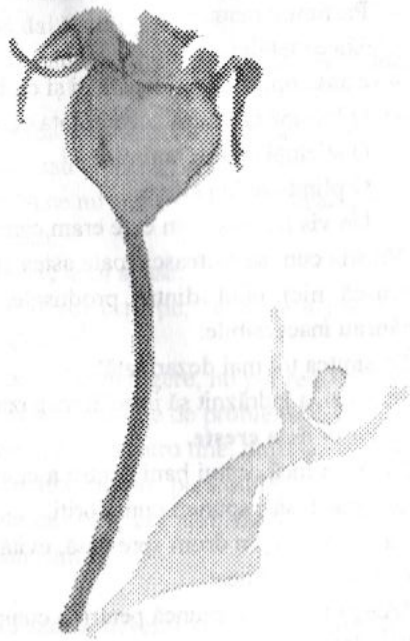

Povestea Magazinului Vieţii

Era odată o fetiţă care îşi imaginase că viaţa era un magazin imens, un fel de peşteră a lui Ali Baba, în care se găseau toate răspunsurile la cele mai importante nevoi.

Mai târziu, când a devenit o tânără fată, i-a fost foarte greu să găsească un loc de muncă undeva. Şi-ar fi dorit un loc de muncă suficient e bine plătit pentru a-şi permite să cumpere tot ce voia din Magazinul Vieţii.

Mergea des prin Magazinul Vieţii şi văzuse acolo un raion:

- Aş dori un caiet pentru a ţine un jurnal secret.
- Parfumul mamei.
- Vocea tatălui.
- Casa copilăriei, cu faţada ei şi cu interiorul.
- O lumină care strălucea în faţa ei, într-o zi foarte grea.
- O sticluţă pentru amintiri.
- O plimbare în pădure.
- Un vis frumos... în care eram campioană la schi.

Nu ştia cum să plătească toate astea şi, prin urmare, nu putea să plătească nici unul dintre produsele acelea fabuloase. Toate rămâneau inaccesibile.

Se simţea tot mai dezarmată!

Într-o zi, a îndrăznit să intre în magazin şi a găsit, pe un raft nou:

Dorinţa de a creşte.

Nu avea încă destui bani pentru a cumpăra acel produs sau acel articol, puteţi să-i spuneţi cum doriţi.

La întoarcere, în drum spre casă, evită cu grijă două drumuri:

Cel care se numea:

"Alege un loc de muncă pentru a cumpăra dorinţa de a creşte"

Şi celălalt, care se numea:

"Refuză munca, pentru a rămâne o fetiţă".

A ales drumul care se numea "Paralizie", cel care îi permitea să nu aleagă.

Totuşi, se simţea prinsă într-o capcană.

Uneori îşi spunea cu furie:

- Pentru a alege o muncă şi a cumpăra dorinţa de a creşte, ar trebui să am deja, acea dorinţă!

Se întorcea adeseori în Magazinul Vieţii, pentru a privi flaconul inaccesibil care conţinea acea dorinţă pe care nu o avea şi care o atrăgea şi ... nu o atrăgea, în acelaşi timp.

Într-o zi, făcându-şi curaj, o întrebă pe vânzătoare cât costă acel flacon.

- Ah, acela, zise vânzătoarea, este un articol foarte special, nu se plăteşte, nu se poate da decât în schimbul a ceva.
- Ce eşti tu pregătită să dai în schimbul lui?
- Nimic, nu am nimic de dat în schimb, nu am primit niciodată nimic.
- Există mai multe posibilităţi, acest articol se poate da în schimbul renunţării, curajului sau al încrederii.
- Nu pot să renunţ la ceva ce nu am! Curajul, îl folosesc pentru a spune nu, iar încredere nu am.

Vânzătoarea se gândi un pic, apoi spuse:

- Renunţarea pe care ţi-o voi cere ţie, "este de a renunţa la convingerea că nu ai nimic de dat".
- Am nevoie însă de această convingere, nu pot renunţa la ea., mă protejează, mă ajută să evit o mulţime de probleme.
- Gândeşte-te, acesta este preţul pentru tine, după aceea poţi să revii. Aş vrea să vorbesc cu tine despre pericolele şi despre frumuseţea faptului de a spune da. Noi, cei care facem negoţ avem timp. Fiecare are propriul său ritm.

Şi anii au trecut. Tânăra fată a devenit o tânără femeie şi s-a întors în Magazinul Vieţii. Flaconul cu dorinţa de a creşte era tot acolo. De data aceasta a întâmpinat-o un vânzător. Acesta o întrebă dacă era pregătită să plătească preţul cel nou, preţul fiind acum:

" Să accepţi să ai o credinţă doar a ta, care să fie personală. O credinţă pe care să se poată sprijini, pentru a-ţi construi drumul ei de femeie.

Era foarte greu pentru ea, să aibă o credinţă proprie, deoarece, până atunci, fusese înconjurată de credinţele celorlalţi.

Cu toate acestea, se întoarse a doua zi dimineaţă şi îi lăsă vânzătorului o credinţă a sa personală.

- Ştiu că pot să am încredere în ceea ce simt şi pot îndrăzni să spun nu, atunci când ceva nu corespunde cu ceea ce simt sau ceea ce văd.

Vânzătorul îi zâmbi larg şi îi înmână flaconul cu dorinţa de a creşte.

Tânăra femeie a luat flaconul, l-a strâns în mână şi a ieşit din magazin, purtând un soare strălucitor în inima ei.

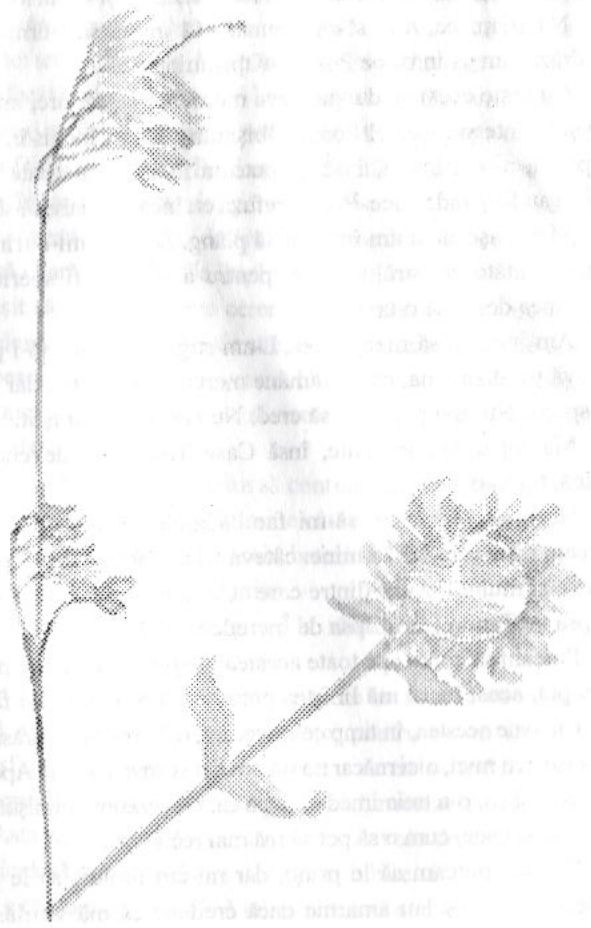

O poveste adevărată
despre cum am găsit în mine
ceea ce căutam în exterior

Într-o zi, soarele, în timp ce se trezea, mi-a făcut un semn cu o rază. Nu am înţeles imediat despre ce era vorba. Puneţi-vă şi voi în locul meu:

Nu ştiam ce voia să-mi spună! Mă invita să-l urmez, însă nu îndrăzneam să intru pe Poarta - Obişnuinţelor.

Cu toate acestea, după câteva momente de ezitare, am făcut doi paşi înainte şi ... clac! Poarta Obişnuinţelor s-a închis în urma mea. Speriat, m-am întors, însă nu puteam face nimic, toate încercările mele au fost zadarnice. Poarta refuza cu încăpăţânare să se deschidă.

M-am aşezat şi am început să plâng. Soarele mi-a trimis o mică rază alintătoare, strălucitoare, pentru a nu mai fi speriat, nu mai rămânea decât să o urmez.

Am început să merg încet. L-am rugat pe soare să-i promită că nu vă va abandona, că va rămâne mereu lângă mine, dar el nu mi-a răspuns. Nu mai ştiam ce să cred. Nu eram prea liniştit.

Mă tot uitam în spate, însă Casa Trecutului devenea tot mai mică, tot mai ştearsă.

Nu avusesem timp să-mi fac bagajele înainte de a pleca, dar aveam nişte provizii la mine: câteva frici mari şi vechi, câteva complexe şi multe lipsuri, dintre care cele mai importante aveau nume: Lipsa de Tandreţe şi Lipsa de Încredere în Sine.

Puteam să contez pe toate acestea, răspundeau mereu prezent. La început, acest lucru mă liniştea puţin, erau nişte noţiuni familiare.

Cu toate acestea, în timp ce mergeam, o teamă m-a părăsit, una dintre cele mai mici, nici măcar nu mi-am dat seama imediat. Apoi o a doua a plecat şi ea, o a treia imediat după ea. Deveneam neliniştit. Dacă mă vor părăsi toate, cum o să pot să mă mai recunosc?

Nu mai puteam să le prind, dar mi-am promis să le păzesc pe celelalte. Se înşelau amarnic dacă credeau că mă voi lăsa păcălit. Complexele mele, ele, erau fidele, nu mă vor părăsi niciodată! În ceea ce priveşte lipsurile, nu era nici o şansă să fie împlinite prea repede, eram atent la asta. Totuşi, neliniştea mea se transformă în angoasă în ziua în care am constatat că Lipsa de Încredere în Mine era tot mai estompată. Am încercat imediat să o consolidez,

arătându-i, cu luciditate, defectele mele. Însă nu am obţinut nici un efect, din contră. Imediat ce enunţam un defect, o calitate pe care o ignorasem, căreia nu îi adresasem niciodată un cuvânt, apărea în locul lui. Defectul pălea, se îndepărta, se ghemuia şi în curând nu mai ocupa decât un loc foarte mic. În ciuda tuturor eforturilor, cu cât se ştergea mai mult Lipsa de Încredere în Mine, cu atât dispăreau mai mult şi fricile. Lipsa de Tandreţe se manifesta la început timid, apoi din ce în ce mai puternic, până când s-a făcut remarcată. La început, o auzeam doar eu, dar refuza să se lase exprimată prin cuvinte şi să ceară astfel să fie împlinită.

Am reuşit să exprim câteva cereri incredibile, dintre care unele au fost înţelese. În faţa acestei derute, nu mai ştiam nici cine eram, nici ce iubeam, nici unde mergeam! Uneori nici nu mai vedeam soarele, atunci trebuia să îl caut şi aveam impresia că nu va mai apărea niciodată.

Treptat, am observat că puteam să continui să merg înainte chiar şi când el nu era acolo. Lăsase în mine câteva dintre razele lui! Dar încă mai aveam nevoie să-mi reîncarc bateriile, aveam nevoie să mă asigur că nu era prea departe de mine.

Nu înţelesesem că puteam, şi eu la rândul meu, să devin un soare, să strălucesc atât de puternic!

Am avut nevoie de timp. Am avut nevoie ca soarele să-mi arate Drumul, să aibă multă răbdare, blândeţe, pentru ca eu să pot să trăiesc, în sfârşit prin mine însumi. Pentru ca eu să îndrăznesc să plec mai departe, pentru a accepta ca el să lumineze şi calea altor persoane. Asta nu înseamnă că nu mai am nevoie de prezenţa lui. Astăzi pot însă să mă îndepărtez de el prin Iubire. Soarele m-a ajutat să înţeleg că nu este posibil să iubeşti fără să ai o autonomie personală.

Astăzi, ştiu că a iubi înseamnă să fii fericit ştiind că celălalt poate fi fericit fără tine!

Poveste scrisă de Monique Mello

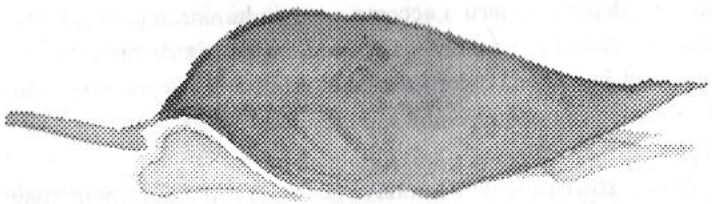

Povestea durerilor de cap

În ţara aceea, pe care o cunoşteam pentru că o vizitasem, toţi copiii se năşteau cu un grăunte de iubire, care apoi nu putea încolţi decât în inima lor.

Trebuie să ştiţi că, acel grăunte avea o particularitate... foarte originală, în sensul că era alcătuit din două jumătăţi de seminţe. O jumătate din grăuntele de iubire pentru sine şi o jumătate de grăunte de iubire pentru altcineva.

O să-mi spuneţi acum: "Dar nu este corect, este disproporţionat, nu se poate aşa ceva! O jumătate pentru unul, de acord, pentru că trebuie să te iubeşti pe tine. Dar doar o singură jumătate pentru altcineva, pentru toţi ceilalţi, asta nu se poate! Este posibil doar la începutul vieţii, când un copil nu iubeşte prea multe persoane. Dar, mai târziu, când devenim adulţi, fiecare este capabil să iubească mai multe persoane şi atunci raportul este dezechilibrat. O singură jumătate de grăunte pe care să o împarţi la atât de mulţi oameni... Este imposibil să trăieşti astfel!

O să-mi spuneţi că aşa era în acea ţară! Şi, de altfel, cei care ştiau să îngrijească grăuntele, cu mare atenţie, cu pasiune, cu entuziasm şi respect, aceştia descopereau mai târziu că puteau în acelaşi timp să se iubească şi să iubească pe altcineva, să iubească şi să fie iubiţi.

Cei care dezvoltau doar o jumătate de grăunte, fie iubindu-se pe sine prea mult, fie iubindu-i pe ceilalţi prea mult, fie nu se iubeau şi le era frică în acelaşi timp să-i iubească pe alţii sau, iubind doar o singură persoană pe lume, ajungeau să aibă doar migrene care persistau şi se amplificau astfel încât mintea şi inima lor uneori parcă plesneau de durere.

Cred că să trăieşti aşa, cu o jumătate de grăunte de iubire, trebuie să fie îngrozitor!

Cu atât mai mult cu cât nu există nici un remediu pentru astfel de migrene şi pot să dureze ani întregi.

Astfel se încheie povestea durerilor de cap care sunt mai ales dureri ale inimii.

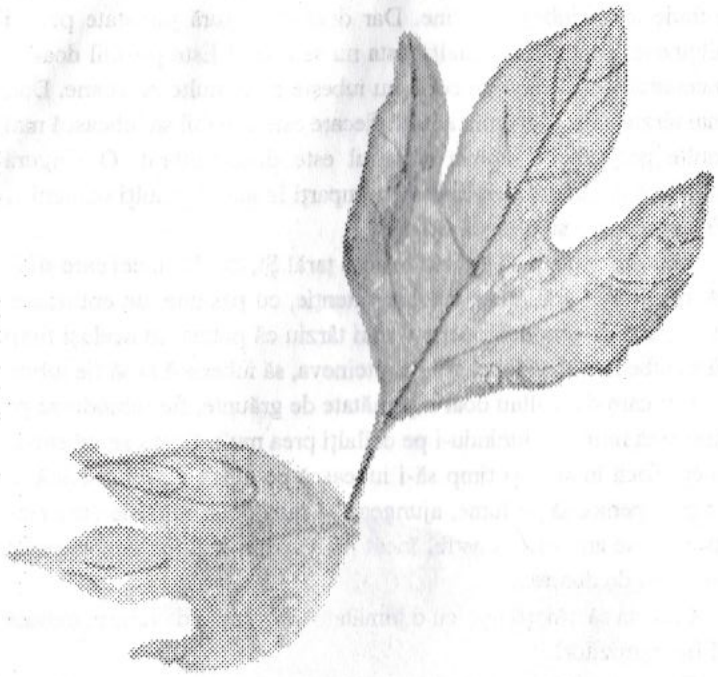

Povestea spânzuratului de-spânzurat

Într-o zi, un om, din disperare şi pentru a se auto-pedepsi şi, în plus, din culpabilitate, pentru că voia să le facă rău celor din jurul lui, precum şi pentru că voia să se facă auzit, precum şi din apărare, crezând că oricum totul se va termina într-o zi... într-o zi, după cum spuneam, un om s-a spânzurat.

A fost de-spânzurat însă de cineva care trecea pe acolo.

Când deschise ochii, omul spuse:

- E prea târziu, ar fi trebuit să mă ajutaţi mai demult, să mă ajutaţi ca să nu mă spânzur!
- Dar nu vă cunoşteam! îi zise salvatorul necunoscut.
- Nu contează, oricum ar fi trebuit să mă ajutaţi înainte!
- Păi, tocmai treceam pe aici.
- Tocmai, nu trebuia să treceţi acum.
- Mă gândeam că fac bine ce fac.
- Şi cei care spun că mă iubesc credeau că fac bine ... nefăcând nimic!
- Atunci ar fi trebuit să vă las să muriţi, fără să intervin?
- Nu, să interveniţi înainte să mă spânzur, să mă recunoaşteţi, să mă ascultaţi, să mă iubiţi la nevoie. Toate astea, înainte. Înainte ca disperarea mea să mă facă să mă îndoiesc de tot.
- Vreţi să vă pun funia la loc, în jurul gâtului? Îi zise necunoscutul.
- Nu, în nici un caz asta, nu am chef să mor acum, am nevoie să vorbesc.
- Da, numai că nu am timp, mă grăbesc.
- Păi da, aţi avut timp doar pentru a mă da jos de acolo sau aţi avea timp să-mi puneţi funia la loc, dar nu să mă ascultaţi.
- Exact aşa este. Eu mă grăbesc să trăiesc!
- Dacă într-o zi o să vă spânzuraţi, contaţi pe mine, eu nu o să vă desfac funia.

O să trăiesc cu această idee, simt că mă va susţine.

Se întâmplă uneori, anumitor fiinţe, să aibă nevoie pentru a supravieţui, să se opună oricărei tentative de comunicare.

Să nu credeţi cumva că este vorba despre o poveste neadevărată. Mai citiţi-o o dată şi fiţi atenţi la sensul dintre cuvinte.

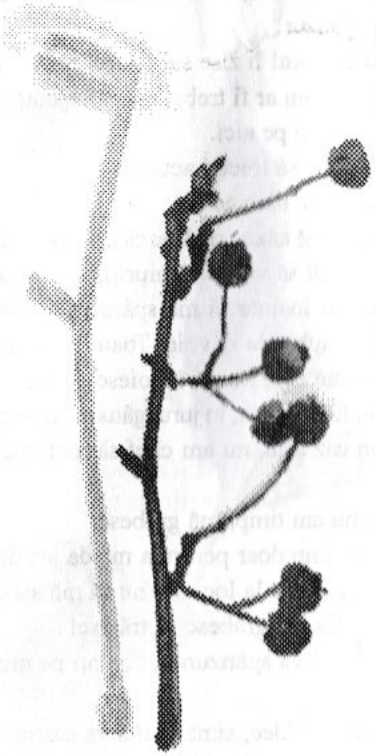

Povestea cârjei
care nu mai avea pe cine să sprijine

A fost odată o cârje care slujise foarte mult timp. Numărul de oameni pe care îi susţinuse, însoţise şi sprijinise era impresionant.

Şi îşi petrecuse, mare parte din viaţă astfel.

Iar astăzi, i se încheia, în mod trist o carieră de cârjă, într-o capelă plină de obiecte uitate, îngrămădită între un baston şi un cărucior, lăsate acolo demult, de către credincioşi sau pur şi simplu, de către cei care se vindecaseră şi nu mai aveau nevoie să fie sprijiniţi. Cârja plângea de tristeţe, o lamentaţie interminabilă, la ideea că va trebui să-şi petreacă restul vieţii agăţată într-un cui pe perete.

Ea care călătorise atât de mult...

Trebuie să spunem că acea cârjă, care fusese devotată toată viaţa ei de cârjă, lemn şi cauciuc, adică trup şi suflet, era acum foarte tristă. Se simţea profund umilită, cu adevărat inutilă, pe cale să se usuce.

Să se usuce în interior şi chiar şi pe dinafară.

Medita la nerecunoştinţa oamenilor şi la sensul vieţii. Încerca să înţeleagă cum ajunsese în acea situaţie.

- Nu este drept, imediat ce s-a vindecat, m-a lăsat baltă. Încă mai am urma loviturii, pe frunte, după ce m-a aruncat când era vindecat.

Cel mai rău a fost atunci când m-a adus aici şi m-a agăţat în cui, pe peretele capelei... ca să-i mulţumească lui Dumnezeu.

Nu se poate, eu care am făcut atât de multe pentru el. aş fi putut să mai stau măcar încă puţin cu el. aş fi putut să-i ţin companie din când în când. Nu l-aş fi deranjat, aş fi fost foarte cuminte...

În acea zi, în timp ce cârja se chinuia cu toate aceste gânduri, în capelă a intrat un dom, mânat de curiozitate. A admirat în linişte toate obiectele lăsate acolo, îngrămădite pe jos şi pe perete. Foarte concentrat, a înaintat spre locul în care ara agăţată cârja.

A ridicat ochii spre boltă, când, dintr-o dată, cârja a avut o idee genială. A tresărit de bucurie şi s-a desprins din cui, a căzut exact în calea domnului care trecea pe acolo, cu privirea ridicată, fascinat de

rozasa strălucitoare care lumina prin frumuseţea ei absida capelei. Astfel că nu văzu cârja din calea lui.

Se clătină, căzu cu greutate şi... îşi rupse nu numai piciorul, ci şi un umăr. Întins pe spate, domnul începu să geamă încet.

Lângă el, cârja suspină îndelung.

- În sfârşit, în sfârşit cineva pe care să-l ajut, să-l sprijin, să-l însoţesc, să-l protejez!

Domnul, întins pe podea, suferea cumplit.

- Ce o să se întâmple cu mine, singur în capela asta, nimeni nu ştie că sunt aici. E imposibil să mă ajute cineva... Ce o să se întâmple cu mine?

Avea deja în minte o serie de reproşuri pentru el însuşi:

- Ce m-a apucat să vin aici! N-ar fi trebuit niciodată să călătoresc singur.

Era pregătit să acuze cerul, lumea întreagă, lumea întreagă, pentru situaţia în care se afla.

Foarte aproape de el, cârja murmură:

- Sunt aici, sunt aici, eu pot să vă ajut.

La început, nu o auzea. Prefera să se acuze, să se revolte pe viaţă pentru acea "nefericire atât de nedreaptă, care căzuse peste el"

Cârja îl implora, suspina:

- Măcar priviţi-mă, sunt aici, foarte aproape, luaţi-mă cu dumneavoastră, o să vedeţi, vă va fi mai bine...

Domnul încercă să se ridice, urlă de durere, tatonă şi mâna lui atinse cârja, pregătită sa il servească, doritoare să îi fie utilă, vrând să-l ajute cu orice preţ.

Ce uşurare pentru fiecare!

În sfârşit se întâlniseră. Amândoi simţiră o emoţie puternică. Tot acel drum parcurs orbeşte, pentru a ajunge în sfârşit să se găsească unul pe altul.

Cârja îşi jură imediat:

- Pe el nu o să-l părăsesc prea curând!

Apoi au părăsit amândoi capela, unul dintre ei relaxat, aproape fericit, celălalt liniştit.

Astfel reuşesc, cârjele ingenioase să se ataşeze de cineva, sănătos, făcându-se absolut indispensabile! Şi apoi, fac în aşa fel încât să nu mai părăsească acea persoană.

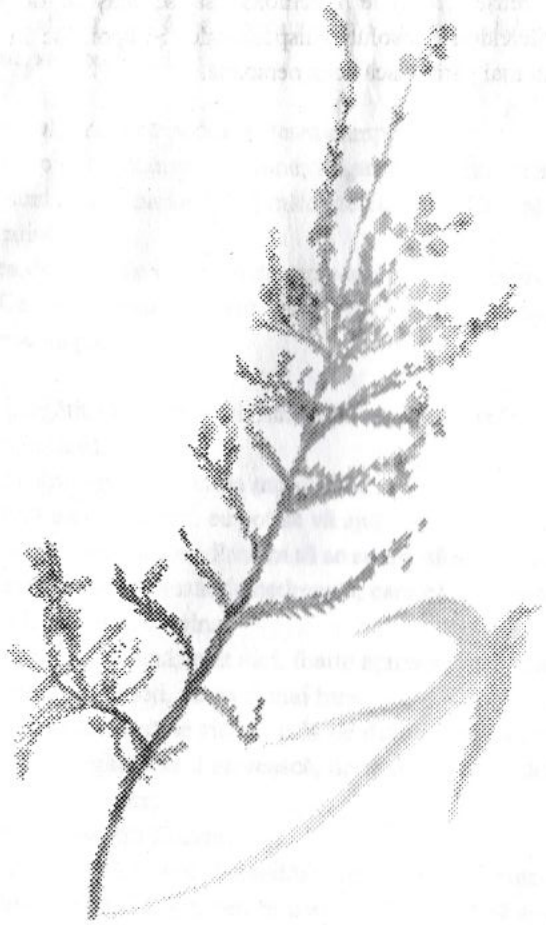

Povestea golului şi a plinului

Era odată o femeie care descoperise, cu mult timp în urmă, că în adâncul ei simţea un mare gol. Un gol imens, umplut în întregime de singurătate.

- Dintotdeauna am simţit această singurătate, spunea ea.

Şi timp de ani de zile încercase cu disperare, cu curaj, uneori cu violenţă, să umple acel gol.

Cât de multe eforturi făcuse pentru a alunga acea singurătate, lăsând să intre forţa în locul acela plin de persoane.

Era plin mai ales cu bărbaţi. Plin de activităţi şi de o mulţime de lucruri de făcut.

Cei care o vedeau din exterior, credeau că văd o femeie puternică, solidă, dinamică.

Ei vedeau o persoană sigură de ea, rezistentă, care ştia să se afirme. Nu ezitau să se sprijine pe ea, să-i ceară tot felul de servicii acelei femei puternice şi pline de resurse.

Nimeni însă nu vedea golul imens, umplut de singurătate, care ocupa tot interiorul acelei femei.

Într-o zi, a întâlnit pe cineva care avea acea calitate rară de a vedea în interiorul oamenilor, nu ceea ce erau, nu ceea ce arătau sau ascundeau, ci ceea ce aveau să devină.

Vedea în ei ceea ce încă nu se întâmplase şi care avea să se manifeste, ceea ce nu se născuse încă şi avea să se nască. Percepea ceea ce ei urmau să descopere, înainte chiar ca ei să descopere acel lucru în ei înşişi.

Iar acel bărbat îi spuse:

- Văd o mulţime de posibilităţi în tine.

Ea care se simţea atât de golită, invadată doar de imensa ei singurătate, lipsită de speranţe, reuşi să întrevadă în acea zi prima dintre posibilităţi: era posibil să umple acel gol cu posibilităţile din viaţa ei.

Astfel se încheie povestea femeii care credea că poate umple golul existenţei ei printr-o mulţime de întâlniri şi de activităţi.

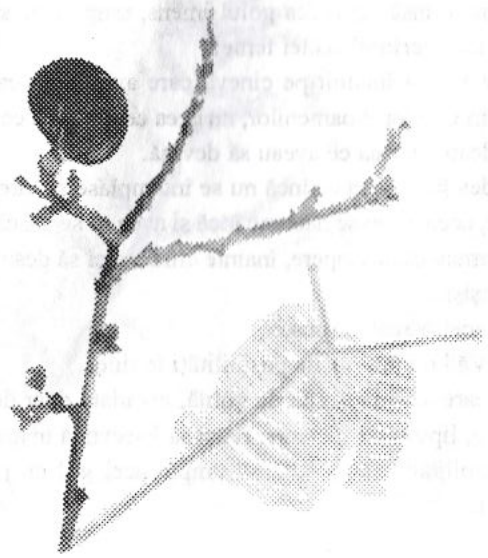

Povestea ghemului de ură

A fost odată un fost copil care se ataşase, în urmă cu mulţi ani, de un ghem mic de ură.

Acel mic ghem de ură îi ţinea frig la burtă şi la inimă.

Avea nevoie de el, mai ales atunci când ar fi vrut să renunţe. Se folosea de acel ghem de ură pentru a nu uita toate violenţele pe acre le primise de la tatăl lui şi pentru a-şi aminti toate reproşurile pe care le avea pentru mama lui... care lăsase să se întâmple toate acele violenţe, fără să intervină. Da, voia să-şi amintească, nu să uite!

Astfel, de mai bine de patruzeci şi cinci de ani, îşi întreţinea cu grijă resentimentele, ranchiuna, precum şi o tristeţe alcătuită din plictiseală şi un umor ciudat care adeseori îi rănea pe cei care nu gustau glumele lui.

Micul ghem de ură era foarte bine întreţinut, foarte atent, foarte prezent...

Existau mii de exemple de umiliri, de nedreptăţi, de violenţe pe care le primise sau le trăise. Dintre acestea nici una nu trebuia să fie uitată, niciodată!

Într-o zi, acel bărbat, între timp devenise un bărbat adevărat, s-a hotărât să nu mai păstreze ghemul acela de ură.

La început a fost foarte greu, avea impresia că este gol, dezarmat, complet dezorientat. A trebuit să-şi confecţioneze un sac mare, din două cearşafuri cusute, pentru a-şi lăsa acolo toate amintirile neplăcute, toate tristeţile pe care le purta în el... Ranchiună sau resentimentele au umplut foarte repede sacul.

Unele dintre ele, foarte persistente, reveneau, chiar şi după ce le lăsase în sac. Însă nu se descurajă, a continuat să le depună acolo, să se debaraseze de toată acea violenţă pe care o întreţinea în el de atâţia ani... retrăind suferinţa lui de copil chinuit, acuzând, plângând.

Uneori ar fi vrut să dezvăluie lumii întregi ce părinţi îngrozitori avusese. Pentru ca toată lumea să ştie, nefericirea lui şi... meritul lui pentru că a suportat atât de multe nedreptăţi!

Când sacul s-a umplut, nu mai putea să îi invite pe părinţii lui

pentru a le "da înapoi" toate acele lucruri, pentru că, între timp muriseră amândoi.

Astfel încât, s-a dus să depună acel sac imens, plin de amărăciune şi resentimente, la mormântul lor.

Începând din acea zi, a fost ca un miracol. Privirea, chipul şi chiar gesturile acelui bărbat nu mai erau la fel ca înainte.

Îşi regăsise o a doua tinereţe şi, cel mai surprinzător a fost faptul că, proprii lui copii începuseră să se apropie de el, cu încredere. Deoarece înainte le era foarte frică de tatăl lor, deşi acesta nu îi lovise niciodată. Nu se mai certau între ei, îndrăzneau să-şi arate tandreţea şi deschiderea şi puteau să le trăiască în voie.

Astfel se încheie povestea bărbatului care păstrase atât de mult timp un ghem de ură.

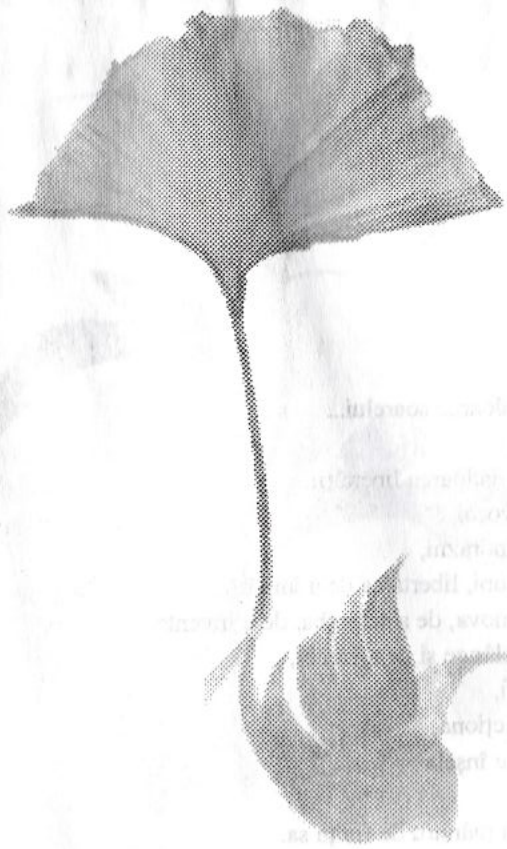

Povestea unei planete ce trebuie inventată

A fost odată ...
O planetă de culoarea soarelui...
unde toţi copiii
aveau pielea de culoarea libertăţii.
libertatea de a vorbi,
libertatea de a îndrăzni,
libertatea de a iubi, libertatea de a împărţi,
libertatea de a inova, de a schimba, de a inventa,
libertatea de a plânge şi de a zâmbi,
libertatea de a fi,
libertatea de a acţiona,
libertatea de a se înşela
şi de a relua,
libertatea de a fi mândru de fiinţa sa.

Oferită de Marie-Paule Berteloot

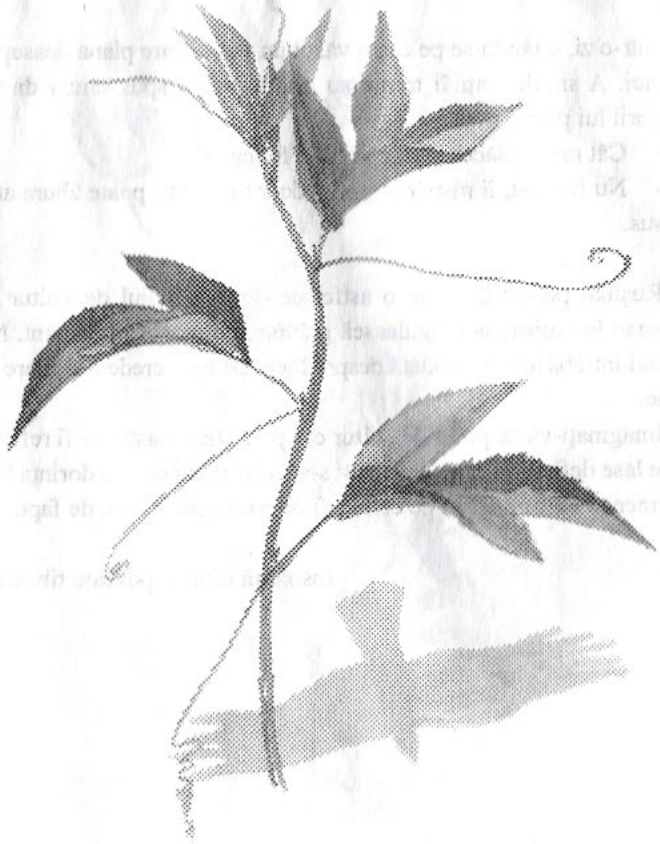

Povestea celui care se lasă definit şi acceptă astfel să ignore posibilităţile vieţii

Era odată, în țara copilăriei mele, un băiat care descoperise un ou minunat în cuibul unui vultur. L-a luat din cuib, s-a întors în sat și a pus oul cel frumos la clocit, în crescătoria de păsări de la ferma părinților lui.

Când oul a fost clocit, a ieșit din el un pui de vultur, a crescut apoi printre puii de găină, ciugulind mâncarea la fel ca prietenii lui.

Într-o zi, uitându-se pe cer, a văzut un vultur care plana deasupra fermei. A simțit cum îi tremurau aripile și i-a spus unuia dintre frățiorii lui pui:

- Cât mi-ar plăcea să fac și eu la fel ca el!
- Nu fi prost, îi răspunse puiul, doar un vultur poate zbura atât de sus.

Ruşinat pentru că avea o astfel de dorință, puiul de vultur se întoarse în cuibar, să ciugulească grăunțe, cu ciocul în pământ. Nu se mai întrebă apoi niciodată despre locul pe care credea că îl are în lume.

Imaginați-vă că puiul de vultur din povestea noastră ar fi refuzat să se lase definit de către ceilalți și s-ar fi lăsat condus de dorința lui! Asemenea vulturului de pe cer, ar fi devenit ceea ce era de fapt.

Inspirată dintr-o poveste tibetană

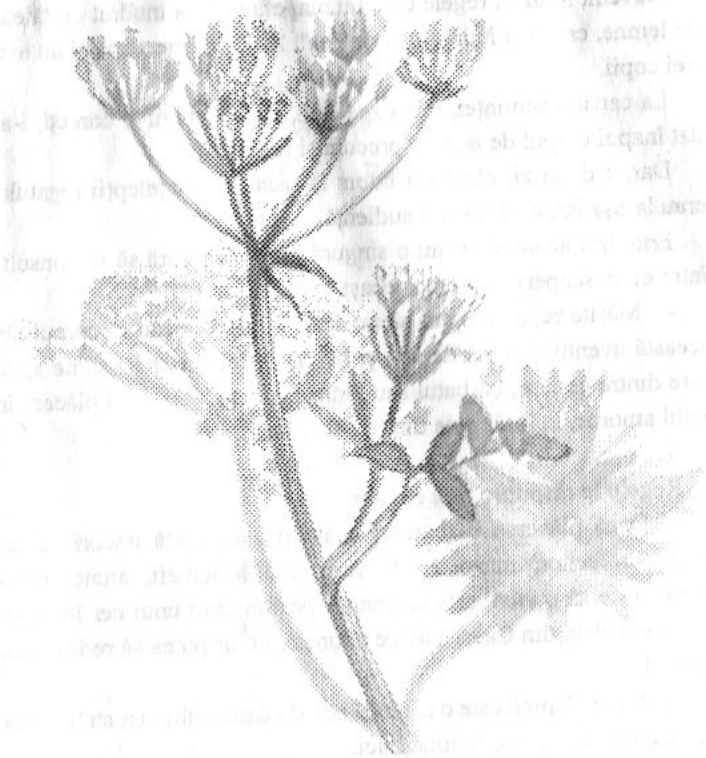

Povestea regelui care fusese și bărbat și femeie, în aceeași viață

Este povestea simplă a unui rege, care, în vechea Indie, comisese o faptă foarte de gravă, ale cărei detalii oamenii le-au uitat, dar era suficient de gravă pentru ca zeii universului, furioşi, să vrea să-l pedepsească pe acel rege. Astfel încât, l-au transformat în femeie, lucru care în vechea Indie, era considerat ca o tară, iar apoi îl exilă în pădure timp de zece ani. Regele plecă din palat, îşi părăsi bogăţiile, prietenii, soţia, copiii. După zece zile de mers, se adânci în pădurea nesfârşită din capătul Indiei...

Devenit femeie, regele care nu mai era rege, a întâlnit un tăietor de lemne, care s-a îndrăgostit de "ea". Au trăit împreună şi au avut trei copii.

La capătul sentinţei, după zece ani, zeii cei buni şi corecţi, i-au dat înapoi corpul de bărbat, precum şi regatul lui.

Dar, a doua zi, când s-a întors la palat, toţi înţelepţii regatului erau la uşa lui, cerându-i o audienţă.

Erau toţi acolo şi aveau o singură întrebare. Fără să se consulte între ei, descoperiră că era aceeaşi.

- Mărite rege, ai putea să ne spui, tu care ai trăit în corpul tău această aventură unică de a fi şi bărbat şi femeie, poţi să ne spui, care dintre cei doi, bărbatul sau femeia, simte mai multă plăcere în actul amoros, în întâlnirea dintre sexe?

Regele le răspunse fără ezitare:

- Dacă plăcerea bărbatului poate fi asemănată uneori cu un soare strălucitor, într-o zi de vară, cea a femeii, atunci când îndrăzneşte să o aibă, este asemenea profunzimii unui cer înstelat. Şi toate stelele din Calea Lactee adunate, nu ar putea să redea acea strălucire.

Plăcerea femeii este o ofrandă adusă cosmosului, iar strălucirea ei, eclipsează, uneori, lumina zilei.

Povestea sfârşitului unei vieţi

A fost odată un om care visase încă de când era foarte tânăr, să călătorească, să descopere lumea, să întâlnească frumusețea, plăcerea și bucuria.

Dar, la insistența părinților lui, a familiei, a ales o viață de muncă, de datorii și obligații. Această viață nu i-a permis să meargă dincolo de granițele propriei țări, iar visul lui a rămas paralizat.

În toamna vieții, corpul lui a paralizat, la capete. La scurt timp după aceea, a rămas imobilizat într-un scaun cu rotile.

Atunci, acel om a început să călătorească, în mintea și inima lui.

A regăsit în el toată iubirea, toată tandrețea pe care o întâlnea în călătoriile sale.

A regăsit, nu ceea ce nu mai trăise, ci, din contră, lucrurile pe care le trăise.

Lucrurile mărunte, momentele delicate, clipele prea trecătoare, gesturile abia schițate, întâlnirile neprevăzute, care conțineau grăuntele atâtor posibilități și pe care nu a știut să le lase să înflorească în el. În fiecare zi, din ce în ce mai imobil, el călătorea. Cât de multe drumuri parcurs în țara tandreței! Mai multe decât înconjurul lumii de o sută de ori! Astfel, pe parcursul zilelor, a ajuns să descopere o libertate nouă. Aceea de a călători pe drumurile însorite ale imaginarului său. El, care fusese toată viața realist, serios în afaceri, se mira acum când se aventura să exploreze cele mai necunoscute drumuri din visele sale.

Iar apoi, într-o dimineață, cu inima mai ușoară, s-a hotărât să exploreze universul ... și a trecut în cealaltă parte.

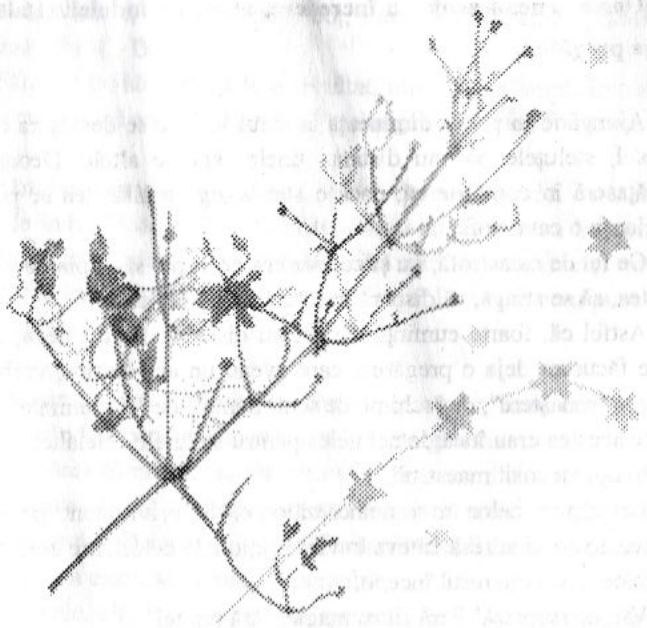

Unii și alții

Erau odată douăzeci şi două de steluţe care au mers la un congres al stelelor.

Tema acelui congres era:

"Cum să înţelegi o altă stea, înţelegându-te mai bine pe tine însuţi."

Pentru că, trebuie să vă spun, stelele trăiesc atât de îndepărtate unele de altele, încât le este foarte greu să se întâlnească şi, cu atât mai greu, să se înţeleagă. Acest congres este animat de o planetă apropiată de Pământ, planetă care se analizase foarte mult.

Steluţele erau foarte nerăbdătoare, la ideea că, bând câteva picături dintr-un filtru magic, nu mai mult de trei, ar putea şi ele, la rândul lor, să comunice.

Unele veneau acolo cu încredere, altele cu îndoieli şi altele, deja pregătite.

Ajungând în prima dimineaţă la locul în care se desfăşura congresul, steluţele păstrau distanţa unele faţă de altele. Deoarece învăţaseră în copilărie că, dacă o stea atinge o altă stea se putea declanşa o catastrofă.

Ce fel de catastrofă, nu ştiau, dar era groaznic să-şi piardă identitatea, să se stingă, să dispară în întunericul spaţiului.

Astfel că, foarte cuminţi, rămâneau distante. Erau câteva, cele care făcuseră deja o pregătire, care aveau un aer destins, vorbeau despre "renaştere", de "schimb de sentimente", de "simţăminte", dar toate acestea erau încă de neînţeles pentru steluţele celelalte.

Şi apoi a sosit maestrul!

Le zâmbi celor mai neîncrezătoare, le privi atent pe cele încrezătoare şi adresă câteva cuvinte raţionale celor care erau deja formate... Şi congresul începu.

Vai, ce surpriză! Fără filtru magic, fără reţete!

Steluţele care veniseră cu flaconul pentru a lua acel filtru, se întrebau dacă nu cumva greşiseră congresul. Şi în plus, nu numai că

nu era nici un filtru magic, dar, spre surprinderea generală, nu maestrul era cel care vorbea cel mai mult, ci steluţele!

Unele vorbeau despre ele însele, altele aveau nevoie să fie mai puţin solicitate, altele aveau nevoie să fie stimulate, pentru a merge mai departe, spre propria lor lumină.

Până la urmă au vorbit toate. Steluţele au fost surprinse, emoţionate, uimite, triste, fericite, rănite să audă toate acele poveştioare venite din alte constelaţii care, de departe păreau atât de ameninţătoare, de necunoscute:

Divorţ, Părinţi; Tata, Mama, Sinucidere, Iubire, Ură, Filiaţie, Frumuseţe, Urâţenie, Ciclu, Neînţelegere, Tandreţe, Femeie, Pictură, Moarte, Boală, Oedip, Soţ, Păianjen, Violenţă, Blândeţe, Teamă, Copil... Dorinţă.

Fără măcar să pară că le-a ascultat, maestrul, a amplificat anumite cuvinte, făcea conexiunile şi prelungea discursul fiecăreia.

Părea că toate acele poveşti, venite de departe, din constelaţii atât de îndepărtate, atât de diferite, aveau cu toate ceva în comun. Steluţele erau siderate. Nu se întâlniseră niciodată înainte şi totuşi, poveştile lor aveau atât de multe în comun! Dar care erau punctele comune?

Maestrul părea copleşit de atâta neînţelegere. Erau deja ani de zile de când răspândea cunoaşterea în toată galaxia.

I se părea că munca lui nu avea să se termine niciodată. Chiar şi stelele care citiseră cuvintele lui, nu reuşeau să realizeze că punctul comun care se găsea în universul fiecărei stele, îl constituia **relaţia**.

Oare era cazul să-şi piardă speranţa?

Steluţele, ele, nu îşi pierdeau speranţa, pentru că fiecare dintre ale descoperise că, o steluţă putea să:

* privească o altă steluţă, fără să orbească

* să atingă o altă stea, fără să se ardă

* să se dezvăluie unei alte stele, fără să fie judecată

* fiecare dintre ele înţelesese că tandreţea este ca şi oxigenul, există peste tot în Galaxia Relaţiilor şi în calea lactee a comunicării...

Au descoperit încă multe alte lucruri, care ţin de intimitatea fiecărei steluţe în parte.

Astfel, congresul continua.

Venise timpul să se plece din acel loc, denumit "Agitaţie", deoarece atmosfera era foarte agitată acolo.

Unele părţi din acea agitaţie se transformaseră chiar în găuri negre, altele în furtuni de meteoriţi, iar altele chiar şi în Calea lactee, nesfârşită şi calmă.

Steluţele erau foarte triste deoarece trebuiau să se întoarcă în constelaţiile lor de origine şi să regăsească alte stele, care, spre deosebire de ele, nu trăiseră acea experienţă.

Pentru a se încuraja, şi-au promis să păstreze legătura, să-şi trimită mesaje vesele şi luminoase şi, mai ales să se respecte.

Fiecare dintre ele avea să folosească în mod diferit ceea ce învăţase în acel loc.

Unele dintre ele au păstrat secret ceea ce aflaseră, în mintea şi în inima lor, altele au preferat să uite, altele au emis câteva mesaje în eter. ... iar majoritatea le-au împărtăşit celorlalţi pentru a-şi însufleţi viaţa.

Toate ştiau că este posibil să comunice dincolo de noapte, dincolo de zidurile tăcerii, dincolo de opacitatea temerilor lor. Dincolo de

neînţelegeri şi de violenţele oarbe.

Am uitat să vă spun lucrul cel mai curios. La sfârşitul acelei întâlniri, au descoperit că maestrul lor nu era de fapt un maestru propriu zis. Era pur şi simplu un moderator al acelor întâlniri. Au învăţat apoi că a iubi înseamnă :

"a menţine viaţa vie".

Poveste scrisă de Ledoux Violent (alias Jean Martinez)

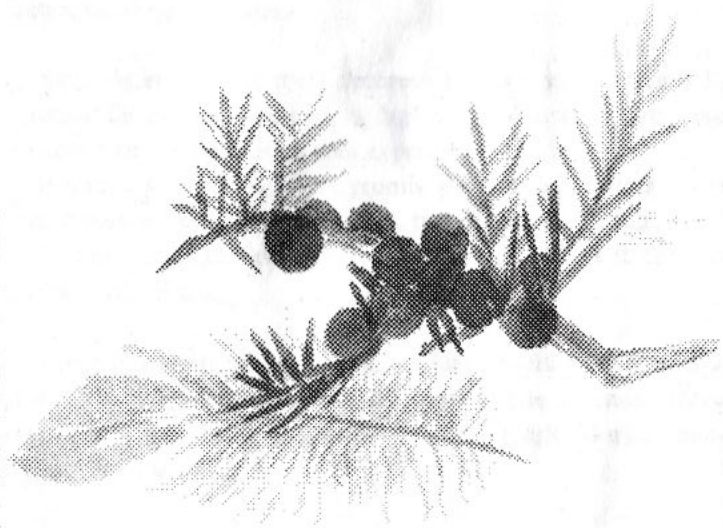

Poveste pentru a înţelege dincolo de privire

Era odată, în capătul Siberiei, un sat de vânători, al cărui conducător avea o soţie foarte frumoasă, foarte tânără, de care era îndrăgostit nebuneşte...

Sezonul de vânătoare fiind foarte bogat, şi-a umplut sania cu tot felul de blănuri, pentru a le vinde în oraşul vecin. Pieile erau de o calitate foarte bună, a obţinut pe ele un preţ bun, a cumpărat tot ceea ce avea nevoie pentru a aduce în sat, pentru toţi locuitorii, pentru că era un om corect şi bun.

După ce a făcut toate cumpărăturile, a mai rămas cu o piele de vulpe albă şi a văzut, pe raftul unui magazin, o oglindă frumoasă, din metal aurit. În satul lui, unde trăiau de mii de ani în corturi, nimeni nu avusese vreodată nici o oglindă. Aşa că, se gândi că o va bucura pe soţia lui, care, după cum v-am spus, era "frumoasă ca un vis", astfel că schimbă pielea de vulpe pe acea oglindă.

Se întoarse în sat, distribui alimentele şi obiectele fiecăruia, în mode egal, păstrând pentru el doar oglinda, pe care o învelise în cămaşa lui, apoi o dărui soţiei sale.

Aceasta, se aplecă, desfăcu cămaşa, recunoscu acolo mirosul soţului ei, se opri uimită, izbucni în lacrimi, îşi luă haina şi o luă la fugă, fără să spună un cuvânt, spre satul mamei ei.

Aceasta a fost foarte uimită de vizita fiicei ei. Tânăra, murmură, printre lacrimi:

- Soţul meu nu mă mai iubeşte. A plecat, ca de obicei, în oraş să vândă blănurile şi pieile. La fel ca în fiecare an, a adus tot ceea ce trebuie pentru sat. Nu a uitat pe nimeni. Însă, în cămaşa lui, a adus o femeie neasemuit de frumoasă, ca o dimineaţă de primăvară. Se simţea chiar şi mirosul ei, pe care ea îl purta. E clar, că nu mă mai iubeşte.

Mama ei, care era o femeie mai experimentată, deoarece trecuse prin multe, îi spuse:

- Vino cu mine, o să vedem cine îndrăzneşte să fie mai frumoasă decât fiica mea. Mai frumoasă decât visul unui rege!

O să văd eu.

Ajunse în satul de vânători, intră în cortul conducătorului, recunoscu acolo cămaşa ginerelui ei, o deschise, se aplecă şi izbucni în râs, spunându-i fiicei ei:

- Nu ai de ce să te temi, fiica mea, e o femeie bătrână şi urâtă acolo!

Aşa este, nu ne vedem propriile probleme decât cu... propriii noştri ochi.

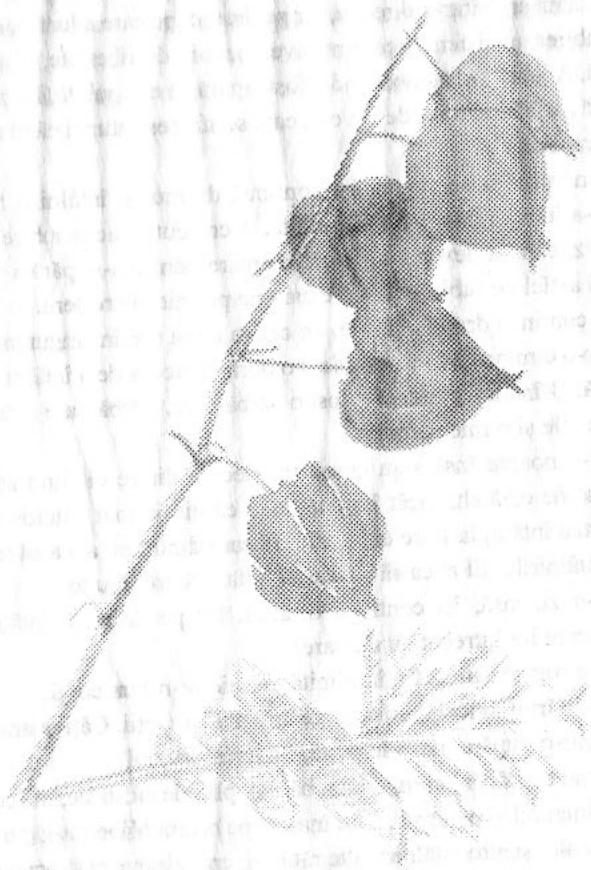

Povestea înţeleptului
care aflase singur drumul spre libertate

În acea ţară se răspândise un zvon, mai întâi mai răzleţ, apoi tot mai insistent. Erau o mulţime de vorbe care circulau între oameni. Cineva spunea că cunoaşte un înţelept care "descoperise singur calea spre libertate".

Într-o zi, un adolescent plecă la drum ca să afle mai multe. I s-a spus să meargă într-o direcţie, iar pe drumul pe care a luat-o, a întâlnit iubirea unei femei care nu avea nevoie de libertate, ci de a fi iubită. A iubit-o şi atunci când a fost sigură că este iubită, l-a părăsit. Există astfel de iubiri, de nevoie, care se sfârşesc atunci când nevoia este împlinită.

Tânărul rămase singur. Îşi continuă drumul şi întâlni o femeie care l-a iubit şi care s-a lăsat iubită. A crescut în acea iubire, până într-o zi când a devenit suficient de mare pentru a-şi părăsi iubita. Există astfel de iubiri pepiniere care ne permit să creştem.

Îşi continuă drumul şi timp de câţiva ani a trăi în singurătate.

Într-o dimineaţă se trezi având o dorinţă, aceea de a întâlni o altă dorinţă. O întâlni şi atunci a fost o sărbătoare. Sărbătoare a durat o mie de zile şi o mie de nopţi.

Într-o noapte însă s-au despărţit, fiecare dintre ei fiind atât de minunat de celălalt, încât îşi imaginau că nimic mai frumos nu se mai putea întâmpla între ei. Astfel, fiecare dintre ei, avea să multiplice întâlnirile. El avea să găsească multe, foarte multe.

Într-o zi, însă, îşi continuă drumul. Iar pe drum, a întâlnit o femeie care l-a întrebat cu ardoare:

- Te rog, vreau să fiu împlinită, dăruieşte-mi un copil.

El i-a dăruit cinci. Credea în generozitatea vieţii. Câţiva ani mai târziu, într-o după-amiază însorită, îşi reluă drumul.

Nu mai era tânăr acum, era un bărbat plin de cicatrice, în acelaşi timp vulnerabil şi puternic, care înainta pe drumul libertăţii. Au mai fost apoi alte şi alte întâlniri, alte rătăciri, entuziasme şi descoperiri, până când a ajuns în sfârşit să-l întâlnească pe înţeleptul care găsise drumul spre libertate.

Când a ajuns în faţa lui, bărbatul l-a întrebat pe înţelept despre

secretul lui, despre învăţătura lui, despre rigoarea căutării, despre numele maeştrilor pe care îi avusese, despre suferinţele şi terapiile pe care le făcuse.

Înţeleptul nu răspunde însă la nici o întrebare. Îi spuse doar atât.

- Singurul lucru pe care l-am aflat este legat de descoperirea pe care am făcut-o: astăzi ştiu să spun da sau nu, fără să mă rănesc.

Astfel se încheie povestea omului care a încercat mult timp, foarte mult timp, să caute drumul spre libertate.

Câteva cuvinte apoi pleacă...

Cuvintele însă nu pleacă, rămân fixate sau continuă să călătorească în vibraţii subtile, în invitaţii tăcute.

Esenţa unei poveşti constă într-un cuvânt invizibil, strecurat între alte două cuvinte scrise sau spuse...

CUPRINS

Povestea bărbatului îndrăgostit de planeta Venus 7
A fost odată Magicianul Fricilor... 10
Povestea negustorului de haine 14
Povestea fetiţei care credea că într-o zi iubirea va veni să o caute 18
Povestea fetiţei care căuta în ea Calea Cuvintelor 21
Povestea bărbatului foarte îndrăgostit 25
O poveste despre cum să slăbeşti 31
Povestea fetiţei căreia i se spunea mereu "fata mea cea mare" 35
Povestea lui Mallodo cel neînţeles 38
Povestea Régulei, cea cu nume nepotrivit 44
Povestea unei familii de vidre 47
care trăia după următorul principiu: să nu spui niciodată
ceea ce nu merge bine şi să negi diferenţele 47
Povestea micii libelule care suferea de tuse cronică 51
Povestea puiului de lup care fura orice lucru
de care nu avea nevoie 55
Povestea tăticului Arici Tata-ştie-tot
şi a mămicii Arici Care-se-sufocă 58
Povestea micului ied căruia îi era foarte frică
să nu-şi piardă însemnul bărbăţiei 63
Povestea fetiţei care o vedea pe mama sa
ca pe un monstru cu nouă capete 66
Povestea puiului de cămilă care îi purta pică mamei sale
pentru că îi era mereu sete 71
Povestea micului delfin care făcea foarte,
foarte multe prostioare, deoarece credea că nu fusese dorit 75
Povestea curcubeului emoţiilor 78
Povestea micului koala care credea că iubirea
înseamnă să fii bătut 81
Povestea micilor Bobo 86
Povestea fetiţei care era atât de sensibilă 91
încât se închidea zile în şir într-un sac de tăcere 91
Povestea puiului de raton care avea o mulţime de dorinţe 96
Povestea micului piţigoi care făcea totul pe dos 99
Povestea puiului de mierlă care nu a acceptat 1
despărţirea părinţilor lui 101

Povestea micii gazele care se simţea atât de rău
încât ar fi preferat să moară decât să se simtă vie 106
Poveste pentru mica broscuţă care voia să doarmă cu tatăl ei 111
Povestea zilelor pare şi a zilelor impare 114
Povestea pisicuţei care voia să aibă pui 118
Povestea broscuţei care voia să se îngraşe
rămânând în acelaşi timp slabă 121
Povestea copiilor clovn 123
Povestea micii fericiri 126
Povestea culpabilităţii 128
Povestea băieţelului care nu se putea abţine,
în timp ce mama lui păstra totul închis în ea,
multe lucruri despre care nu voia să vorbească! 130
Povestea canguriţei care trăia o dramă atât de profundă
în interior, încât prefera să se anestezieze tot timpul 133
Povestea puiului de vulpe căruia îi era atât de teamă
că mama lui va pleca, încât îl dureau mereu urechile 137
Povestea fetiţei căreia îi era foarte frică de abandon 140
Povestea bebeluşului care simţea o furie foarte mare,
de când ieşise din pântecele mamei lui 143
Povestea micii şopârle care se mişca tot timpul 146
Povestea fetiţei care credea
că are un bebeluş în burtă 149
Povestea "celei mai mari minciuni" 152
Povestea mamei focă ce avea o burtă foarte mare 155
Povestea suspinului 158
Povestea băieţelului care credea că a muri
înseamnă a nu mai exista 161
Povestea micii gazele care nu găsise încă un loc intim
pentru a scăpa de propria ei privire 165
Povestea cancerului care voia să fie pe
primul loc în viaţa unei femei 168
Povestea băieţelului care voia să moară azi
pentru a nu muri atunci când va fi mare 172
Povestea fostei fetiţe căreia îi era frică
să se apropie prea mult de tatăl ei 175
Povestea fetiţei care avea un vis de fericire 179
Povestea micii nevăstuici care îşi punea întrebări foarte serioase 182
Povestea peştişorului care avea o furie atât de mare
încât ar fi putut înghiţi toată marea 186

Povestea băieţelului care ştia cum să aducă la viaţă
vrăjitoarea cea rea care dormea în mama lui 190
Povestea copacului foarte curajos 195
Povestea fetiţei de vultur care primise atât de multe complimente
încât acum era plină de îndoieli 198
Povestea fetiţei care voia să poată iubi fără limite 202
Povestea micii zile căreia nu îi era somn 206
Povestea maestrului şi a discipolului 208
Povestea puiului de arici care nu înţepa din interior 210
Povestea Magazinului Vieţii 213
O poveste adevărată despre cum am găsit în mine
ceea ce căutam în exterior 217
Povestea durerilor de cap 220
Povestea spânzuratului de-spânzurat 222
Povestea cârjei care nu mai avea pe cine să sprijine 224
Povestea golului şi a plinului 228
Povestea ghemului de ură 230
Povestea unei planete ce trebuie inventată 233
Povestea celui care se lasă definit
şi acceptă astfel să ignore posibilităţile vieţii 235
Povestea regelui care fusese şi bărbat şi femeie, în aceeaşi viaţă 237
Povestea sfârşitului unei vieţi 239
Unii şi alţii 241
Poveste pentru a înţelege dincolo de privire 246
Povestea înţeleptului care aflase singur drumul spre libertate 249

Colecţia ,,Cartea care te transformă,,
Poveşti pentru a te vindeca, poveşti pentru a creşte - Jacques Salomé
Poveşti pentru a iubi, poveşti pentru a te iubi - Jacques Salomé
Poveşti despre rătăciri, poveşti despre speranţă - Jacques Salomé
Iubire, iubire, iubire - Lise Bourbeau
Vocea interioară - Radu Stănciulescu
Arta şi ştiinţa magnetismului personal - Theron Q. Dumont
Aşa cum gândeşte omul - James Allen
Realitatea finală - Balogh Bela

Colecţia ,,Iubind,,
Poezii fără titlu - Daniel Bimel
18 poezii - Noi doi
Credeam că este de ajuns să te iubesc - Jacques Salomé

Colecţia ,,Pro comunicare,,
Comunicarea nonverbală sau adevărul de dincolo de cuvinte - Clara Toma

Colecţia ,,Atu,,
Secretul succesului - Walter Atkinson
Dorinţa între magie şi realitate - Aniela Lucian
Ştiinţa de a deveni bogat - Wallace D. Wattles

Colecţia ,,Ascendent Psihologic,,
Istorii la o cafea cu ciocolată - Cristiana Alexandra Levitchi

Colecţia ,,Ascendent Parapsihologic,,
Aura umană - Swami Panchadasi
Lumea astrală - Swami Panchadasi

Alte titluri, în afara colecţiilor
Trăind cu tine însuţi, în fiecare zi, viaţa - Jacques Salomé
Trăind cu cei apropiaţi, în fiecare zi, viaţa - Jacques Salomé
Trăind cu ceilalţi, în fiecare zi, viaţa - Jacques Salomé
Comunicarea relaţională pe înţelesul celor mici - K. Geerlandt, J. Salomé
Cele cinci răni care ne împiedică să fim noi înşine - Lise Bourbeau
Corpul tău îţi spune: iubeşte-te! - Lise Bourbeau
Ce este karma - Paul Brunton
Şi Dumnezeu poartă negru uneori - Cristiana Alexandra Levitchi
Confesiune - Clara Toma
La capătul tramvaiului 44 - Noi Doi
Fabule - Esop
Jurnalul meu de bebeluş

Cărţile publicate la Editura Ascendent pot fi comandate la adresa de e-mail: office@edituraascendent.ro.

Pentru orice titlu comandat, vă oferim o reducere de 10% faţă de preţul de vânzare în librării.

Pentru comenzi în valoare de peste 3 lei, taxele poştale de expediere a cărţilor vor fi suportate de către editură. În vederea expedierii coletului, vă rugăm să ne indicaţi numele, adresa cât şi CNP-ul dvs., necesar pentru facturare.
Plata se face ramburs, la primirea coletului.

Pentru alte detalii despre cărţile publicate de noi vă invităm să vizitaţi site-ul:
www.edituraascendent.ro.